

பெரிய புராணம்

(சுருக்கம்)

2/1

A.N: 3118

Q23107

யெரிய புராணம்

[சுருக்கம்]

2/21

1102

ஸ்ரீ திருநாவுக்கரசு கவாமிகள்

சாந்தி ஆஸ்ரமம்,

அண்ணாமலை நகர,

ஆத்தூர் - 636 102.

சேலம் ஜில்லா.

3118

R/623

பதிப்பகத்தார் :

தி லிட்டில் ப்ளவர் கம்பெனி

சென்னை-600017 : : திருச்சி-620002

சென்னையில் விப்கோ ஸ்டாகிஸ்டுகள் :

எம். தாமோதரம் & கம்பெனி,

அப்பா பிஷ்ஷங்ஸ், 9/286, எஸ்பிஎனேட், சென்னை- 600 108.

விலை ரூ. 2.50

முதற் பதிப்பு : 1956

இரண்டாம் பதிப்பு : 1966

மறு அச்ச : 1976 1983, 1988

முன்னுரை

“ செயற்கரிய செய்வார் பெரியார் சிறியார்
செயற்கரிய செய்கலா தார் ”

என்பது வள்ளுவனின் சொல்லமுதமாகும் இப்பொன்னுரைக்கு இணங்கச் செயற்கரிய செயல்கள் பல புரிந்த சைவப் பெரியார் களின் வரலாற்றைக் கூறுவது பெரிய புராணம் என்னும் நூல் ஆகும். பெரிய புராணம் என்பதற்குப் பெருமை பெற்ற சிவனடியார்களின் வரலாறு என்பது பொருள். இந்நூல் சைவத் திரு முறைகள் பன்னிரண்டில் பன்னிரண்டாவதாகச் சேர்க்கப் பட்டுள்ளது.

இந்நூலுக்கு ஆசிரியரிடப் பெயர் திருத்தொண்டர் புராணம் என்பதாகும். ஆனால் பெரிய புராணம் என்று கூறுவதே பெரு வழக்காக இருக்கின்றது சிவனடியார்களாகிய தனியடியார் அறுபத்துமூவரும், தொகையடியார் ஒன்பதின்மரும் ஆக எழுபத்திருவருடைய வரலாறுகள் இதனுள் அடங்கி உள்ளன. பெரிய புராணம் திருமலைச் சருக்கம் முதலாக மன்னிய சீர்ச் சருக்கம் ஈராகப் பன்னிரண்டு சருக்கங்களை உடையது.

பெரிய புராணம் பக்திச் சுவை நிறைந்த பேரின்பக் கடலாகும் ; உலகெலாம் போற்றும் உயர்ந்த சிவஞானச் செல்வமாகும் ; இலக்கிய நலங்கனிந்த இன்பச் சோலையாகும் ; அன்பு நெறி ததும்பும் அனுபவச் சாலையாகும் ; தொட்டாலும் கை மணக்கும், சொன்னாலும் வாய் மணக்கும் இனிய நடை பயின்ற திரு நூலாகும்.

வாக்குவளம் நிறைந்த சேக்கிழார் பெருமானின் செய்யுள் நலத்தைச் சிறிதே தமிழ்ப் பயிற்சியுடைய சாதாரண மக்களும் புரிந்துகொண்டு சைவமும் தமிழும் தழைக்கப் பாடுபடவேண்டும் என்னும் நோக்கத்துடன் இச்சிறுநூல் வெளியிடப்படுகிறது. குறைந்த விலையில், நிறைந்த செய்திகளுடன் சிறந்த முறையில் இத்தகைய நூல்களை வெளியிட்டு மொழித் தொண்டும் பக்தித் தொண்டும் புரிய விரும்பும் எங்கள் முயற்சிக்குத் தமிழ்ப் பெரு மக்கள் தளராத ஆதரவும் அளிப்பார்கள் என்று நம்புகின்றோம்.

— பதிப்பகத்தார்

பொருள் அடக்கம்

பக்கம்

அகர வரிசையில் தனியடியார்களும்

தொகையடியார்களும்	...	6
ஆசிரியர் வரலாறு	...	8
திருத்தொண்டத் தொகை (வரலாற்றுச் சுருக்கம்)	...	9
வரலாற்றில் வரும் பெயர்கள்	...	12

பெரிய புராணம் (சுருக்கம்)

சுந்தரர் வரலாறு	...	17
*1. தில்லைவாழ் அந்தணர்	...	21
2. திருநீலகண்ட நாயனார்	...	22
3. இயற்பகை நாயனார்	...	24
4. இளையான்குடி மாற நாயனார்	...	25
5. மெய்ப்பொருள் நாயனார்	...	26
6. விறன்மிண்ட நாயனார்	...	28
7. அமர்நீதி நாயனார்	...	29
8. எறிபத்த நாயனார்	...	30
9. ஏனாதிநாத நாயனார்	...	31
10. கண்ணப்ப நாயனார்	...	32
11. குங்கிலயக் கலய நாயனார்	...	36
12. மானக்கஞ்சாற நாயனார்	...	37
13. அரிவாட்டாய நாயனார்	...	38
14. ஆனைய நாயனார்	...	39

	பக்கம்
15. மூர்த்தி நாயனார்	... 40
16. முருக நாயனார்	... 41
17. உருத்திர பசுபதி நாயனார்	... 41
18. திருநாளைப் போவார் நாயனார்	... 41
19. திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்	... 42
20. சண்டேசுவர நாயனார்	... 43
21. திருநாவுக்கரசு நாயனார்	... 45
22. குலச்சிறை நாயனார்	... 49
23. பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார்	... 49
24. காரைக்கால் அம்மையார்	... 49
25. அப்பூதியடிகள் நாயனார்	... 51
26. திருநீலநக்க நாயனார்	... 53
27. நமிநந்தியடிகள் நாயனார்	... 54
28. திருஞானசம்பந்த நாயனார்	... 54
29. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்	... 58
30. திருமூல நாயனார்	... 58
31. தண்டியடிகள் நாயனார்	... 59
32. மூர்க்க நாயனார்	... 59
33. சோமாசி மாற நாயனார்	... 60
34. சாக்கிய நாயனார்	... 60
35. சிறப்புலி நாயனார்	... 61
36. சிறுத்தொண்ட நாயனார்	... 61
37. கழறிற்றறிவார் நாயனார்	... 63
38. கணநாத நாயனார்	... 63
39. கூற்றுவ நாயனார்	... 64
*40. பொய்யடிமையில்லாத புலவர்	... 64
41. புகழ்ச் சோழ நாயனார்	... 64
42. நரசிங்கமுனையரைய நாயனார்	... 65
43. அதிபத்த நாயனார்	... 65
44. கலிக்கம்ப நாயனார்	... 65

	பக்கம்
45. கலிய நாயனார்	... 66
46. சத்தி நாயனார்	... 66
47. ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாமனார்	... 67
48. கணம்புல்ல நாயனார்	... 67
49. காரி நாயனார்	... 67
50. நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார்	... 68
51. வாயிலார் நாயனார்	... 68
52. முனையடுவார் நாயனார்	... 68
53. கழற்சிங்க நாயனார்	... 69
54. இடங்கழி நாயனார்	... 69
55. செருத்துணை நாயனார்	... 69
56. புகழ்த்துணை நாயனார்	... 70
57. கோட்புவி நாயனார்	... 71
*58. பத்தராய்ப் பணிவார்	... 71
*59. பரமனையே பாடுவார்	... 72
*60. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்	... 72
*61. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்	... 72
*62. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்	... 72
*63. முழுநீறு பூசிய முனிவர்	... 72
*64. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்	... 73
65. பூசலார் நாயனார்	... 73
66. மங்கையர்க்கரசியார்	... 74
67. நேச நாயனார்	... 75
68. கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்	... 75
69. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார்	... 75
70. சடைய நாயனார்	... 76
71. இசை ஞானியார்	... 76

* குறிப்பு : இக்குறியிடப்பெற்றுள்ள ஒன்பது குழுவினரும் தொகையடியார்கள் எனப்படுவர் ; ஏனைய அறுபத்து மூவரும் தனியடியார்கள் எனப்படுவர்.

அகர வரிசையில் தனியடியார்களும் தொகையடியார்களும்

தனியடியார்கள் அறுபத்துமூவர் (63)

அதிபத்தர்	குங்கிலயக் கலயர்	
அப்பூதியடிகள்	குலச்சிறையார்	25
அமர்நீதி நாயனார்	கூற்றுவர்	
அரிவாட்டாயர்	கோச செங்கட் சோழர்	
ஆனாயர்	5 கோட்புலியார்	
இசை ஞானியார்	சடையனார்	
இடங்கழியார்	சண்டேசுரர்	30
இயற்பகையார்	சத்தியார்	
இனையான்குடி மாறர்	சாக்கியர்	
உருத்திர பசுபதியார்	10 சிறப்புலியார்	
எறிபத்தர்	சிறுத்தொண்டர்	
ஏயர்கோன் கலிக்காமர்	சுந்தரர்	35
ஏனாதி நாதர்	செருத்துணையார்	
ஐயடிகள் காடவர்கோன்	சோமாசிமாறர்	
கணநாதர்	15 தண்டியடிகள்	
கணம்புல்லர்	திருக்குறிப்புத் தொண்டர்	
கண்ணப்பர்	திருஞானசம்பந்தர்	40
கலிக்கம்பர்	திருநாவுக்கரசர்	
கலியர்	திருநாளைப் போவார்	
கழறிநிறறிவார்	20 திருநலகண்டர்	
கழற்சிங்கர்	திருநலகண்ட யாழ்ப்பாணர்	
காரியார்	திருநீலநக்கர்	45
காரைக்கால் அம்மையார்		

திருமூலர்	மானக்கஞ்சாறர்	
நமிநந்தியடிகள்	முருகர்	
நரசிங்க முனையரையர்	முனையாடுவார்	
தின்றசீர் நெடுமாறர்	மூர்க்கர்	
நேசர்	மூர்த்தியார்	60
புகழ்ச் சோழர்	மெய்ப்பொருளார்	
புகழ்த்துணையார்	வாயிலார்	
பூசலார்	விறன்மிண்டர்	63
பெருமிழலைக் குறும்பர்		
மங்கையர்க்கரசியார்		55

தொகையடியார்கள் ஒன்பதின்மர் (9)

அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்	பரமனையே பாடுவார்	
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே	பொய்யடிமையில்லாத	
வைத்தார்	பலவர்	
திருவாரூர்ப் பிறந்தார்	முப்போதும் திருமேனி	
தில்லைவாழ் அந்தணர்	திண்டிவார்	
பத்தராய்ப் பணிவார்	முழுநீறு பூசிய முனீவர்	9

பெரிய புராணம் என்னும் இவ்வரிய நூலை இயற்றியவர் சேக்கிழார் என்னும் தண்டமிழ்ச் சான்றோர் ஆவார். இவர் பண்டைப் பெருமை மிக்க தொண்டை நாட்டின்கண் உள்ள குன்றத்தூரில் தோன்றினார்; சேக்கிழார் வேளாண் மரபைச் சேர்ந்தவர். சேக்கிழார் என்பது குடிப் பெயர். இவரது பிள்ளைப் பெயர் அருள்மொழித் தேவர் என்பதாகும்.

சேக்கிழார் காலத்தே சோழ நாட்டை ஆண்டவன் அநபாய சோழன். அவன் கல்வி நலமும் கேள்வி வளமும் நிறைந்த சேக்கிழாரின் அருமை பெருமைகளை உணர்ந்து அவரைத் தன் முதலமைச்சராக அமைத்துக் கொண்டான்; உத்தமச் சோழப் பல்லவர் என்னும் பட்டப் பெயரும் கொடுத்து அவரைப் பெருமைப்படுத்தினான்.

அக்காலத்தே சமண சமயம் தலைநிமிர்ந்து சைவத்தை அடக்கி நின்றது. அரசனும் சைவ சமயத்தைப் போற்றாமல் சமண நூல்களில் மூழ்கிக் கிடந்தான். அதுகண்ட சேக்கிழார், தகுந்த காலம் பார்த்து, “இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் இன்பம் அளிக்கக் கூடிய சிவ கதைகள் உள்ளன” என்று கூறி, சிவனடியார்களின் பெருமையை விளக்கிக் கூறினார். அரசன் அவற்றை ஒரு புராணமாகப் பாடித் தருமாறு அவரை வேண்டினான்.

அரசன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கிய சேக்கிழார் தில்லைக்குச் சென்று நூல் பாடத் தொடங்கினார். கடவுள் ‘உலகெலாம்’ என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்தார். சேக்கிழார் பெருமான் அதனையே தம் நூலுக்கு முதலாக அமைத்து ஓராண்டில் அப்புராணத்தைப் பாடி முடித்தார். தில்லை மூவாயிரவர் முன்னிலையில் சேக்கிழார் இயற்றிய திருத்தொண்டர் புராணம் அரங்கேற்றப்பட்டது. அரங்கேற்றத்தின் முடிவில் அரசன் புராணத்தையும் சேக்கிழாரையும் யானை மீதேற்றி நகர்வலம் செய்வித்தான்; தானே அவருக்குப் பின்னாலிருந்து தன் கையால் குடை பிடித்துச் சாமரம் வீசினான்; அவருக்குத் “தொண்டர் சீர்ப்ரவுவார்” என்னும் சிறப்புப் பெயரும் அளித்துப் பெருமை செய்தான். சேக்கிழார் சுந்தரர் பாடிய திருத்தொண்டத் தொகை, நம்பியாண்டார் நம்பி பாடிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி, காரைக்கால் அம்மையார் பாடல்கள், திருமூலர் திருமந்திரம், கழறிற்றறிவார் இயற்றிய பொன் வண்ணத்தந்தாதி, தெய்வ உலா முதலிய நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்நூலை இயற்றினார். இவர் கி.பி. பதினேராம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவர். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டினர் என்றும் சிலர் கூறுவர்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அருளிச்செய்த

திருத்தொண்டத் தொகை

தில்லைவாழ் அந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
 திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்
 இல்லையே யென்னுத இயற்பகைக்கும் அடியேன்
 இனையான்றன் குடிமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்
 வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்பொருளுக் கடியேன்
 விரிபொழிங்குழ் குன்றையார் விறன்மிண்டர்க் கடியேன்
 அல்லிமென் முல்லையந்தார் அமர்நீதிக் கடியேன்
 ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

1

இலைமலிந்த வேல்நம்பி எறிபத்தர்க் கடியேன்
 ஏனாதி நாதன்றன் அடியார்க்கும் அடியேன்
 கலைமலிந்த சீர்நம்பி கண்ணப்பர்க் கடியேன்
 கடலூரிற் கலையன்றன் அடியார்க்கும் அடியேன்
 மலைமலிந்த தோள்வள்ளல் மானக்கஞ் சாறன்
 எஞ்சாத வாட்டாயன் அடியார்க்கும் அடியேன்
 அலைமலிந்த புனல்மங்கை ஆனாயர்க் கடியேன்
 ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

2

மும்மையால் உலகாண்ட மூர்த்திக்கும் அடியேன்
 முருகனுக்கும் உருத்திர பசுபதிக்கும் அடியேன்
 செம்மையே திருநாளைப் போவார்க்கும் அடியேன்
 திருக்குறிப்புத் தொண்டர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
 மெய்ம்மையே திருமேனி வழிபடா நிற்க
 வெகுண்டெழுந்த தாதைதான் மழுவினால் எறிந்த
 அம்மையான் அடிச்சண்டிப் பெருமானுக் கடியேன்
 ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

3

திருநின்ற செம்மையே செம்மையாகக் கொண்ட

திருநாவுக் கரையன்றன் அடியார்க்கும் அடியேன்
பெருநம்பி சூலச்சிறைதன் அடியார்க்கும் அடியேன்
பெருமிழலைக் குறும்பர்க்கும் பேயார்க்கும் அடியேன்
ஒருநம்பி அப்பூதி அடியார்க்கும் அடியேன்
ஒலிபுனல்குழ் சாத்த மங்கை நீலநக்கர்க் கடியேன்
அருநம்பி நமிநந்தி அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

4

வம்பரூ வரிவண்டு மனநாற மலரும்

மதுமலர்நற் கொன்றையான் அடியலாற் பேணு
எம்பிரான் சம்பந்தன் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஏயர்கோன் கலிக்காமன் அடியார்க்கும் அடியேன்
நம்பிரான் திருமூலன் அடியார்க்கும் அடியேன்
நாட்டமிகு தண்டிக்கும் முர்க்கர்க்கும் அடியேன்
அம்பரான் சோமாசி மாறனுக்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

5

வார்கொண்ட வனமுலையான் உமைபங்கன் கழலே

மறவாது கல்லெறிந்த சாக்கியர்க்கும் அடியேன்
சீர்கொண்ட புகழ்வள்ளல் சிறப்புலிக்கும் அடியேன்
செங்காட்டங் குடிமேய சிறுத்தொண்டர்க் கடியேன்
கார்கொண்ட கொடைக்கழறிற் றறிவார்க்கும் அடியேன்
கடற்காழிக் கணநாதன் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆர்கொண்ட வேற்கூற்றன் களந்தைக்கோன் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

6

பொய்யடிமை யில்லாத புலவர்க்கும் அடியேன்

பொழிற்கருவூர்த் துஞ்சிய புகழ்ச்சோழர்க் கடியேன்
மெய்யடியான் நரசிங்க முனையரையர்க் கடியேன்
விரிதிரைகுழ் கடல்நாகை அதிபத்தர்க் கடியேன்
கைதடிந்த வரிசிலையான் கலிக்கம்பன் கலியன்
கழற்சத்தி வரிஞ்சையர்கோன் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஐயடிகள் காடவர்கோன் அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

7

கறைக்கண்டன் கழலடியே காப்புக்கொண் டிருந்த
கணம்புல்ல நம்பிக்குங் காரிக்கும் அடியேன்
நிறைக் கொண்ட சிந்தையால் நெல்வேலி வென்ற
நின்றசீர் நெடுமாறன் அடியார்க்கும் அடியேன்
துறைக்கொண்ட செம்பவளம் இருளகற்றுஞ் சோதித்
தொன்மயிலை வாயிலான் அடியார்க்கும் அடியேன்
அறைக்கொண்ட வேல்நம்பி முனையடுவார்க் கடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

8

கடல்குழந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான்
காடவர்கோன் கழற்சிங்கன் அடியார்க்கும் அடியேன்
மடல்குழந்த தார்நம்பி இடங்கழிக்கும் தஞ்சை
மன்னவனும் செருத்துணைதன் அடியார்க்கும் அடியேன்
புடைகுழந்த புலியதன்மேல் அரவாட ஆடிப்
பொன்னடிக்கே மணவைத்த புகழ்த்துணைக்கும் அடியேன்
அடல்குழந்த வேல்நம்பி கோட்புலிக்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

9

பத்தராய்ப் பணிவார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
பரமனையே பாடுவார் அடியார்க்கும் அடியேன்
சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்க்கும் அடியேன்
திருவாரூர்ப் பிறந்தார்கள் எல்லார்க்கும் அடியேன்
முப்போதுத் திருமேனி தீண்டுவார்க் கடியேன்
முழுநீறு பூசிய முனிவர்க்கும் அடியேன்
அப்பாலும் அடிச்சார்ந்த அடியார்க்கும் அடியேன்
ஆரூரன் ஆரூரில் அம்மானுக் காளே.

10

மன்னியசீர் மறைநாவன் நின்றவூர்ப் பூசல்
வரிவளையாள் மானிக்கும் நேசனுக்கும் அடியேன்
தென்னவனும் உலகாண்ட செங்கணர்க் கடியேன்
திருநீல கண்டத்துப் பாணனார்க் கடியேன்
என்னவனும் அரனடியே அடைந்திட்ட சடையன்
இசைஞானி காதலன் திருநாவ லுர்க்கோன்
அன்னவனும் ஆரூரன் அடிமைகேட் டுவப்பார்
ஆரூரில் அம்மானுக் கன்பரா வாரே.

11

வரலாற்றில் வரும் பெயர்கள்

1. தில்லைவாழ் அந்தணர் : தில்லையில் நடராசப் பெருமானுக்கு வழிபாடு புரியும் அந்தணர்கள்.
2. திருநீலகண்டர் : சிவனடியார்களுக்குத் திருவோடு கொடுத்து அறம் புரிந்தவர்.
3. இயற்பகையார் : இல்லையென்னுது எதையும் அளித்தவர் ; தம் மனைவியையே சிவனடியார்க்கு ஈந்து புகழ் பெற்றவர்.
4. இளையான்குடி மாறர் : நள்ளிரவிலும் அடியார்க்கு அமுது அளித்தவர்.
5. மெய்ப்பொருள் நாயனார் : அடியார்கள் திருவேடத்தையே மெய்ப்பொருளாகக் கொண்டவர்.
6. விறன்மிண்ட நாயனார் : தேவாசிரிய மண்டபத்தே வீற்றிருந்த சிவனடியார்களை வணங்காமையால் சுந்தரரையும் பகைத்தவர்.
7. அமர்நீதி நாயனார் : அடியார்க்குப் போர்வையும் அரைஞாணும் கோவணமும் வழங்கியவர்.
8. எறிபத்த நாயனார் : கையிலிருந்த மழுவாயுதத்தால் சிவனடியார்களின் பகைவரைக் கொன்று சைவத்தை வளர்த்தவர்.
9. ஏனாதிநாத நாயனார் : திருநீற்றின் பொலிவைக் கண்டு அதிருரனைக் கொல்லாமல் தாமே இறந்தவர்.
10. கண்ணப்ப நாயனார் : சிவபெருமானுக்குத் தம் கண்களையும் கொடுத்தவர்.
11. குங்கிலியக் கலய நாயனார் : நாடோறும் சிவபெருமானுக்குக் குங்கிலியத் தூபமிட்டவர்.
12. மானக்கஞ்சாற நாயனார் : தம் மகளின் நீண்ட கூந்தலைச் சிவனடியாரின் பஞ்சவடிக்காக அளித்தவர்.
13. அரிவாட்டாய நாயனார் : பூசைப் பொருள்கள் தவறித் தரையில் உள்ள நிலவெடிப்பில் சிந்தியமையால் தம் ஊட்டியைத் தாமே அறுக்க முனைந்தவர்.

14. ஆனாய நாயனார் : பஞ்சாட்சரத்தை வேயங்குழலில் இசைத்து முத்தி பெற்றவர்.

15. மூர்த்தி நாயனார் : சந்தனக் கட்டைக்கு முட்டு வந்த போது தம் முழங்கையைத் தேய்த்து இறைவனுக்குக் காப்பிட முயன்றவர்.

16. முருக நாயனார் : மலர்மாலைகள் தொடுத்து இறைவனை வழிபடும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டவர்.

17. உருத்திர பசுபதி நாயனார் : நாடோறும் திருவுருத்திர மந்திரங்களை ஒதி முத்தியடைந்தவர்.

18. திருநாளைப் போவார் நாயனார் : பறையர் குலத்தில் தோன்றியவர் ; தில்லையில் தீக்குள் புகுந்து வேதியராகி முத்தியடைந்தவர்.

19. திருக்குறிப்புத் தொண்டர் நாயனார் : அடியார்களின் ஆடைகளை அழுக்கு நீக்கி உதவியவர்.

20. சண்டேசுவர நாயனார் : சிவபூசைக்குரிய பாற்குடங்களை உதைத்த தந்தையின் காலை வெட்டியவர்.

21. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் : சைவமும் தமிழும் தழைக்கத் தேவாரம் பாடியவர் ; புறச்சமய இருளை நீக்கியவர்.

22. குலச்சிறை நாயனார் : பாண்டிய மன்னனின் முதல் அமைச்சராக இருந்து சைவ நெறியைக் காத்தவர்.

23. பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார் : சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரையே தொழுது அவரோடு சிவப்பேறு பெற்றவர்.

24. காரைக்காலம்மையார் : இறைவனருளால் மாயமாங்கனி பெற்றவர்.

25. அப்பூதியடிகள் : திருநாவுக்கரசரின் திருப்பெயரை ஒதிச் சிவப்பேறு பெற்றவர்.

26. திருநீலநக்க நாயனார் : திருஞானசம்பந்தரின் திருமணத்தைத் தரிசித்துச் சிவப்பேற்றை அடைந்தவர்.

27. நமிநந்தியடிகள் : சமணர்கள் எண்ணெய் தர மறுத்த மையால் குளத்து நீரையே கொண்டு விளக்கு எரித்தவர்.

28. திருஞானசம்பந்தர் : ஞானப்பால் உண்டவர் ; தேவாரம் பாடிச் சைவமும் தமிழும் தழைக்கச் செய்தவர்.

29. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் : சுந்தரர் சிவபெருமானைத் தூதனுப்பியதால் அவரைப் பகைத்துப் பின்னர் சூலை நோய் அடைந்து சுந்தரரின் தொடர்பைப் பெற்றவர்.

30. திருமூல நாயனார் : திருமத்திரம் பாடிய சித்தர்.

31. தண்டியடிகள் நாயனார் : திருவாரூர்க் கமலாலயக் குளத்தைத் திருத்தும் பணியில் ஈடுபட்டவர்.

32. மூர்க்க நாயனார் : சூதாடி வென்ற பொருளால் சிவனடி யார்கட்கு அன்னதானம் செய்தவர்.

33. சோமாசி மாற நாயனார் : சிவ வேள்விகள் புரிந்து சுந்தரரை வழிபட்டுச் சிவபதம் அடைந்தவர்

34. சாக்கிய நாயனார் : நாடோறும் கற்பனையே மலராகச் சிவலிங்கத்தின்மீது ஏறிந்து தம் பீத்தியை வெளிப்படுத்தியவர்.

35. சிறப்புலி நாயனார் : திருவைந்தெழுத்தை ஒதித் தாம் புரிந்த வேள்வியைச் சிவபெருமானுக்கே தத்தம் செய்தவர்.

36. சிறுத்தொண்ட நாயனார் : இல்லை என்னும் பிள்ளைக்கறி சமைத்துச் சிவனடியாரை வழிபட்டவர்

37. கழறிற்றலிவர் நாயனார் : உழமண் பூசிய சலவைத் தொழிலாளனைச் சிவவேடத்தை நினைவூட்டியதாக வணங்கியவர்.

38. கணகாத நாயனார் : திருஞானசம்பந்தரை வழிபட்டுத் திருக்கயிலையை அடைந்தவர்.

39. கூற்றுல நாயனார் : நடராசப் பெருமானின் திருவடியே தம் மணிமுடியாக வழிபட்டவர்.

40. பொய்ப்படிமையில்லாத புலவர் : கடைச் சங்ககாலப் புலவர் நாற்பத்தொன்பதின்மர்.

41. புகழ்ச்சோழ நாயனார் : தாம் வெட்டிய பகையரசர் களின் தலையொன்று சடைமுடி தரித்திருப்பதை அறிந்து மனம் நொந்து தீப்புகுந்தவர்.

42. நரசிங்கமுனையரைய நாயனார் : போலிச் சிவனடியாரிட மும் அன்பு காட்டிய பெருந்தகையார்.

43. அகிபந்த நாயனார் : நாடோறும் தம் வலையில் அகப் படும் முதல் மீனை இறைவனுக்குப் படைத்தவர்.

44. கலிக்கம்ப நாயனார் : சிவவேடங் கொண்ட பணியாளனையும் வழிபட்டவர்.

45. கலிய நாயனார் : எண்ணெயும் விறகும் இல்லாதபோது தலைமயிரையும் எரித்துக் கோயிலில் ஒளியுண்டாக்கியவர்.

46. சத்தி நாயனார் : சிவனடியார்களை இசுழ்ந்தவர் நாவைத் தண்டாயம் என்னும் குறடுபோலும் கருவியால் இழுத்துக் கத்தியால் அரிந்தவர்.

47. ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார் : ஆட்சியைத் துறந்து சிவத்தலங்களை வழிபட்டு 'சுடித்திரத் திருவெண்பா' என்னும் நூலை இயற்றியவர்.

48. கணம்புல்ல நாயனார் : கணம்புல்லை விற்றுத் தீபத் திருப் பணி புரிந்தவர்.

49. காரி நாயனார் : 'காரிக்கோவை' என்னும் நூல் இயற்றி அதன் ஊதியத்தைக் கொண்டு தமிழ்ப் பணி புரிந்தவர்.

50. நிறைசீர் நெடுமாற நாயனார் : சமண சமயத்தவராக இருந்து திருஞானசம்பந்தரால் சைவ சமயத்துக்குத் திரும்பப் பெற்றவர்.

51. வாயிலார் நாயனார் : சிவபெருமானுக்கு மனத்தினாலேயே திருக்கோயில் அமைத்து திருமஞ்சனம், தூபதீபம் செய்து வந்தவர்.

52. முனைபடுவார் நாயனார் : பகைவர்களை வென்று திரட்டிய பொருளை அடியார்களுக்கு வழங்கியவர்.

53. கழற்சிங்க நாயனார் : பூமண்டபத்தின் கீழே இருந்த மலரை முகர்ந்து பார்த்த தம மனைவியாரின் கையை வெட்டியவர், பல்லவ மன்னர்.

54. இடங்கழி நாயனார் : தம் செல்வத்தையும் அம்பாரத்தையும் சிவனடியார்கள் கொள்ளை கொள்ள விட்டுவிட்ட ஒரு குறுநில மன்னர்.

55. செருத்துணை நாயனார் : கழற்சிங்கரின் மனைவி பூமண்டபத்திலிருந்த மலரை முகர்ந்து பார்த்ததால் அவ்வம்மையாரின் முக்கையறுத்தவர்.

56. புகழ்த்துணை நாயனார் : சிவபெருமான் திருவருளால் பஞ்சத்தில் நாடோறும் ஒவ்வொரு பொற்காசு பெற்றவர்.

57. கோட்புலி நாயனார் : சிவபெருமானுக்குப் படைப்பதற் காகத் தாம் சேமித்து வைத்த நெல்லை உண்ட சுற்றத்தினரைக் கொண்டு நேர்மையை நிலைநாட்டியவர்.

58. பத்தராய்ப் பணிவார் : திருவாரூரில் புற்றிடங்கொண்ட பெருமானை வழிபட்ட தொகையடியார்கள்.

59. பரமனையே பாடுவார் : சிவபெருமானையே பொருளாகப் பாடுபவர்கள்.

60. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார் : சிவயோக நெறியில் சித்தத்தை வைத்து முத்தியடைந்தவர்கள்.

61. திருவாரூர்ப் பிறந்தார் : திருக்கயிலாயத்தில் உள்ள சிவகணங்களே இவர்கள்.

62. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார் : மூன்று காலங்களிலும் சிவபெருமானை அர்ச்சிப்பவர்கள்.

63. முழுநீறு பூசிய முனிவர் : உடல் முழுவதும் திருநீறு பூசியவர்கள்.

64. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் : முத்தமிழ் நாடுகளுக்கு அப்பால் உள்ள நாடுகளில் வாழ்ந்த சிவனடியார்கள்.

65. பூசலார் நாயனார் : மனக்கோயில் கட்டிச் சிவபெருமானை பிரதிட்டை செய்தவர்.

66. மங்கையர்க்கரசியார் : நின்றசீர் நெடுமாறனாரின் மனைவியார் ; திருஞானசம்பந்தரை மதுரைக்கு வரவேற்றுத் தம் கணவனாரைச் சைவராக்கினவர்.

67. நேச நாயனார் : சிவனடியார்களுக்கு உடை, கோவணம் கீள் முதலியன கொடுத்துக் காத்தவர்.

68. கோச்செங்கட் சோழ நாயனார் : திருவானைக்கா திருமதில் பணிகளைச் செய்தவர்.

69. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் : திருஞானசம்பந்தரின் பாடல்களை யாழில் அமைத்துப் பாடியவர்.

70. சடைய நாயனார் : சுந்தரரின் தந்தையார்.

71. இசை ஞானியார் : சுந்தரரின் அண்ணையார்.

72. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் : சடையனார், இசை ஞானியார் ஆகியோரின் மைந்தர் ; சிவபெருமான் தோழர் ; தேவாரம் பாடிச் செந்தமிழ் வளர்த்தவர்.

யெரிய புரானம்

[சுருக்கம்]

நடராசர் துதி

“உலகெ லாம் உணர்ந்தோதற் கரியவன்
நிலவு லாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன்; அம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.”

விநாயகர் வணக்கம்

“எடுக்கும் மாக்கதை இன்றமிழ்ச் செய்யுளாய்
நடக்கும் மேன்மை நமக்கருள் செய்திடத்
தடக்கை ஐந்துடைத் தாழ்செவி நீள்முடிச்
கடக்க ளிற்றைக் கருத்துள் இருத்துவாம்.”

சுந்தரர் வரலாறு

எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் விரும்பி
வசிக்கும் திருக்கயிலாய மலையில் அவருக்குத் திருத்தொண்டு
புரியும் ‘ஆலாலசுந்தரர்’ என்னும் அடியார் ஒருவர் வாழ்ந்து
வந்தார். ஒரு நாள் அவர் ஈசனுக்குப் பூசனை புரியும் மலர் கொய்
வதற்கு மலர்வனத்தை அடைந்தார். அங்கு உமாதேவியாரின்
சேடியர்களாகிய அறிந்திதை, கமலினி என்பவர்கள் மலர் பறிக்க
வந்திருந்தார்கள். அப்பெண்மணிகள் இருவரையும் கண்டு ஆலால
சுந்தரர் ஆசை கொண்டார். அவர்களும் அவர்மீது விருப்பம்
கொண்டனர். எல்லாம் உணர்ந்த இறைவன், “நீ பெண்கள்மீது
ஆசை கொண்டாய். ஆகையால் நீ நிலவுலகத்தில் தோன்றி
அவர்கள் இன்பத்தைப் பெறக் கடவாய்” என்றார். அதனைக்
கேட்ட ஆலாலசுந்தரர் மனம் நடுங்கி, உடல் ஒடுங்கி, இறைவனை
வணங்கி, “ஐயனே! அடியேன் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள
வேண்டும். நான் உலக மாயையில் சிக்கி அலையும்போது தடுத்தாட்
கொள்ளுதல் வேண்டும்” என்று இறைஞ்சினார். சிவபெருமானும்
அவ்வாறே அருள் புரிந்தார்.

பின்னர், ஆலாலசந்தரர், தமிழ் நாட்டில் திருநாவலூர் என்னும் புண்ணியப் பதியில் ஆதிசைவர் குடும்பத்தைச் சார்ந்த சடையனார் என்னும் சிவாசாரியாருக்கும், அவர்தம் மனைவியா ராகிய இசைஞானியாருக்கும் ஓர் அருமை மைந்தராகத் தோன் றினார். பெற்றோர் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை. அம் மகனுக்குப் பெற்றோர் நம்பியாரூரர் என்னும் பெயரிட்டு அழைத் தனர். நம்பியாரூரர் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமு மாக வளர்ந்து கல்வித் துறைகள் எல்லாவற்றிலும் வல்லவராய் விளங்கினார். நாளடைவில் அவர் திருமணப் பருவத்தை அடைந் தார்.

சடையனார் புத்தூர் என்னும் ஊரில் வாழும் சடங்கவி சிவா சாரியார் என்னும் அந்தணரின் மகளை மணம் பேசுவரப் பெரியோர் கள் சிலரை விடுத்தார். திருமண நாள் குறிப்பிடப்பட்டது. திருமண நாளன்று நம்பியாரூரரை மணக்கோலம் செய்வித்து திருமணப் பந்தலில் நிறுத்தினர். உற்றரும் உறவினரும் சான் றோரும் அங்குக் கூடியிருந்தனர்.

சுந்தரரைத் தடுத்தாட்கொள்வதாகத் தாம் முன்பு கூறியதை எண்ணிய சிவபிரான், அவ்வாறே செய்தற்காக ஒரு முதிய அந்தணர் வேடந்தாங்கித் திருமணம் நடைபெறும் வீட்டை அடைந்தனர். அவர் தோற்றத்தைக் கண்டவர்கள்,

“மொய்த்துவளர் பேரழகு முத்தவடி வேயோ ?
அத்தகைய மூப்பெனு மதன்படிவ மேயோ ?
மெய்த்தநெறி வைதிகம் வினைந்த முதலேயோ
இத்தகைய வேடமென வையமுற வெய்தி”

என்று கூறி ஐயுற்றனர். வேதியர். திருமணப் பந்தலில் சென்று நம்பியாரூரரை நோக்கி, “உனக்கும் எனக்கும் ஒரு வழக்கு உள்ளது. அதனைத் தீர்த்தபின்னரே நீ திருமணம் செய்துகொள்ளலாம்” என்று முறையிட்டார். அது கேட்ட நம்பியாரூரர் மிக்க வியப்புற்று அது என்னவென்று கேட்டார். அதற்கு வேதியர் சபையில் உள்ள வர்களை நோக்கி, “பெரியோர்களே, இந்த நம்பியாரூரன் எனக்கு அடிமையாவான். இவன் பாட்டனார் எனக்கு அடிமைச் சாசனம் எழுதிக் கொடுத்துள்ளார்” என்று முறியோலை காட்டினார். வேதி யர்கள் அதுகேட்டு நகைத்தனர். அவர்கள் யாவரும் அந்தணரைப் பார்த்து, “அந்தணருக்கு அந்தணர் அடிமையாதலை இதுவரை அறியோம்! தங்கள் பேச்சு புதுமைபாக இருக்கின்றது” என்றார்கள். ஆரூர் மிகுந்த சினம் கொண்டு, “நீர் ஒரு பித்தரோ?” என்று கூறி அவர் கையிலிருந்த ஓலையைப் பிடுங்கிக் கிழித்து எறிந்தார். அந்தணர் ஆரூரை எளிதாக விடவில்லை. வேதியர்கள் அவரை நோக்கி, “வீண் வழக்கிடும் நீங்கள் யார்? எந்த ஊர்?” என்று

கேட்க, அவர் “திருவெண்ணெய்நல்லூர்” என்றார். உடனே அவர்கள், “அங்ஙனமாயின் அவ்வுருக்கே சென்று அங்குள்ள வேதியர் பால் உங்கள் வழக்கைத் தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்றனர். அந்தணர் ஆரூரரை திருவெண்ணெய் நல்லூருக்கு அழைத்துச் சென்று அங்குத் தம் வழக்கைக் கூறி, மூல ஒலை ஒன்றைக் காட்டி அதில் ஆரூரரின் பாட்டனருடைய சையெழுத்துச் சரியாக இருப்பதைப் புலப்படுத்தினார். அது கண்ட வேதியர்கள் ஆரூரர் அக்கிழ அந்தணருக்கு அடிமையாவதே முறை என்றனர். அவரும் உடன் பட்டார். அந்தணர்கள் கிழவேதியரை நோக்கி, “பெரியீர், இந்த ஊரில் தங்கள் வீடு எங்குள்ளது? காட்டவேண்டும்” என்றனர். அவரும் காட்டுவதாக அவர்களை அழைத்துச் சென்று அருட்டுறை என்னும் ஆலயத்தில் மாயமாய் மறைந்தனர். எல்லோரும் திகைத்தார்கள். சிவபெருமான் இடபாசுடராகத் தோன்றி, அவரைத் தடுத்தாட்கொள்ளவே அவ்வேடத்தில் வந்ததாகக் கூறினார். பின்பு அவர் ஆரூரரை நோக்கி, “நீ என்பால் வன்சொல் கூறினமையால் வன்ருெண்டன் எனப் பெயர் பெறுவாய். அன்றியும் என்னை முன்னர்ப் பித்தன் என்று அழைத்தாய். ஆதலால் பித்தா என்று தொடங்கிப் பாமாலைகள் பாடுவாயாக” என்று கூறி மறைந்தார். ஆரூரரும் இறைவன் திருவருளால்,

“பித்தா ! பிறை சூடி ! பெரு மானே ! அரு ளாளா
எத்தான்மற வா தேரினைக் கின்றேன்மனத் (து) உன்னை
வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூர்

அருட்டுறையுள்
அத்தா ! உனக் (கு) ஆளாய்இனி அல்லேன்எனல் ஆமே ?”

என்று தொடங்கிப் பதிகங்கள் பாடினார். பின்னர் சிவத் தலங்கள் தோறும் சென்று இறைவனைக் குறித்துப் பதிகங்கள் பாடி வழிபடுவாராயினார். அவர் திருவாரூர் சென்று அங்கு சிவபெருமானால் தம்பிரான் தோழர் என்னும் திருப்பெயர் பெற்றார்.

இஃது இவ்வாறிருக்க, முன்னர், திருக்கைலாயத்தில் சுந்தரரைக் கண்டு காதல் கொண்ட கமலினியார் திருவாரூரில் உருத்திர கணிகையர் குலத்தில் பரவையார் என்னும் பெயருடன் அவதரித்தார். அவர் ஒரு நாள் சிவபெருமானை வழிபட்டுச் சிவாலயத்திலிருந்து திரும்பி வரும்போது நம்பியாரூரரைக் கண்டார். ஆரூரரும் அம்மையாரைப் பார்த்தார். இருவருக்கும் காதல் உண்டாயிற்று. பரவையாரைக் கண்ணுற்று நம்பியாரூரர் அதிசயித்த பர்ன்மையை,

“கற்பகத்தின் பூங்கொம்போ
காமன்தன் பெருவாழ்வோ
பொற்புடைய புண்ணியத்தின்
புண்ணியமோ புயல் சுமந்து

விற்குவனை பவளமலர்
மதிபூத்த விரைக்கொடியோ
அற்புதமோ சிவனருளோ
அறியேன் என்று அதிசயித்தார்''

என்றும், நம்பியாரூரரைக் கண்டு காதல் கொண்ட பரவையாரின் கித்தனையை,

''முன்னேவந்து எதிர்நோன்றும்
முருகனோ பெருகொளியால்
தன்னேரில் மாரனோ
தார்மார்பின் விஞ்சையனோ
மின்னேர்செஞ் சடையண்ணல்
மெய் பருள்பெற்றுடையவனோ
என்னேன் மனம்திரிந்த
இவன் யாரோ என நினைந்தார்''

என்றும் சேக்கிழார் சுவைப்படப் பாடியுள்ளார்.

இறைவன் திருவருளால் அவர்கள் திருமணம் புரிந்து இல்லறம் என்னும் நல்லறம் ஆற்றினர்.

பின்னர் நம்பியாரூரர் திருத்தொண்டர்களின் பெருமைகளை விளக்கித் திருத்தொண்டர்த் தொகை என்னும் திருப்பதிதத்தை இயற்றினார்; அவ்வூரிலிருந்து கோளிலி சென்று குண்டையூர்க் கிழார் கொடுத்த நெற்போரைத் திருவாரூரில் சேர்ப்பிக்கும்படி இறைவனை வேண்டினார். சிவகணங்கள் அதனைத் திருவாரூரில் சேர்த்தன. ஒரு சமயம் திருப்புகலூரில் இருந்தபோது திருவாரூரில் நடைபெற்ற பங்குனி உத்திரத் திருநாளில், பரவையாரின் செலவுக்குப் பணம் இன்றி ஆரூரர் வருந்தினார். இறைவன் திருவருளால் அவருக்குத் தலையணையாக இருந்த செங்கற்கள் பொற்கற்களாக மாறின. அவற்றை மணிமுத்தா நதியிலிட்டுத் திருவாரூர் சென்று அங்குள்ள குளத்தில் தேடி எடுத்துக்கொண்டார்.

இஃது இவ்வாறாக, கயிலையில் சுந்தரரைக் கண்டு ஆசை கொண்ட அநிந்திதையார் ஞாயிறு என்னும் ஊரில் வேளாளர் குலத்தில் சங்கிலியார் என்னும் திருப்பெயருடன் தோன்றினார். அவர் மணப் பருவத்தை அடைந்ததும் திருவொற்றியூர் சென்று இறைவனுக்குப் பூமாலைகள் முதலியவை தொடுத்துக் கொடுக்கும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார். நம்பியாரூரர் அத்தலத்தை அடைந்தபோது சங்கிலியாரைக் கண்டு மையல் கொண்டார். சிவபெருமானின் கட்டளைப்படி எப்போதும் பிரிவதில்லை என்று மகிழ் மரத்தடியில் சத்தியம் செய்து சங்கிலியாரைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். சிலகாலம் சென்றபின், திருவாரூர் வசந்த

விழாவை எண்ணித் திருவொற்றியூரை விட்டுச் செல்லுகையில் அவர் உறுதி தவறியதால் தம் இருகண் பார்வையையும் இழந்தார்; கண்ணிழந்து திருமுல்லை வாயிலே வணங்கிக் திருவெண்பாக்கத்தை அடைந்தார். அங்குத் “திருக்கோயில் உள்ளீரோ?” என்று பாட, இறைவன், “உளோம் போகீர்” என்று திருவாய்மலர்ந்து ஊன்று கோல் ஒன்றைக் கொடுத்தார். பின்பு காஞ்சிபுரத்தை அடைந்து இறைவனை வேண்டி இடக்கண் பெற்றார்; திருவாரூர் அடைந்து வலக்கண்ணும் பெற்றுப் பரவையாரின் ஊடலைத் தணிக்க இறைவனையே இரு முறை தூதாக அனுப்பினார்.

இச்செய்தியை அறிந்த ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் ஆரூர் சிவபெருமானையே ஏவல் கொண்டமையால் அவர்மீது சினம் கொண்டு அவரைப் பார்க்கலாகாது என்று விரதம் பூண்டார். அதனை அறிந்த சிவபெருமான் இருவரையும் ஒற்றுமைப்படுத்த எண்ணங்கொண்டு கலிக்காம நாயனாருக்குச் சூலை நோய் தந்து அதனைத் தீர்ப்பதற்காக நம்பியாரூரரை அங்கே செல்லுமாறு ஏவினார். அவர் வருகையைக் கேள்விப்பட்ட கலிக்காமனார் அவரைப் பார்க்க மனமின்றி உடைவாளால் தம் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு உயிர் துறந்தார். நம்பியாரூரர், “நானும் உயிர் துறப்பேன்” என்று உடைவானை எடுத்தார். இறைவன் திருவருளால் கலிக்காமர் உயிர்பெற்று எழுந்து ஆரூரைத் தடுத்தார். இருவரும் நண்பராயினர். பின்பு சேரமண்டலத்தில் வாழ்ந்த சேரமான் பெருமாள் நாயனார் என்பவரும் ஆரூரின் அன்பராயினார். இருவரும் பல தலங்களுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபட்டனர்.

ஒரு சமயம் ஆரூர் திருப்புக்கொளியூர் என்னும் தலத்தை அடைந்தார். அங்கு ஒரு வீதியில் இரண்டு வீடுகளில் ஒன்றில் மங்கல ஒலியும், மற்றொன்றில் அழுகை ஒலியும் அவர் கேட்டார்; அழுகை ஒலிக்குக் காரணமாகிய முதலை உண்ட பாலனை வர வழைத்துக் கொடுத்தார். ஆரூர் பின்னர் திருவஞ்சைக்களம் என்னும் சேரநாட்டுத் தலத்தை அடைந்தார்; அங்கு இறைவன் திருவருளால் தேவர்கள் அனுப்பிய வெள்ளை யானைமீது ஏறிக் கயிலைக்குச் சென்றார்; செல்லும் வழியில் தம் நண்பராகிய சேரமான் பெருமானை நினைத்தார். சேரமானும் குதிரையின் மீதேறி அவருடன் திருக்கயிலையை அடைந்தார்.

1. தில்லைவாழ் அந்தணர்

இவர்கள் 'தில்லையில் நடராசப் பெருமானுக்கு வழிபாடு புரியும் விருப்புடன் திருக்கயிலையிலிருந்து எழுந்தருளிய சிவ கணத்தவர் ஆவர். இவர்களைத் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த

மூவாயிர வேதியர்கள் என்று சைவ மெய்யன்பர்கள் போற்றுவார். ஞானம், தானம், மானம், பொறுமை, தவம் முதலிய எல்லா நற்குணங்களும் இவர்கள்பால் பொருந்தியிருந்தன. தில்லைவாழ் அந்தணர்களின் பெருமையைச் சேக்கிழார்,

“ஞானமே முதலா நான்கும்
நவையறத் தெரிந்து மிக்கார்
தானமும் தவமும் வல்லார்
தகுதியின் பகுதி சார்ந்தார்
ஊனமேல் ஒன்றும் இல்லார்
உலகெலாம் புகழ்ந்து போற்றும்
மானமும் பொறையும் தாங்கி
மனையறம் புரிந்து வாழ்வார்”

என்று புகழ்ந்து போற்றியுள்ளார். சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் இவர்களைப் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

2. திருநீலகண்ட நாயனார்

இவர்கிதம்பரத்தில் குயவர் குலத்தில் அவதரித்தார். பக்தி மிகுதியினால், ‘திருநீல கண்டம். திருநீல கண்டம்’ என்று கூறி இறைவனை வழிபட்டதால் மக்கள் இவரைத் திருநீலகண்டர் என்று அழைத்தனர். திருநீலகண்டர் சிவனடியார்களுக்குத் திருவோடு அளிக்கும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டு இருந்தார்.

அவர் ஒருநாள் சிற்றின்ப விருப்பம் உடையவராய் ஒரு பரத்தையர் வீடு சென்று வந்தார். அதனை அறிந்த அவர் தம் மனைவியார், “நீர் எம்மைத் தீண்டுவீராயின் திருநீலகண்டம்” என்று அவர்மீது ஆணையிட்டுக் கூறினார். அது கேட்ட நாயனார் திடுக்கிட்டுத் தம் மனைவியாரை அயலாரைப் போலவே நோக்கி “எம்மை என்று பன்மையாகக் கூறியதால் உம்மையே அன்றிப் பிற மாதர்களையும் மனத்துனாலும் தீண்டேன்” என்று உறுதி கூறினார்.

இவ்வாறு திருநீலகண்டர் உறுதி கூறிய பான்மையைச் சேக்கிழார்,

“ஆதியார் நீல கண்டத்து
அளவுதாம் கொண்ட ஆர்வம்
பேதியா ஆனை கேட்ட
பெரியவர் பெயர்ந்து நீங்கி

ஏதிலார் போல நோக்கி
எம்மைஎன்றதனால் மற்றை
மாதரார் தமையும் என்றன்
மனத்தினும் தீண்டேன் என்று”

3118
R65(432)

என்று பாடியுள்ளார்.

அன்று முதல் பிறர் ஒருவரும் அறியாமல் இருவரும் தனித்த இல்வாழ்க்கை நடத்தினர். இளமை கடந்து முதுமை அடைந்தனர். ஆயினும், இருவரும் அடியார் பணியில் சிறிதும் குறையாமல் வாழ்ந்துவந்தனர்.

திருநீலகண்டரது ஒழுக்கத்தின் மேன்மையை உலகறியச் செய்யவேண்டும் என்று சிவபெருமான் ஒரு சிவயோகி வடிவத்தில் தோன்றினார்; ஒரு திருவோட்டினை அவரிடத்தில் கொடுத்துத் “தாம் மீண்டும் கேட்கும்போது அதனைக் கொடுக்கவேண்டும்” என்று கட்டளையிட்டுச் சென்றார். சிவபெருமான் மாயையால் அத் திருவோடு மறைந்தது.

சிவயோகியார் பல நாட்கள் கழித்து மீண்டும் நாயனாரிடம் வந்து தமது திருவோட்டைக் கேட்டார். நாயனார் ஓட்டினை வைத்த இடத்தில் சென்று பார்த்தார். அங்கு அதனைக் காணாமையால் சிவயோகியாரை வந்து வணங்கி ஓடு காணாமல்போன செய்தியைக் கூறிப் புதிய ஓடு ஒன்று தருவதாகச் சொன்னார். சிவயோகியார் கோபம் கொண்டு, “என் மண் ஓட்டினைத் தவிர வேறு பொன் ஓட்டினைக் கொடுத்தாலும் நான் வாங்கமாட்டேன். நீயே அந்த ஓட்டைத் திருடி இருக்கிறாய். நீ அதனை களவு செய்யவில்லை யாயின் உனது ஆசைக்குரிய மகனைப் பிடித்துக்கொண்டு குளத்தில் மூழ்கிக் கூறுக” என்றார். திருநீலகண்டர், “ஐயனே, எனக்கு மகன் இல்லையே! என் செய்வேன்!” என்றார். அதனைக் கேட்ட சிவயோகியார், “அப்படியாயின் நீ உன் மனைவியின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு குளத்திலே மூழ்கி ஓட்டினைத் திருடவில்லை என்று சத்தியம் செய்” என்றார். அவ்வாறே உடன்பட்டு இருவரும் மூங்கிலின் முனைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு திருக்குளத்தில் மூழ்கி எழுந்தனர்.

மூழ்கியெழுந்த அளவில் இருவரும் முதுமைப் பருவம் நீங்கி இளமைப் பருவம் பெற்றனர். சிவயோகியாராக வந்த சிவ பெருமான் மறைந்து உமாதேவியாரோடு காட்சியளித்து அவ்விருவரையும் நோக்கி, “நீங்கள் இருவரும் பெற்ற இந்த இளமைப் பருவம் என்றும் நீங்காதவாறு எம்மிடத்தில் இருப்பீர்களாக” என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தார். அவ்வாறே இருவரும் சிவலோகம் அடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வை எய்தினர்.

3. இயற்பகை நாயனார்

வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யாக் காவிரியின் வளம் பெற்ற புகார் என்று புகழ்ப் பெறும் காவிரிப்பூம்பட்டினம் முற்காலத்தில் சோழ நாட்டுத் தலைநகராக விளங்கியது. அங்கு வணிகர் மரபில் ஒரு பெரியார் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் அடியார்கள் எதைக் கேட்பினும் இல்லை என்று கூறுத இதயம் படைத்தவர். உலக இயல்புக்குப் பகையாக விளங்கியவர்; அவர் 'இயற்பகையார்' என்று பலராலும் அழைக்கப்பட்டார்.

ஒரு சமயம் சிவபெருமான் அவர் அன்பைச் சோதனை புரிய எண்ணிக் காழக வேதியர் உருக்கொண்டு வந்தார். அவர் இயற்பகையாரை நோக்கி, "அன்பனே! உன் காதல் மனைவியை எனக்குத் தருக" எனக் கேட்டார். இயற்பகையார், "எனக்குரிய பொருள்களெல்லாம் சிவனடியார்களுக்கே உரியனவாகும்" என்று கூறித் தன் மனைவியைத் தடையின்றிக் கொடுத்தார்! வேதியர் அவர் மனைவியை அழைத்துச் செல்லும் வழியில் இயற்பகையாரின் உறவினர்கள் அவரைத் தடுத்து ஆயுதங்களால் தாக்க முயன்றனர். நாயனார், அவர்களையெல்லாம் கொன்று வேதியரைத் திருச்சாய்க் காடு என்னும் தலம்வரை வழியனுப்பினார்.

அவ்வுரையடைந்தவுடன் வேதியர் ஏதோ பயந்தவர் போலத் தொண்டரை நோக்கி, "இயற்பகை முனிவனே! இங்கே வா" என்று சொல்லி ஓலமிட்டார்.

“இயற்பகை முனிவா! ஓலம்!
ஈண்டு வருவாய் ஓலம்!
அயர்ப்பிலா தானே! ஓலம்!
அன்பனே ஓலம்! ஓலம்!
செயற்கருஞ் செய்கை செய்த
தீரனே ஓலம்!” என்றான்
மயக்கறு மறையோ விட்டு
மாலயன் தேட நின்றான்.”

இவ்வாறு அந்த வேதியர் ஓலமிட்டதாகச் சேக்கிழார் பாடுகின்றார். “செயற்கருஞ் செய்கை செய்த தீரனே” என்று இயற்பகையாரை ஈசனார் விளித்தாராம்! என்னே! என்னே! தமது காதல் மனையானைச் சிவனடியார் ஒருவருக்கு ஈதல் செயற்கருஞ் செயல் அன்றோ? அவ்வாறு அருஞ்செயல் செய்த இயற்பகையார் தீரர் அல்லரோ?

ஓலமிட்டழைத்த ஓசையைக் கேட்ட இயற்பகையார், “அடியேன் இதோ வந்து விட்டேன். தங்களுக்குத் துன்பம்

விளைப்பவர் இன்னும் உளராயின் அவரையும் கொன்று ஒழிக்
கிறேன்' என்று ஒடி வந்தார். வேதியர் மறைந்தார். சிவபெரு
மான் உமாதேவியாரோடு வெள்ளைக் காணையின் மீதேறி காட்சி
யளித்தார். இயற்பகையார் தம் மனைவியாருடனும் இறந்த
சுற்றத்தினருடனும் வீடுபேற்றை அடைந்தார்.

4. இளையான்குடி மாற நாயனார்

ஈண்டிய வளமுடைய பாண்டிய நாட்டில் இளையான்குடி
என்ற ஓர் ஊர் உண்டு. அவ்வூரில் நெடுநாட்களுக்கு முன்பு
வேளாளர் குலத்தில் மாற நாயனார் என்னும் சிவனடியார் ஒருவர்
தோன்றினார். அவர் உழுதொழிலால் மிகுந்த செல்வம் படைத்து
அச்செல்வத்தைக் கொண்டு சிவனடியாரைப் பெரிதும் விரும்பி
உபசரித்து வந்தார்.

அவர் தமக்கு எதிர்ப்படும் சிவனடியாரைக் கைகூப்பி எதிர்
கொண்டழைத்து இன்சொல் கூறித் தம் இல்லத்திற்கு அழைத்துச்
செல்வர் ; அங்கு அவர்தம் அடிகளைத் தூய நீரால் கழுவி உயரிய
ஆசனத்தில் அமர்வித்து, அவர்தம் பாதங்களைப் பூசித்து அறுசுவை
உண்டிகளை வழங்குவார். இதனால் மாறனாருடைய செல்வமும்
பன்மடங்கு வளர்ந்து பெருகிற்று.

இத்தகைய செல்வச் சிறப்புடன் பலராலும் போற்றப்பட்ட
மாறனாரின் பெருமையைச் சிவபெருமான் மக்களறியச் செய்ய
விரும்பினார். அதன் விளைவாக மாறனாருடைய செல்வம் சிறிது
சிறிதாகச் சுருங்கத் தொடங்கிற்று. செல்வம் சுருங்கியபின்னும்
மாறனார் மனம் சுருங்கவில்லை. அவர்தம் நிலங்களை ஒவ்வொன்றாக
வீற்றுத் தம்மை நாடி வரும் அடியார்களுக்கு உணவளித்துக் குறை
வின்றி உபசரித்துவந்தார்.

ஒரு நாள் அவ்வூரில் காலையில் தொடங்கிய மழை விடாமல்
பெய்துகொண்டிருந்தது. அன்று மாறனார் வீட்டில் உணவுப்
பொருள் ஏதும் இல்லையாதலின் தம்முடைய கடும் பசியைத் தாங்
கிக்கொண்டு தெருக் கதவைத் தாளிட்டுப் படுத்துறங்க
லானார்.

நள்ளிரவில் தெருக் கதவை யாரோ தட்டும் ஒசை கேட்டுப்
படுக்கையில் இருந்த நாயனார் எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தார்.
அப்போது வாயிற்படியில் மழை நீரால் நனைந்து குளிரால் நடுங்கிக்
கொண்டிருந்த பெரியாரொருவரைக் கண்ட நாயனார், அவரை
வீட்டினுள் அழைத்துச் சென்று, அவருடைய உடலைத் துடைத்து
வெண்மையான ஆடைகளை உடுக்கச் செய்து இருக்கையும் தந்தார்.

பின்னர் அந்நாயனார் தம் மனைவியிடம் சென்று, “இப்பெரியார் பெரிதும் பசியுடனிருக்கின்றார். என் செய்வோம்?” என்றார். அது கேட்ட அவர்தம் அன்பு மனைவியார், “இன்று காலை நாற்றங்காலில் தூவிய முளை நெல்லை வாரிக்கொண்டு வந்தால் அதை முடிந்தவரை பக்குவப்படுத்திச் சோறு சமைக்கலாம்” என்றார். மாறனாரும் அந்நள்ளிரவில் தட்டுத் தடுமாறித் தம் நாற்றங்காலையடைந்து அதில் படிந்திருந்த முளைநெல்லைச் சேற்றோடும் வாரிக்கூடையிற்போட்டு தம் தலைமேல் தூக்கி வந்து தம் மனைவியிடம் கொடுத்தார். அவ்வம்மையாரும் மனமகிழ்வுடன் அதனைக் கழுவி வறுத்து அரிசியாக்கிச் சோறு சமைத்தார். இதற்குள் மாறனார் தம் வீட்டுப் புறத்தில் முளைத்திருந்த பலவிதமான கிரைகளைப் பிடுங்கி வந்து மனைவியாரிடம் கொடுத்தார். மனைவியாரும் அவற்றைக் கழுவி ஆய்ந்து இன்சுவைக் கறியாக்கி வைத்தார். நாயனார் உடனே இளைப்புற்றிருந்த விருந்தினரை அமுது உண்ண அழைப்பதற்காக அவர் இருப்பிடத்தை அடைந்தார்.

அச்சமயம், அப்பெரியார் சோதிவடிவாய் மேலெழுந்து தோன்றி நின்றதைக் கண்ட மாறனாரும், அவர் தம் மனைவியாரும் திகைத்து நின்றனர். உடனே சிவபெருமான் தம் அடியவர்களுக்கெல்லாம் அன்புடன் உணவளித்த அவ்வடியார்முன் உமையம்மையாரோடும் விடைமீதிருந்து வானவீதியில் காட்சியளித்து, “அன்பனே, அடியார்க்குக் குறைவின்றி உண்டி வழங்கி உபசரித்த நீ நின் மனையாளுடன் சிவபதம் அடைந்து அங்குக் குபேரனும் நின் ஏவல் கேட்டு நிற்க இன்ப வாழ்வு பெறுவாய்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தார்.

5. மெய்ப்பொருள் நாயனார்

சேதி நாட்டின் தலைநகரம் திருக்கோவலூர் என்னும் சிறித்த பகுதியாம். அதனை மெய்ப்பொருள் நாயனார் என்பவர் ஆண்டு வந்தார். சிவபெருமானுடைய அடியார்களின் திருவேடத்தையே அவர் மெய்ப்பொருளாகக் கருதிவந்தமையால் அவருக்கு அப்பெயர் வந்தது.

அடியார்கள் வேண்டிய பொருள்களையெல்லாம் மனமுவந்து அளித்துப் பேரும் புகழும் பெருவாழ்வும் பெற்று வாழ்ந்த நாயனார் மீது முத்தநாதன் என்னும் ஓர் அரசன் பகைமை கொண்டு பல முறையும் எதிர்த்துத் தோல்வியுற்றான். பின்னர் அவரை வஞ்சனையால் வெல்ல எண்ணி சிவனடியார் வேடங்கொண்டு உடைவாளிப் புத்தகக் கவளி ஒன்றில் வைத்து எடுத்துக்கொண்டு மெய்ப்பொருள் நாயனாரை அடைந்தான். இவ்வாறு வஞ்ச நெஞ்சுடன் முத்தநாதன் வந்து சேர்ந்த பான்மையைச் சேக்கிழார்,

“மெய்யெலாம் நீறு பூசி
வேணிகள் முடித்துக் கட்டிக்
கையினில் படைக ரந்த
புத்தகக் கவளி ஏந்தி
மைபொதி விளக்கே என்ன
மனத்தினுள் கறுப்பு வைத்துப்
பொய்தவ வேடம் கொண்டு
புகந்தனன் முத்த நாதன்”

என்று பாடியுள்ளார்.

நாயனார் அவனை உபசரித்து, “தேவரீர் ஈங்கு எழுந்தருளி
யுள்ள காரணம் யாது?” என்று கேட்டார். அதற்கு முத்தநாதன்
“சிவபெருமான் அருளிய ஆகம நூல் ஒன்றை உமக்குப் போதிப்
பதற்கு வந்துள்ளேன்” என்றான். நாயனார் அவன் சொல்லை
உண்மை என்று நம்பி வணங்கி நின்றார். அதுதான் தக்க சமயம்
என்று நினைத்து முத்தநாதன் முன்னே தான் நினைத்த அச்செயலை
செய்து முடித்தான். அப்போதும் மெய்ப்பொருள் நாயனார்,
“மெய்த்தவ வேடமே மெய்ப்பொருள்!” என்று எண்ணி அவ்வஞ்ச
களை வணங்கினார். மெய்ப்பொருள் நாயனாரை வீழ்த்த எண்ணி
வந்தான் முத்தநாதன். தனது வஞ்ச நெஞ்சத்தில் தீட்டியிருந்த
திட்டப்படியே அவன் நாயனாரை வெட்டி வீழ்த்திவிட்டான்.
ஆயின் இக்கொடுஞ் செயலை தம் வாயால் சொல்லவும் கூசிய
சேக்கிழார்,

“கைத்தலத்து இருந்த வஞ்சக்
கவளிகை மடிமேல் வைத்துப்
புத்தகம் அவிழ்ப்பான் போன்று
புரிந்தவர் வணங்கும் போழ்தில்
பத்திரம் வாங்கித் தான்முன்
நினைத்த அப் பரிசே செய்ய
மெய்த்தவ வேட மேமெய்ப்
பொருள் எனத் தொழுது வென்றார்”

என்கின்றார். எவ்வளவு நயம்! எத்துணை பரிவு!

முத்தநாதன் செய்த கொடுமையைக் கண்ட தத்தன் என்னும்
காவலன் அவனைக் கொலை புரிய முயன்றான். இரத்தம் பெருகிக்
கிழே விழுகின்ற நாயனார் தம் கைகளை நீட்டி, “தத்தா, அவர் நம்
மவர், அவரை ஒன்றும் செய்யாதே” என்று தடுத்து விழுந்தார்.
தத்தன் அவரைத் தாங்கிக்கொண்டு, “அரசே! யான் யாது செய்
தல் வேண்டும்?” என்று கேட்டுக் கொண்டான். நாயனார் தம்மை
வாளால் குத்திய முத்திநாதனை யாரும் தடை செய்யாதவாறு
காவல் புரிந்து நகர் எல்லையைக் கடந்து விட்டுவிடவேண்டும்”
என்றார். அவனும் அங்ஙனமே செய்தான்.

பின்னர் நாயனார் இளவரசர், அமைச்சர், மனைவியார், உறவினர் ஆகியோரை அழைத்து, “நீங்கள் எல்லோரும் திருநீற்றில் கொண்டுள்ள அன்பைப் பாதுகாத்து அதனை உலகில் பரப்புங்கள்” என்று கூறி இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

அன்பர்களே ! நாயனாரை வீழ்த்தியவன் முத்தநாதன். ஆனால் வெற்றி யாருக்கு ? முத்தநாதனுக்கு அன்று. வெற்றி பெற்றவர் மெய்ப்பொருள் நாயனாரே ஆவார். துன்பம் செய்தவர்களுக்கு இன்பம் செய்வதுதான் தண்டிக்கும் வழியாகும் என்று வள்ளுவனாரும் வாய்மொழிந்துள்ளார். நாயனாரே வெற்றி பெற்றவர் என்னும் உண்மையைச் சுந்தரரும் தம் திருத்தொண்டத் தொகையுள்,

“வெல்லுமா மிகவல்ல மெய்ப்பொருளுக்கு அடியேன்”
என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

6. விறன் மிண்ட நாயனார்

நிலவளமும் கடல்வளமும் மலைவளமும் மிகுந்த மலையாள நாட்டில் செங்குன்றூர் என்னும் பழைய நகரம் ஒன்று உண்டு. இங்குள்ள வேளாள மரபில் விறன்மிண்ட நாயனார் தோன்றினார்.

ஒரு சமயம் அவர் சிவத்தலங்கையெல்லாம் வழிபட்டுத் திருவாரூரை அடைந்தார். ஒரு நாள் அங்குள்ள தேவாசிரிய மண்டபத்தில் வீற்றிருந்த சிவனடியார்களைச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் வணங்காமல் செல்வதைக் கண்டு சினம் கொண்ட விறன் மிண்ட நாயனார், “அடியார்களை வணங்காமல் சென்ற சுந்தரரும் அவரை ஆட்கொண்ட சிவபெருமானும் புறகு (புறம்பானவர்)” என்று கூறி ஏனைய அடியோர்களின் அருளைப் பெற்றார். சுந்தரர் விறன்மிண்டரின் அடியார் பக்தியைக் கண்டு திருத்தொண்டத் தொகை என்னும் திருப்பதிகத்தைப் பாடித் திருக்கூட்டத்தை வழி பட்டார். சிவபெருமான் விறன்மிண்டருக்குத் தம் சிவகணத் தலைவராகும் நிலைமையை அருளினார் சுந்தரரைத் திருத்தொண்டத் தொகை பாடுமாறு செய்த விறன்மிண்ட நாயனாரின் பெருமை தான் என்னே !

இந்தச் செய்தியைச் சேக்கிழார் பிரானார்,

“ஞாலம் உய்ய நாம் உய்ய
நம்பி சைவ நன்னெறியின்
சீலம் உய்யத் திருத்தொண்டத்
தொகைமுன் பாடச் செழுமறைகள்

ஓலம் இடவும் உணர்வரியார்
 அடியார் உடனும் உளதென்றால்
 ஆலம் அமுது செய்தபிரான்
 அடியார் பெருமை அறிந்தார் ஆர்”

என்று பாடியுள்ளார்.

7. அமர்நீதி நாயனார்

காவிரி வளம் பெருகும் சோழ நாட்டில் பழையாறை என்னும் பழம்பதி ஒன்று உண்டு. அங்கு வணிகர் குலத்தில் அமர்நீதி நாயனார் என்னும் அடியார் ஒருவர் அவதரித்தார். அவர் பொன், முத்து, இரத்தினம், ஆடை முதலிய பொருள்களை விற்பது குன்றுபோல் பெருநிதி சேர்த்துக் குபேரனைப்போல் பெருவாழ்வு வாழ்ந்தார். அவர் எப்போதும் சிவனடியார்களையே ஆதரிக்கும் திருவுள்ளம் படைத்தவர். அவரவர் குறிப்புணர்ந்து போர்வையும் அரைஞாணும், கோவணமும் அளித்துவந்தார்.

அமர்நீதி நாயனார் அடியார்கள் பொருட்டுத் திருநல்லூரில் மடம் ஒன்று கட்டினார். அம்மடத்தில் சிவனடியார்களுக்கு அமுதளித்தல் முதலிய திருத்தொண்டுகளைச் செய்துவந்தார். சிவபெருமான் அவருடைய அன்பை உலகறியச் செய்யும் பொருட்டு ஒரு பிரமசாரி வேடம் பூண்டு திருமடத்தை அடைந்தார்.

அமர்நீதி நாயனார் அவரை முகமலர்ந்து வரவேற்று அகமலர்ந்து இன்சொல் கூறி உபசரித்தார். பிரமசாரி தாம் கொண்டு வந்த கோவணத்தை அவரிடம் தந்து, “இதன் பெருமை அளவில் லாதது. இதனைப் பத்திரப்படுத்தி வைப்பாயாக” என்று கூறி நீராடச் சென்றார்.

அமர்நீதியார் பத்திரப்படுத்திவைத்த கோவணம் சிவபெருமான் மாயையால் மறைந்தது. பிரமசாரி நீராடி மழையில் நனைந்து வந்து அமர்நீதியாரிடம் கொடுத்து விட்டுப்போன கோவணத்தைத் திரும்பக் கேட்டார். அமர்நீதியார் அதைக் காணாமல், “வேறு ஒன்று தருகிறேன்” என்றார். பிரமசாரி கோபம் கொண்டு, “நான் முன் கொடுத்த கோவணத்தை ஒத்த மற்றொரு கோவணம் என்னிடம் உள்ளது. அதன் எடையுள்ள கோவணம் நிற்பால் உளதாயின் கொடுத்துவிடுக” என்றார். நாயனார் தம் மிடமிருந்த புதிய கோவணம் ஒன்றை நிறையிட்டார். அது சரி வரவில்லை; தம்மிடம் இருந்த உடைகளையும் பொருள்களையும் ஏனைச்

செல்வங்களையும் வைத்தார். அப்போதும் அப்பிரமசாரியின் கோவணத்திற்கு எடை சரியாகவில்லை. முடிவில் நாயனார் தாமும் தம் மனைவியாருமாக ஐந்தெழுத்தை முறைப்படி ஒதிக்கொண்டே தராசுத் தட்டில் ஏறி நின்றார். துலாக் கோலின் இரண்டு தட்டுகளும் சமமாக நின்றன. அனைவரும் வியந்தனர். அமரர்கள் மலர் மாரி பொழிந்தனர். நாயனாரும் அவர்தம் துணைவியாரும் தராசே தெய்வ விமானமாக மாறச் சிவலோகம் அடைந்து இன்புற்று இருந்தனர்.

8. எறிபத்த நாயனார்

அநபாய சோழன் மரபில் தோன்றிய மன்னர்கள் கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டு வந்தனர். அந்நகரில் தேவரும் போற்றும் பெருமை வாய்ந்த ஆனிலை என்னும் திருக்கோயிலில் சிவபெருமானை நீங்காத அன்புடன் எறிபத்த நாயனார் எனும் அடியார் வழிபட்டு வந்தார். அவர் சிவனடியார்க்கு நேரும் துன்பங்களைத் துடைப்பதற்காகக் கையில் மழுவாயுதம் தாங்கி நின்றார். அதனால் அடியார்தம் பகைவர்களைக் கொன்று சைவத்தை வளர்த்து வந்தார்.

இவ்வாறிருக்கையில், அத்திருக் கோயிலில் சிவகாமியாண்டார் என்னும் தொண்டர், நாள்தோறும் மலர் பறித்து மாலைகள் தொடுத்துப் பெருமானுக்குச் சாத்திப் பக்தியுடன் பரமனை வழிபட்டு வந்தார். ஒரு நாள் வழக்கம்போல் மலர் பறித்துத் திருக்கோயிலுக்கு வந்துகொண்டிருந்தார். அவ்வமயம் புகழ்ச் சோழ மன்னனது பட்டது யானை நீராடி மதங்கொண்டு தெரு வழியே வந்தது. சிவனடியாரைக் கண்ட யானை அவரைத் தொடர்ந்து சென்று அவர் கூடையைப் பறித்து மலர்களைக் கீழே சிந்தியது. அது கண்ட சிவகாமியாண்டார் யானையைத் தடுக்க முயன்று கீழே விழுந்து, 'சிவதா சிவதா' என்று அரற்றினார். அடியார் கூறிய துயரமொழிகளைக் கேட்ட எறிபத்தர் அவர்க்குத் தீங்கு செய்த யானையின் துதிக்கையைத் தம் மழுவால் வெட்டி வீழ்த்தினார். வெட்டுண்ட யானை கடலெனக் கதறியது. குத்துக் கோல்காரரும், பாகரும் அவரை எதிர்க்கவே அவர்களையும் நாயனார் கொன்றொழித்தார்.

உயிர் தப்பிய பாகரில் சிலர் ஓடிச் சென்று அரண்மனை வாயிற் காவலருக்குச் செய்தியைக் கூற, அவர் நிகழ்ந்ததைப் புகழ்ச் சோழரிடம் முறையிட்டனர். அடங்காச் சினங் கொண்ட அரசன் யானையும் பாகரும் இறந்து கிடந்த இடத்திற்கு விரைந்து

வந்தான். அங்குப் பகைவர் எவரையும் காணவில்லை. எறிபத்த நாயனார் இருகை வேழம்போல் தன் ஒரு கையில் மழுவேந்தி நிற்பதைக் கண்டான். சிவக்கோலந் தாங்கிய அவர் அத் தீமையைப் புரிந்திரார் எனக் கருதிய மன்னன், ‘இத்தீவினையைப் புரிந்தவர் யார்?’ என்று வினவினன். அருகிலிருந்த பாகர் எறிபத்த நாயனரைக் காட்டினர். அடியாரைக் கண்ட அரசன் யானை தவறு செய்திராவிடில் நாயனார் அதனைக் கொன்றிரார் என்று துணிந்தான். நாயனாரிடம் சென்று, “இவ்யானை புரிந்த குற்றத்திற்கு இதனைக் கொன்றதும்படும் போதுமோ! அருள வேண்டும்” என்று வேண்டினன்.

அது கேட்ட எறிபத்த நாயனார் யானையையும், பாகரையும் கொன்ற காரணத்தை அறிவித்தார். அச்சொற்களைக் கேட்டு மன்னன் பேரச்சங்கொண்டு சிவனடியார்க்கு நேர்ந்த இக்குற்றத்திற்குத் தன்னையும் கொல்லவேண்டுமென்று தன் உடைவானை எறிபத்த நாயனாரிடம் நீட்டினான். வேந்தனின் பேரன்பைக் கண்ட எறிபத்தர் அவ்வானை வாங்கிக்கொள்ளாவிட்டால் தானே தன் உயிரை அவன் மாய்த்துக் கொள்ளவும் கூடும் எனக் கருதி அவ்வானை வாங்கிக்கொண்டனர். மன்னர் நாயனரைப் பணிந்து தன் பிழை நீங்கத் தன்னைக் கொல்லுமாறு கூறினார். ஆனால் எறிபத்தரோ அவ்வாளால் தம்மையே வெட்டப் புகுந்தார். அது கண்ட அரசன் மனம் பதறி அவர் கையைப் பற்றித் தடுத்தனன். அவ்வமயம், இறைவன் அருளால், “அன்புடையீர்! உங்கள் சிவத் தொண்டின் பெருமையை உலகோர் அறியுமாறு செய்யவே மதயானையை மலர்களைச் சிந்துமாறு செய்தோம்” என்ற சொற்கள் வானத்தில் எழுந்தன. இறந்த யானையுடன் பாகரும் உயிர் பெற்றெழுந்தனர்.

9. ஏனாதிநாத நாயனார்

சோழவள நாட்டில் எயினனார் என்னும் தலத்தில் ஈழக்குலச் சான்றோர் குலத்தில் ஏனாதிநாத நாயனார் என்னும் பெரியோர் தோன்றினார். அவர் அரசர்க்கு வாட்படை பயிற்றி அதனால் வரும் பொருளைக் கொண்டு சிவனடியார்களை ஆதரித்துவந்தார்.

ஏனாதிநாதருக்குத் தொழில் உரிமைத் தாயபாகம் பூண்ட அதி குரன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் ஏனாதிநாதரிடம் பகைமை பூண்டு அவரைப் போர் செய்து வெல்வது அரிது என்று உணர்ந்து வஞ்சனையால் வெல்லவேண்டுமென்று எண்ணினான். அவன் அவருடன் சண்டை செய்யப் புறப்பட்டான். நெற்றியில் திருநீறு அணிந்து அதனைக் கையிலுள்ள கேடயத்தால் மறைத்துக்

கொண்டு நாயனருக்கு முன்னே நின்றான். இருவரும் போரிடத் தொடங்கினர். நாயனார் அதிகுரனைக் கொல்லும் சமயத்தில் அவன் தன் நெற்றியை மறைத்துக்கொண்டிருந்த கேடயத்தைப் புறத்தே எடுத்தான். திருவெண்ணீற்றின் பொலிவைக் கண்ட நாயனார் திடுக்கிட்டு, “ஆ! கெட்டேன்! :இதற்குமுன் ஒரு பொழுதும் இவர் நெற்றியில் காணாத திருவெண்ணீற்றின் பொலிவை இப்போது கண்டேன். இனி வேறு என்ன நினைக்க வேண்டும்? இவர் சிவபெருமானின் சீரடியாரே! இனி அடியேன் இவர்தம் கருத்தின் வழியே நிற்பேன்” என்று கேடயத்தையும் வானையும் கீழே போடக் கருதினார்.

“கண்டபொழுதே கெட்டேன்
முன்பிவர்மேற் காணாத
வெண்டிருநீர் நிற்பொலிவு
மேற்கண்டேன்; வேறினியென்?
அண்டர்பிரான் சீரடியார்
ஆயினார் என்று மனங்
கொண்டு இவர்தங் கொள்கைக்
குறிவழிகிற் பேன்’ என்று.”

[அண்டர்பிரான் - சிவபெருமான். மனங்கொண்டு - நினைத்து. குறிவழி - கருத்தின்படி.]

‘நிராயுதரைக் கொன்றார் என்னும் பழி இவருக்கு உண்டாகாது இருக்கவேண்டும்’ என்று எண்ணி வானையும் கேடயத்தையும் தாங்கி எதிர்த்துப் போர் செய்பவரைப்போல் அதிகுரன் முன்னே நின்றார். அதிகுரன் உடனே தன் கருத்தை நிறைவேற்றிக்கொண்டான்.

சிவபெருமான் ஏனாதிநாதரின் பேரன்பைப் பாராட்டி, அவர்தம்மைப் பிரியாதிருக்கும் பெருவாழ்வை அளித்தார்.

10. கண்ணப்ப நாயனார்

பொத்தப்பி நாட்டில் உடுப்பூர் என்னும் பழம்பதியில் நாகன் என்னும் வேடர் தலைவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் குற்றமே குணமாக நினைப்பவன்; கொலைத் தொழிலே தலைத் தொழிலாகக் கொண்டனன். அவன் மனைவி தத்தை என்பவள். அவர்களுக்கு நெடுநாட்களாக மகப்பேறு இல்லாமல் முருகன் திருவருளால் திண்ணன் என்னும் ஒரு மைந்தன் பிறந்தான்.

திண்ணன் வளர்பிறைபோல் வளர்ந்து அறிவும் ஆற்றலும் நிறைந்து வில் தொழிலில் வல்லவனாக விளங்கினான். ஒரு நாள் தன் நண்பர்கள் காடன், நாணன் ஆகியவர்களுடன் கூடி முதன் முதலாக வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான்; அவர்களுடன் ஒரு பன்றியைத் தொடர்ந்து சென்று கொன்றான்; அதனால் களைப் படைந்து தாகத்திற்கு நீர் கேட்டான். அந்த நண்பர்கள் அருகில் பொன்முகிலி ஆற்றுக்கு அவனை அழைத்துச் சென்றனர்; பன்றியையும் ஆற்றங்கரைக்கு எடுத்துச் சென்றனர்.

திண்ணனார் அருகிலிருந்த திருக்காளத்தி மலையைக் கண்டு காடனைப் பார்த்து, “நீ பன்றியைப் பதம் செய்வாயாக” என்று கூறித் தாமும் நாணனும் மலைமேல் ஏறிச் சென்றனர். காளத்தி மலையில் கோயில் கொண்டுள்ள குடுமித்தேவர் என்னும் திருக்காளத்தியப்பரைத் திண்ணனார் கண்டு அனலிலிட்ட மெழுகைப்போல் மனமுருகினார். பின்பு சேயைவிட்டுப் பிரியாத தாயைப்போல இறைவனுடன் கொஞ்சிக் குலாவினார். தம் உடன் வந்த நாணனை நோக்கி, “இந்தத் தேவருக்கு இந்தப் பச்சிலையும் மலரும் சாத்தியவர் யாரோ?” என்று கேட்டார். நாணன் திண்ணனாரை நோக்கி, “நானும் உன் தந்தையாரும் சில நாட்களுக்குமுன் இம்மலைக்கு வந்தோம். அச்சமயத்தில் ஓர் அந்தணர் இவரை நீராட்டி மலர் சூட்டி உணவூட்டுவதைக் கண்டேன்” என்றான்.

திண்ணனார் அதுகேட்டு “நம் குடுமித்தேவருக்கு இவை பெரிதும் வீருப்பமானவைபோலும்! நானும் அவ்வாறே செய்வேன்” என்று எண்ணியவாறு காடன் இருக்குமிடத்தை அடைந்தார். அங்கு அவன் பதமாகச் செய்து வைத்திருந்த பன்றி இறைச்சியைச் சுவைத்துப் பார்த்து, உருசியானவைகளைத் தேக்கிலைகளாலான ஒரு தொன்னையில் எடுத்துக்கொண்டு, பொன் முகிலி ஆற்றின் நீரை வாயில் முகந்து, மலர்களைப் பறித்துத் தம் தலையில் வைத்துக்கொண்டு குடுமித்தேவர் மலைக்குத் திரும்பிச் சென்றார்.

திண்ணனாரின் செயல்களை அறிந்த நண்பர்கள் அவரை ஊருக்குத் திரும்புமாறு வலிந்து அழைத்தார்கள். திண்ணனார் அவர்களுடைய அழைப்புக்குச் செவிசாய்க்கவில்லை. அவர்கள், “இவன் அதிக மயக்கம் கொண்டுள்ளான்” என்று எண்ணித் தந்தை தாயாருக்குத் தெரிவிப்பதற்காகச் சென்றனர். திண்ணனார், அவர்கள் சென்றதையும் அறியாமல் எம்பெருமானுக்கு அமுதூட்டச் சென்றார்.

திண்ணனார் குடுமித்தேவரைத் திருமஞ்சனமாட்டக் கருதிப் பொன்முகிலி ஆற்றிலிருந்து வாயில் கொண்டுவந்த நீரைத் தம்

அன்பினை உமிழ்பவர்போல அத்தேவரின் திருமுடிமேல் கொட்டினார்; மலர்களைச் சாத்தினார்; கொன்னையில் கொண்டு வந்த இறைச்சிகளைப் படைத்து அவற்றை திருவமுது செய்யுமாறு இறைவனுக்கு ஊட்டினார். பின்னர் மேலும் எம்பெருமானுக்கு இறைச்சி வேண்டுமென்று எண்ணினார். அதற்குள் சூரியன் மறைந்தான்; காரிருள் வந்தது. இரவு முழுவதும், தேவருக்கு வனவிலங்குகளால் துன்பம் நேருமோ' என அஞ்சிக் கண்விழித்துக் காவல் புரிந்தார். பொழுது விடிந்தபின்னரே இறைச்சி தேட வெளிச் சென்றார்.

இது நிற்க, திருக்காளத்தி நாதருக்கு நாடோறும் வழிபாடு செய்யும் சிவகோசரியார் இறைவன் திருமுன்னே இறைச்சிகளும் எலும்புத் துண்டுகளும் சிந்திக் கிடப்பதைக் கண்டு மனம் வருந்தி அவற்றை அப்புறப்படுத்தித் தூய்மை செய்தார். தாம் வழக்கப் படி செய்யவேண்டிய வழிபாடுகளைச் செய்துவிட்டுத் தம் இருப் பிடத்துக்குத் திரும்பினார். மறுநாளும் முன்போலவே இருப்பதைக் கண்டு மனம் நொந்தார். இறைவனிடம் முறையிட்டுப் புலம்பினார். அன்றிரவு சிவபெருமான் சிவகோசரியாரின் கனவில் தோன்றி, “அன்பனே, நீ அவனை வேடன்” என்று நினைக்கவேண்டாம்.

“அவனுடைய வடிவேல்லாம்
நம்பக்கல் அன்பென்றும்
அவனுடைய அறிவேல்லாம்
நமை அறியும் அறிவேன்றும்
அவனுடைய செயலெல்லாம்
நமக்கினிய வாம்என்றும்
அவனுடைய நிலைஇதுவா றறிநீ’
என்றருள் செய்வார்.”

மேலும் அவர் சிவகோசரியாரை நோக்கி. “அவன் நம்மிடம் செலுத்தும் பேரன்பை நாளைக்குக் காட்டுவோம். நம்மிடத்திற்கு வந்து நீ மறைந்திருந்து காணலாம்” என்று கூறினார்.

வேதியர் விழித்தெழுந்தார். மனம் வருந்தினார். மறுநாள் தம் வழிபாடு முடிந்தபின் இறைவன் சுட்டளைப்படியே மறைவில் நின்று பார்த்திருந்தார். திண்ணனார் சிவபெருமானுக்கு வேண்டிய இறைச்சி முதலியவைகளைத் திரட்டிக்கொண்டு வழிபாட்டுக்குத் திரும்பினார். சிவபெருமான் அவரது பேரன்பைச் சிவகோசரியாருக்கு அறிவிக்க நினைத்துத் தம் வலக்கண்ணில் இரத்தம் சிந்து மாறு செய்தனர். அது கண்ட திண்ணனார் பதைபதைத்தார்; மதி மயங்கினார்; கீழே விழுந்தார்; ஒன்றும் தோன்றாமல் பெரு முச்சு விட்டார்; “எம்பெருமானுக்கு இத்தகைய துன்பத்தைச் செய்தவர்கள் யார்?” என எழுந்தார்; வில்லில் அம்பைப் பூட்டி

நெடுந்தாரம் அலைந்து திரிந்து மீண்டும் இறைவனிடம் வந்தார்; பல பச்சிலைகளைக் கண்ணில் பிழிந்தார். அப்போதும் இரத்தம் நிற்கவில்லை. திண்ணனார், “இனி என்ன செய்வது?” என்று திகைத்து,

“ஊனுக்கு ஊனே உற்ற நோய் தீர்ப்பது”

என்று எண்ணித் தம் வலக்கண்ணை அம்பினால் தோண்டி எடுத்துக் காளத்தி நாதரின் கண்ணில் அப்பினார்; இரத்தம் நின்றது. அது கண்டு அவர் இன்பக் கடலில் திளைத்தார்; தோள்களைத் தட்டிக் கொண்டு ஆடினார்; பாடினார்;

“நின்றசெங் குருதி கண்டார்;
நிலத்தினின் றேறப் பாய்ந்தார்;

குன்றென வளர்ந்த தோள்கள்
கொட்டினார்; கூத்து மாடி

“நன்றுநான் செய்த இந்த
மதி’ என நகையுந் தோன்ற
ஒன்றிய களிப்பினாலே
உன்மத்தர் போல மிக்கார்.”

[குருதி - இரத்தம். மதி - அறிவுடைய செயல். உன்மத்தர் - பித்தர். குன்று என - மலைபோன்ற.]

திண்ணனாரின் மகிழ்ச்சியைச் சேக்கிழார் இவ்வாறு விளக்கி யுள்ளார்.

இந்நிலையில் சிவபெருமான் மீண்டும் தம் இடக்கண்ணில் இரத்தம் சோரவிட்டார். திண்ணனார் சிறிதும் மனந்தளரா தவராய், “தக்க மருந்து என்பால் உளது” என்று மகிழ்ச்சியுடன் இரத்தம் ஒழுகும் கண் தமக்குத் தெரியுமாறு தமது செருப்புக் காலைக் கடவுளினது திருக்கண்ணின் அருகில் ஊன்றிக்கொண்டு, ஓர் அம்பினால் தமது இடக்கண்ணைத் தோண்ட முயன்றார். உடனே காளத்தி நாதர் தம் திருக்கையை வெளியே நீட்டி, அன்பினால் தன் இடக்கண்ணைத் தோண்டுகின்ற திண்ணனாரைத் தடுத்து, “நில்லு கண்ணப்ப! நில்லு கண்ணப்ப! என் அன்புடைத் தோன்றல், நில்லு கண்ணப்ப!” என்று திருவாய்மலர்ந்து, திண்ணனாரின் கையைத் தடுத்து நிறுத்தினார். பின்னர் அவரைத் தம் வலப்புறம் இருக்கும் பேற்றை ஈசனார் அளித்தார். திண்ணனார் ஆறு நாட்களில் பிறவாப் பெரும் பேற்றை அடைந்தார். அன்று முதல் திண்ணனாருக்குக் கண்ணப்பர் என்ற பெயரே வழங்குவ தாயிற்று.

11. குங்கிலியக் கலய நாயனார்

சோழ வளநாட்டில் திருக்கடவூர் என்னும் திருத்தலம் ஒன்று உண்டு. அங்கு வேதியர் குலத்தில் குங்கிலியக் கலயனார் என்பவர் தோன்றினார். அவர் காலனைக் காலால் உதைத்து மார்க்க கண்டேயனுக்கு அருள் புரிந்த, அமிர்த கடேசராகிய சிவபெருமானுக்கு நாடோறும் குங்கிலியத் தூபம் இடும் திருத் தொண்டில் ஈடுபட்டுவந்தார். ஆதலால், அவரை எல்லோரும் குங்கிலியக் கலயர் என்று அழைத்தனர்.

இவ்வாறு இருக்கும் நாளில் நம் நாயனார் தெய்வச் செயலால் வறுமை அடைந்தார். ஒரு நாள் நாயனாரின் மனைவியார், மக்களும் சுற்றமும் பசியால் வருந்துவது கண்டு தமது தாலியைக் கழற்றி நாயனாரிடம் கொடுத்து அரிசி முதலியன வாங்கி வருமாறு அனுப்பினார். நாயனார் தெருவில் செல்லும்போது வழியில் ஒரு வணிகர் குங்கிலியப் பொதியைக் கொண்டு வருதலைக் கண்டு மனம் மகிழ்ந்தார். தாம் எடுத்துச் சென்ற தாலியை வணிகரிடம் கொடுத்து அம்முட்டையை வாங்கிக்கொண்டார். அதனை நேராகத் திருக்கோயில் பண்டாரத்தில் சேர்த்தார். தாமும் வீடு செல்லாமல் அங்கேயே இருந்தார்.

அன்று மனைவியாரும் மக்களும் மிக்க பசியினால் வருந்தி அயர்ந்து தூங்கினர். அந்நிலையில் சிவபெருமான் தமது திருவருளால் அவர்கள் வீடு முழுவதும் நெல்லும் பொன்னும் குவியுமாறு செய்தார். அதனை நாயனாரின் மனைவியாரிடத்துத் தெரிவித்து நாயனாரையும் அசரீரி வாக்கால் அழைத்து, “அன்பனே நீ மிகவும் பசித்தாய் ; நீ வீடு சென்று பால் உணவு உண்க” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார்.

இறைவன் கட்டளைப்படியே நாயனார் வீடு சென்று நெல்லும் பொன்னும் குவிந்திருக்கக் கண்டார் ; மனைவியார் வாயிலாகச் செய்தியை உணர்ந்து அச்செல்வங்களையெல்லாம் சிவனடியார் களுக்கும் கொடுத்துத் தாமும் அனுபவித்து நலமாக வாழ்ந்து வந்தார்.

அக்காலத்தே திருப்பனந்தாளில் சிவலிங்கம் சாய்ந்திருந்தது. யானை, குதிரை முதலியன கட்டி இழுத்தாலும் அது நிமிராதது கண்டு அரசன் கவலை அடைந்தான். அதனைக் கேள்வியுற்ற நாயனார் தமது கழுத்தில் கயிறு கட்டிப் பூட்டி இழுக்க அச்சிவலிங்கம் நிமிர்ந்தது. நாயனார் அங்குச் சில நாட்கள் தங்கி இருந்து திருக்கடவூர் சென்று திருஞானசம்பந்தர். திருநாவுக் கரசர் ஆகியோரைக் கண்டு அமுது செய்வித்தார். இவ்வாறு பற்பல திருப்பணிகளைப் புரிந்த நாயனார் சில நாட்களுக்குப் பின்னர் இறைவன் திருவடி நீழலை அடைந்தார்.

12. மானக்கஞ்சாற நாயனார்

கஞ்சாறார் என்னும் தலம் சோழ நாட்டில் வளமிக்க ஓர் ஊராகும். அங்குக் கொம்புத் தேனும் கொழுங்கனிச் சாறும் நிறைந்து விளங்கும். அங்கு வாழ்ந்த மானக்கஞ்சாற நாயனார்,

“ பணிவுடைய வடிவுடையார் ;
பணிமினோடும் பனிமதியின்
அணிவுடைய சடைமுடியார்க்கு
ஆளாகும் பதம்பெற்ற
தணிவில்பெரும் பேறுடையார்த்
தம்பெருமான் கழல்சார்ந்த
துணிவுடைய தொண்டர்க்கே
ஏவல்செய்யும் தொழில் பூண்டார்.”

[பனிமதி - குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரன். பணி-பாம்பு. தணிவில்-குறையாத.]

அவருக்குச் சிலகாலம் மகப்பேறு இல்லாமல் சிவபெருமான் திருவருளால் ஒரு பெண் பிறந்தது. அப்பெண் மணப்பருவம் அடைந்தாள். மானக்கஞ்சாறர் அப்பெண்ணை ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனாருக்கு மணம்புரிவிக்க ஏற்பாடு செய்திருந்தார். கலிக்காமர் அவளை மணம் புரிந்துகொள்ளக் கஞ்சாறாருக்குச் செல்ல முயன்றார்.

அவர் செல்வதற்கு முன்னரே சிவபெருமான் மாவிரதியார் வடிவம் கொண்டு மானக்கஞ்சாறர் வீடு சென்று, “அங்கு நடக்கும் மங்கல நிகழ்ச்சியாது?” என்று வினவினார். நாயனார் தம் மகளுக்குத் திருமணம் என்றார். மாவிரதியார் பெண்ணின் நீண்ட கூந்தலைக் கண்டு, “இப்பெண்ணின் கூந்தல் நமது பஞ்சவடிக்கு உதவும்” என்றார். திருமணமாவதற்கு முன் அடியார் கேட்டதற்கு மனமு வந்து மானக்கஞ்சாறர் அக்கூந்தலை உள்ளன்போடு அரிந்து கொடுத்தார். சிவபெருமான் மாவிரதியார் வடிவத்திலிருந்து மறைந்து உமாதேவியுடன் காளை வாகனத்தின்மேல் காட்சி அளித்தார்.

கலிக்காமர் கஞ்சாறாருக்கு வந்து முண்டிதமான பெண்ணை மணக்க விதியின்மையால் திரும்ப முயல்வதை அறிந்து, “கலிக்காமா, நீ வருந்துதல் வேண்டா, இப்பெண்ணிற்குக் கூந்தலை மீளக்கொடுத்தருளுவோம்; மணம் செய்துகொள்” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். கலிக்காமர் அப்பெண்ணுக்கு மீண்டும் கூந்தல் வளர்ந்தமை கண்டு அவளை மணந்துகொண்டார். பின்னர் சுற்றம் சூழத் திருமங்கலம் என்னும் தன் திருநகரினை அவர் அடைந்தார்.

13. அரிவாட்டாய நாயனார்

சோழ நாட்டுக் கணமங்கலம் என்னும் ஊரில் தாயனார் என்னும் சிவன்டியார் கற்பிற் சிறந்த தம் மனைவியாருடன் இவ்வறம் என்னும் நல்லறம் நடத்திவந்தார். அவர் தினந்தோறும் சிவபெருமானுக்கு செந்நெல் அரிசியும் செங்கீரையும் மாவடுவும் படைத்துவந்தார்.

இவ்வாறு ஒழுகி வரும் நாட்களில் அவர் செல்வம் சுருங்கி வறுமை அடைந்தார். அப்போதும் கூலிக்கு வேலைசெய்து கிடைத்த செந்நெல் அரிசியை சிவபெருமானுக்குப் படைத்துத் தாம் கார் அரிசி அன்னம் உண்டுவந்தார்.

இந்நிலைமையை மாற்றுவதற்காக இறைவன் அவ்வூர் வயல் களிலெல்லாம் செந்நெல்லே விளையும்படி திருவுளம் கொண்டார். அதனால் அவருக்குக் கூலியாகக் கிடைத்த செந்நெல் முழுவதையும் இறைவனுக்கே படைத்துவிட்டுத் தாம் தம் மனைவியார் சமைத்துக் கொடுத்த கீரை உணவை உண்டு காலங் கழித்தார். பின்னர் கீரை வகைகளும் குறைந்தன. தாயனார் அப்போதும் விரதத்தைக் கைவிடாமல் நீர் முதலியவைகளை அருந்திப் பசி தீர்ந்தார்.

ஒரு நாள் தாயனார் செந்நெல் அரிசியும், செங்கீரையும், மாவடுவும் தாங்கிச் சிவாலயத்திற்குப் புறப்பட்டார். அவர் மனைவியார் பஞ்ச கவ்வியம் தாங்கிப்பின்னே சென்றார். தாயனார் உணவில்லா இளைப்பாலும், அரிசி முதலியவை தாங்கிச் சென்ற தாலும் கால் தள்ளாடிக் கீழே விழுந்தார். அவர் பின்னால் சென்ற மனைவியார் அவரைத் தாங்கிக்கொண்டார். ஆயினும் அவர் கையிலிருந்த பொருள்கள் யாவும் தரையில் நிலவெடிப்பில் சிந்தின. இந்நிகழ்ச்சியால் தாயனார் இனிமேல் கோவிலுக்குப் போவதில் பயனில்லை என்று எண்ணி அரிவாளை எடுத்துக் கழுத்தில் வைத்து ஊட்டியை அறுத்துக்கொள்ளத் தொடங்கினார். அச்செயல் பிறவித் துன்பமாகிய வேரை அறுப்பதுபோல இருந்தது அதற்குள் சிவபெருமான் நில வெடிப்பிலிருந்து தம் கையை நீட்டித் தாயனார் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மாவடுவைக் கடிக்கும் 'விடேல் விடேல்' என்னும் ஓசையை உண்டாக்கினார். அவ்வோசை கேட்டுத் தாயனார் மனம் மகிழ்ந்து சிவபெருமானை வணங்கினார். எம்பெருமான் அவரை 'சிவலோகத்தில் வாழ்ந்திரு' என்று திருவருள் புரிந்து மறைந்தார். தாயனார் அறிவாளால் தம் ஊட்டியை அரிந்தமையால் அரிவாட்டாய நாயனார் எனப் பெயர் பெற்றார்.

14. ஆனாய நாயனார்

மழ நாட்டில் மங்கலவர் என்னும் திருப்பதியில் ஆயர் குலத் திலகமாய் ஆனாயர் என்னும் சுவனடியார் ஒருவர் இருந்தார். அவர் வேயங்குழலில் பஞ்சாட்சரத்தை இசைத்துவருவார். மழைக் காலத்தில் ஒரு நாள் பசுக்காத்தல் பொருட்டு பசுக்கூட்டத்துடன் அவர் காட்டுக்குச் சென்றார். அங்கு மிகுதியாகப் பூத்த கொன்றை மரம் ஒன்றைக் கண்டு அதனடியில் சென்று பஞ்சாட்சரத்தை வேயங்குழலில் இசைத்தார். அதனால் சராசரங்கள் எல்லாம் இசையில் ஈடுபட்டு மயங்கி நின்றன.

இவ்வாறு சராசரங்கள் இசையில் மயங்கி நின்ற நிலையைச் சேக்கிழார் பெருமானார் சுவைபட,

“ நலிவாரும் மெலிவாரும்

உணர்வுஒன்றாய் நயத்தலினால்

மலிவாய்வெள் எயிற்று அரவம்

மயில்மீது மருண்டுவிழும்

சலியாத நிலை அரியும்

தடங்கரியும் உடன்சாரும்

புலிவாயின் மருங்கு அணையும்

புல்வாய புல்வாயும்”

“ மருவியகால் விசைத்து அசையா

மரங்கள் மலர்ச் சினை சலியா

கருவரைவீழ் அருவிகளும்

கான்யாரும் கலித்துடா

பெருமுகிலின் குலங்கள் புடை

பெயர்வுஒழியப் புனல்சோரா

இருவிசம்பின் இடைமுழங்கா

எழுகடலும் இடைதுளும்பா”

[எயிற்று-பற்களையுடைய. அரவம்-பாம்பு. அரி-சிங்கம். கரி-யானை. புல்வாய்-மான். கால்-காற்று. வரை-மலை. கலித்து-ஒலித்து. முகில்-மேகம். புனல்-நீர்.]

என்று பாடியுள்ளார்.

சாம கீதப் பிரியராகிய சிவபெருமான் உடனே ஆனாயருக்குத் தரிசனம் தந்து, ‘அன்பனே, நம் அடியார்கள் குழலோசை கேட்கும் பொருட்டு நீ இப்போது இவ்விடத்தில் நின்றபடியே நம்மிடது

திற்கு வருவாயாக” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். ஆயனா நாயனார் சிவபெருமான் பக்கத்தில் குழல் இசைத்துக்கொண்டே திருக்கைலாயத்தை அடைந்தார்.

15. மூர்த்தி நாயனார்

பாண்டிய நாட்டிலுள்ள மதுரையில் வைசியர் குலத்தில் மூர்த்தி நாயனார் தோன்றினார். இவர் தினந்தோறும் சோமசுந்தரக் கடவுளுக்கு சந்தனக்காப்பு இடுதற்குச் சந்தனம் அரைத்துக் கொடுத்துவந்தார். இது நிற்க,

கருநாடக தேசத்து அரசன் பாண்டியனை வென்று அவன் நாட்டைக் கவர்ந்தான். அவன் சமண சமயத்தைத் தழுவுபவன். அதனால் பாண்டி நாட்டு மக்களையும் சமண சமயத்துக்கு அடங்கி நடக்குமாறு செய்ய எண்ணினான். மூர்த்தி நாயனாரையும் அவ் வழியில் திருப்ப எண்ணி, நாயனார் சந்தனக் கட்டைகள் வாங்கும் கடைகளில் சந்தனக் கட்டைகள் கொடுக்காதிருக்குமாறு கட்டளையிட்டான். அதனால் மூர்த்தி நாயனார் மிகவும் துன்பப்பட்டார். சந்தனக் கட்டை எங்கும் கிடைக்காமையால் அவர் ஆலயத்திற்குச் சென்று இறைவனரை வணங்கி, “அண்ணலே, தாங்கள் அணிதற்கு வேண்டிய சந்தனக் கட்டைக்கு முட்டு வந்தாலும், அதனைத் தேய்க்கும் கைக்கு முட்டு இல்லை” என்று கூறி ஒரு சந்தனக்கல்லில் தமது முழங்கையை வைத்து, எலும்பினுள் இருக்கும் துவாரம் திறந்து, மூளை ஒழுகும் வரையில் உறைத்தார். அவ்வளவில் சிவபிரான் காட்சி தந்து ‘அன்பனே, நீ இவ்வாறு செய்தல் வேண்டாம். உனக்குத் துன்பம் விளைவித்தவன் விரைவில் இறப்பான். நீயே இந்த நாட்டின் அரசனாக இருந்து, சைவ சமயத்தை வளர்த்து முடிவில் நம் உலகை அடைவாயாக’ என்று கூறியருளினார்.

அந்நிலையில் சந்தனம் உறைத்த கை வளர்ந்தது. மறுநாள் மன்னனும் மாண்டான் அமைச்சர்கள் அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய இறுதிக் கடன்களையெல்லாம் செய்து முடித்தனர். அரசனுக்கு மைந்தன் இல்லாமையால், நல்ல அரசனைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்காக அவர்கள் பட்டத்து யானையின் கண்ணைக் கட்டி ஏவினர். அந்த யானையோ சொக்கநாதர் சந்நிதியில் இருந்த மூர்த்தி நாயனாரைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தன் முடியீது வைத்துக் கொண்டது. எனவே மூர்த்தி நாயனார் மதுரையின் அரசரானார். அவரது ஆணைப் படியே அமைச்சர்கள் விபூதி, உருத்திராட்சம் முதலியவற்றையே அவரது திருமுடியில் அணிவித்தனர்.

இவ்வாறு மூர்த்தி நாயனார் நெடுங்காலம் அரசாண்டு முக்தி அடைந்தார்.

16. முருக நாயனார்

சோழ நாட்டில் திருப்புகலூர் என்னும் ஊரில் முருகநாயனார் தோன்றினார். அவர் செந்தண்மை பூண்டொழுகும் அந்தணர் ; நான்மறைகளை ஒதி உணர்ந்தவர். முருகனார் நாடோறும் சூரியன் உதிப்பதற்குமுன் விழித்தெழுவார் ; நீராடுவார் ; பலவகை மலர்களைப் பறித்து மாலைகள் தொடுத்து அவ்வூரிலுள்ள வர்த்த மாவிச்சுவரருக்குச் சூடி வழிபடுவார். நாயனார் இவ்வாறு ஒழுகி வரும் காலத்தில் திருஞானசம்பந்தர் திருப்புகலூருக்கு எழுந்தருளினார். முருக நாயனார் அவருக்கு நண்பரானார். பின்பு அவர் திருஞானசம்பந்தரின் திருமணத்தில் சிவபெருமானின் திருவடியடைந்தார்.

17. உருத்திர பசுபதி நாயனார்

சோழ நாட்டில் திருத்தலையூரில் அந்தணர் குலத்தில் பசுபதி என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவ பக்தியில் சிறந்தவர். பசுபதியார் இரவும் பகலும் தாமரை மலர்கள் மலர்ந்த தடாகத்தில் இறங்கிக் கழுத்தளவு உள்ள தண்ணீரில் நின்றுகொண்டு, தலை மேல் குவிந்த கைகளை உடையவராய் திரு உருத்திர பசுபதி மந்திரத்தினை நாடோறும் ஒதி இறைவன் திருவடியை அடைந்தார். அதனால் அவருக்கு உருத்திர பசுபதி நாயனார் என்னும் பெயர் வழங்கி வந்தது.

18. திருநாளைப் போவார் நாயனார்

சோழ வள நாட்டில் ஆதனூர் என்னும் ஒரு சிற்றூர் உண்டு. அங்குப் புலையர் குலத்தில் நந்தனார் அவதரித்தார். அவர் சிவபக்தி மிகுந்தவராய்ச் சிவாலயங்களில் உள்ள பேரிகை, முழவு, யாழ் முதலிய கருவிகளுக்கு வேண்டிய தோல், வார் நரம்பு, கோரோசனம் முதலியவைகளை உதவி வந்தார். அவர் பல சிவாலயங்களையும் வழிபட்டுத் திருப்புன்கூரை அடைந்தார். அங்கு இறைவனை நேரில் தரிசிக்க எண்ணினார். சிவபெருமான் தமக்கு எதிரில் இருந்த நந்தியை விலக்கி அவருக்குக் காட்சியளித்தருளினார்.

இவ்வாறு நந்தனுக்கு ஈசனார் காட்சி கொடுத்தருளிய செய்தியை,

“சீர்ஏறும் இசைபாடித்
 திருத்தொண்டர் திருவாயில்
 நேரேகும் பிடவேண்டும்
 எனநினைந்தார்க்கு அதுநேர்வார்
 கார்ஏறும் எயில்புன்சூர்க்
 கண்ணுதலார் திருமுன்பு
 போர்ஏற்றை விலங்கஅருள்
 புரிந்தருளிப் புலப்படுத்தார்!”

[கார் - மேகம். எயில் - மதில். கண்ணுதலார்-சிவபிரான்.
 ஏற்றை--நந்தியை.]

என்னும் பெரிய புராணச் செய்யுள் கூறுகிறது.

நந்தனார் சிதம்பரத்திலே உள்ள நடராசப்பெருமானை வழிபட எண்ணி, “நானே போவேன், நானே போவேன்” என்று கூறி வந்த தால் அவருக்குத் திருநானைப் போலார் என்று பெயர் வந்தது. பல நாட்களுக்குப் பின் நந்தனார் தில்லையை அடைந்து கோயிலின் உள்ளே செல்லாமல் எல்லையை வலம் செய்துகொண்டு இருந்தார். அச்சமயத்தில் நடராசப் பெருமான் அவர் கனவில் தோன்றி, “நீ நெருப்பில் முழுகி நம்மை வந்து அடைவாயாக” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்; தில்லைவாழ் அந்தணர்களுக்கும் நந்தனார் வரும் செய்தியைத் தெரிவித்துத் தீ வளர்க்குமாறு கட்டளையிட்டு மறைந்தார். இறைவன் கட்டளைப்படியே தீ வளர்த்து அந்தணர்கள் நந்தனாரிடம் சென்று தெரிவித்தனர். நந்தனார் தீயை வலம் வந்து உள்ளே புகுந்து முனிவர் உருக்கொண்ட வேதியராக வெளிவந்து தோன்றினார். பின்னர் நந்தனார் இறைவனை வழிபட்டு அவர்தம் மலரடிகளைத் தொழுதுகொண்டிருக்கும் இன்ப நிலையை அடைந்தார்.

19. திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார்

இவர் தொண்டை நாட்டிலுள்ள காஞ்சீபுரத்தில் ஏகாலியர் குலத்தில் அவதரித்தார். இவர் சிவனடியார்களின் குறிப்பின்படி அவர்களுக்கு ஆடை முதலியவைகளை அழுக்கு நீக்கி உதவுவார்.

ஒருநாள் சிவபெருமான் ஒரு கிழவர் உருவத்தில் அழுக்கடைந்த ஆடையோடு வந்தார். நாயனார் அவரை எதிர்கொண்டு பணிந்து, “உம்முடைய கந்தையைக் கொடுத்தால் அடியேன் அழுக்கு நீக்கிக் கொடுப்பேன்” என்றார். கிழவர் கந்தை ஒன்றை அவரிடம் கொடுத்து, “இது கந்தையானாலும் குளிருக்கு ஆதரவானது.

பொழுது போவதற்குள் இதனை அழுக்கு நீக்கித் தரவேண்டும்” என்று கூறினார். நாயனார் அவ்வாறே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டு அதை வாங்கி வெள்ளாவியில் வைத்து மீண்டும் கசக்கத் தொடங்கினார். அச்சமயம் வான்ம் இருண்டது ; மழை பெய்தது. அதனால் நாயனார் தமது வாக்கு தவறும் எனவும், முதியோர் குளிரால் வருந்துவார் எனவும் கருதி தாம் ஆடை துவைக்கும் கருங்கல் பாறையில் தமது தலையை மோதத் துணிந்தார். உடனே சிவபெருமான் அந்தப் பாறையில் தோன்றிய திருக்கரத்தால் நாயனாரின் தலையைப் பிடித்து, “அன்பே, உன் அடியார் பக்தியை மூன்று உலகிலும் பரவுமாறு செய்தோம். இனி நீ நம் உலகை வந்தடைக” என்று திருவாய்மலர்ந்தார். நாயனார் எல்லாம் வல்ல இறைவனின் திருவருளால் திருக்கயிலை மலையை அடைந்தார்.

20. சண்டேசுவர நாயனார்

திருச்சேய்ஞலூர் என்பது சோழநாட்டைச் சார்ந்த ஒரு மூதூராகும். அங்கு காசிப கோத்திரத்தில் எச்சதத்தன் என்பவருக்கும் பவித்திரை என்பவருக்கும் விசாரசருமர் மகனாக உதித்தார். அவர் இளமையிலேயே சிவபக்தி நிறைந்து வேதம் முதலியன கற்று வித்தகராக விளங்கினார்.

ஒரு சமயம் இடையன் ஒருவன் தன்மீது பாயவந்த பசுவினைக் கோலால் அடித்தான். அதுகண்டு விசாரசருமர் மனம் வருந்தி அவனை இனீ பசு மேய்க்காமல் இருக்கக் கட்டளையிட்டார். அவ் லூரார் அனுமதி பெற்றுத் தாமே அப்பசுக்களை மேய்த்து வந்தார். விசாரசருமர் பசுக்களிடம் மிகவும் அன்பு பூண்டு முன்னிலும் சீராட்டிப் பாராட்டிப் பசுக்களை மேய்த்து வந்தார். பசுக்களும் தம் கன்றுகளை மறந்து விசாரசருமரைவிட்டு நீங்காமல் அன்பு நிறைந்தனவாய் தாமே பால் சொரியலாயின. அதனைக் கண்ட விசாரசருமர் அந்தப் பாலால் சிவபூசை செய்ய எண்ணி ஓர் ஆத்தி மரத்தின் கீழ் மணலால் சிவலிங்கம் ஒன்றைச் செய்தார். அதனைச் சுற்றித் திருக்கோயிலும் கோபுரமும் மதிலும் மண்ணினாலேயே அமைத்தார்.

இவர் நல்ல மலர்களைப் பறித்து பசுக்கள் சொரிந்த பாலைக் குடங்களில் ஏந்திச் சிவபூசை செய்து வந்தார். இவ்வாறு விசாரசருமர் நடத்தி வந்தும் பசுக்களுக்குரியவர்களுக்குப் பால் குறைவின்றி இருந்தது. இதைக் கண்ட ஒருவன் விசாரசருமர் பாலைக் கறந்து வீணாக மணலில் ஊற்றி விளையாடுகிறார் என்று ஊரில் உள்ளாரிடம் கோள் கூறினான். ஊரார் எச்சதத்தனிடம்

கூறினர். விசாரசருமரின் தந்தையாகிய எச்சதத்தன் அவர்கள் பேச்சை நம்பவில்லை. தன் மகன் செயலைத் தானே நேரில் கண்டறிய விரும்பினான். அருகிலிருந்த குராமரத்தின்மீது ஏறி ஒளிந்துகொண்டிருந்தான். விசாரசருமர் வழக்கம்போல் பாற் குடங்களை எடுத்துச் சிவவிங்கத்தைத் திருமஞ்சனம் ஆட்டினார்.

தன் மகனாரின் செயலைக் கண்ட எச்சதத்தன் மரத்தினின்று இறங்கி ஆத்திரத்தோடு ஓடிவந்தான். கையிலிருந்த கோலால் விசாரசருமரின் முதுகில் ஒங்கி அடித்தான்; வாயில் வந்தவாறு அவரை வைதான். அப்பொழுதும் அவர் எழுந்திராமே கண்டு அவன் அங்கு இருந்த பாற்குடங்களைக் காலினால் இடறிச் சிந்தினான். அதனால் சீற்றம் கொண்ட விசாரசருமர் அருகிலிருந்த கோலை எடுத்தார். அக்கோல் அவருக்கு மழுப்படையாக மாறிற்று. அதனால் தம் தந்தையின் உதைத்த கோலை அவர் துண்டாக்கி வீழ்த்தினார். எச்சதத்தன் தரையில் விழுந்து இறந்தான். விசாரசருமர் மீண்டும் சிவ பூசையில் ஈடுபட்டார்.

விசாரசருமரின் பூசைக்கு மகிழ்ந்து சிவபெருமான் உமா தேவியாரோடு விடையின் மீதேறி வந்து காட்சியளித்தார். அவர் விசாரசருமரைத் தம் திருக்கரங்களால் எடுத்து “எமக்காக உன் தந்தையின் கால்களை வெட்டிக் கொன்றாய். இனி யாமே உனக்குத் தந்தையானோம்” என்று கூறி அவருக்கு தாம் உண்ட பரிகலம், உடுக்கும் உடை, சூடும் மாலை, அணிகலங்கள் முதலியவற்றைக் கொடுத்து, திருத்தொண்டர்களுக்கெல்லாம் தலைவராக்கி சண்டிசப் பதவியை அளித்தருளினார். தம் சடை முடியிலிருந்த கொன்றை மலர் மாலையை அவருக்குச் சூட்டினார். இச் செய்தியை,

“அண்டர் பிரானுந் தொண்டர் தமக்கு)

அதிப னுக்கி அனைத்துநாம்

உண்ட கலமும் உடுப்பனவும்

சூடு வனவும் உனக்காகச்

சண்டி சனுமாம் பதந்தந்தோம்’

என்றங் கவர்பொற் றடமுடிக்குத்

துண்ட மதிசேர் சடைக்கொன்றை

மலை வாங்கிச் சூட்டினார்”

என்னும் பெரிய புராணப் பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

எச்சதத்தன் சண்டேசுவரரால் தண்டிக்கப்பட்டதால் திருக் கைலாயத்தை அடையும் பேறு பெற்றான்.

21. திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்

திருநாவுக்கரசர் சோழ நாட்டுக்கும் தொண்டை நாட்டுக்கும் இடையிலுள்ள நடு நாடாகிய திருமுனைப்பாடி நாட்டில் திருவாமூரிலே சைவ வேளாளர் மரபிலே குறுக்கையர் குடியிலே புகழனார், மாதினியார் என்னும் இருவர்க்கும் அருள் நலஞ்சிறந்த அருமைப் புதல்வராக அவதரித்தருளினார். அவருக்கு முற்பிறந்தார் திலகவதியார் என்னும் கற்பரசியாராவார். திருநாவுக்கரசருக்கு அவர்தம் பெற்றோரிட பிள்ளைத் திருநாமம் 'மருணீக்கியார்' என்பது. மருணீக்கியார், அன்பு, அருள், அறம் முதலிய அருங்குணங்கள் வளர வளர்ந்து, கற்கத் தக்க கலைகளைக் கசடறக் கற்றுத் திகழ்ந்தார். அவர்தம் தமக்கையார் மணப்பருவம் அடையவே புகழனாரும் மாதினியாரும் அரசனிடத்தில் சேனாதிபதியாக விளங்கும் கலிப்பகையாருக்கு மணமுடிக்க நிச்சயித்தபின் புகழனார் இறந்தார். உடனே மாதினியாரும் உடன்கட்டை ஏறினார்.

பெற்றோர் பிரிந்த துன்பத்தில் மூழ்கி இருக்கும் சமயத்தில் வெந்த புண்ணில் வேல் புகுவதே போன்று அரசனின் ஆணை தாங்கிப் பகைவர்களுடன் போர் புரிய வடநாடு சென்ற கலிப்பகையார் போரில் உயிர் துறந்தார். இச்செய்தியைக் கேட்ட திலகவதியார், 'எனக்கென நிச்சயித்த கணவர் இறந்தார்; ஆதலின் யானும் இறப்பேன்' எனத் துணிந்து பின்னர் மருணீக்கியார் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி உயிருடன் இருந்தனர்.

பின்னர் மருணீக்கியார் பாடலிபுத்திரம் அடைந்து சமண சமயஞ் சார்ந்தார்; அச்சமய நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தார்; தருமசேனர் என்னும் பட்டம் பெற்று விளங்கினார். திருவதிகையில் சிவபெருமானுக்குத் தொண்டு செய்துவரும் திலகவதியார் இதனை அறிந்து மனம் வருந்தினார்; சிவபெருமான் பால் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளவே அப்பெருமான் தருமசேனரது வயிற்றில் சூலை நோய் உண்டாக்கினார். தருமசேனரது வயிற்றுச் சூலை நோயைச் சமணர்கள் போக்கமுடியாமையால் அவர் யாரும் அறியாமல் ஒரு நள்ளிரவில் தம் தமக்கையார் இருப்பிடமடைந்து அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினார். திலகவதியார் திருநீறு கொடுக்கவே அந்நோய் நீங்கிற்று. பின் மருணீக்கியார் சிவபெருமானை வணங்கி அவருளால் பாடல் பாடும் வன்மை பெற்று அவர்மேல் பதிகம் பாடினார். அப்பொழுது சிவனருளால் "நீ அற்புதமான பதிகத்தைப் பாடினமையால் உனக்கு இனி நாவுக்கரசு என்னும் பெயர் வழங்குக" என அசரீரி தோன்றிற்று. பின்னர் திருநாவுக்கரசர் சிவத்தொண்டு செய்வதிலேயே காலங்கழித்து வந்தனர்.

தருமசேனரின் மத மாற்றத்தையுணர்ந்த பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மன் அடங்காக் கோபங்கொண்டு அவரைத் தம்பால் அழைத்துச் சுண்ணும்பு நிரம்பிய நீற்றறையினுள் அடைக்கும்படி அமணர்க்கு ஆணையிட்டான் அவர்களும் அதனை நிறைவேற்றினர். அச்சமயத்தில் நாவரசர் சிவபெருமானைத் தொழுது திருப்பதிகம் பாடினார். அந்த நீற்றறை, அவருக்கு வெம்மையளிக்காது பொய்கைக் கரைபோலக் குளிர்ந்தது. இவ்வாறு ஈசனாரின் இணையடி நீழல் அனுபவம் தமக்கு அந்நீற்றறையில் கிடைத்த பான்மையைத் திருநாவுக்கரசரே,

“ மாசில் வீணையும் மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கின வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை இணையடி நீழலே ”

[மாசு - குற்றம். வீங்கு - பெருமை பொருந்திய. மூசு - மொய்க்கும். அறை - சப்திக்கும். இணை - இரண்டு.]

என்னும் தமது தேவாரப் பதிகத்தில் வெளியிட்டுள்ளார்.

அதகண்ட அரசன் அவருக்கு நஞ்சு கலந்த பாலுணவை ஊட்ட அவ்வுணவு நஞ்சுண்ட கண்டன் அருளால் அமுதாயிற்று. பின்னர் அரசன் நாவரசரைக் கொல்ல யானைகளை ஏவினன். அவை அவரை வலம் வந்து வணங்கிச் சமணர்களைக் கொல்லத் தொடங்கின.

பின்பு சமணர்கள் நாயனாரைக் கற்றூணில் கட்டிப் படகிலேற்றிச் சென்று நடுக்கடலில் தள்ளினர். அதுபோழ்து நாயனார், ‘ சொற்றுணை வேதியன்’ எனத் தொடங்கி, ‘கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினும் நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே’ என்று முடியும் பதிகத்தைப் பாடக் கற்றூண் தெப்பமாக மிதந்து சென்று நாவரசரைத் திருப்பாதிரிப்புலியூரின் அருகே சேர்த்தது. நாயனார் கரையேறிச் சிவத்தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவதிகை சார்ந்தார்.

இவ்வாறு இறைவனின் திருவைந்தெழுத்தை ஒதித் தாம் கரையேறிய பான்மைமை அவர்,

“ கல்லி னோடுளைப் பூட்டி அமண்கையர்
ஒல்லை நீர்புக நூக்களன் வாக்கினால்
நெல்லு நீள்வயல் நீலக் குடிஅரன்
நல்ல நாமம் நவிற்றி உய்ந்தேனன்றே ”

[அமண்கையர் - சமணக் கீழோர். அரன் - சிவபிரான். நாமம் - பெயர்.]

என்னும் தம் திருப்பதிகத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மன் நாவரசரின் பெருமை உணர்ந்து அவரை வணங்கித் தானும் சைவ நெறியை மேற் கொண்டான் ; அன்றியும் திருவதிகையில் சிவபெருமானுக்குப் புதியதொரு கோவிலும் கட்டுவித்தான்.

பின்னர் நாவுக்கரசர் பற்பல தலங்கட்குச் சென்று பதிகம் பாடிச் சிதம்பரத்தை அடைந்து நடராசப் பெருமானைத் தொழுது அங்கேயே சில காலம் தங்கியிருந்தார். அச்சமயம் நாயனார் திருஞானசம்பந்தரின் பெருமைகளைக் கேள்வியுற்று அவரைக் காணச் சீர்காழிக்குச் சென்றார் ; எதிர் சென்று தரையில் வீழ்ந்து அவரை வணங்கினார். உடனே ஞானசம்பந்தர், 'அப்பரே, எழுந்திரும்' என்றார். அதனால் இவருக்கு அப்பா என்னும் ஒரு பெயரும் வழங்கலாயிற்று.

நாவுக்கரசர் ஞானசம்பந்தருடன் சிலநாள் தங்கிப் பின்னர் அவரிடம் விடைபெற்றுத் தல யாத்திரை செய்யத் தொடங்கினார். அவர் திங்களுர் வழியே செல்லுகையில், தம்மிடம் பேரன்புடைய ராய்த் திகழ்ந்த அப்பூதியடிகளின் திருமானிகையில் எழுந்தருளினார் ; அதுசமயம் தமக்கு அமுது படைத்தற் பொருட்டுத் தோட்டத்திற்குச் சென்று வாழைக் குருத்து கொய்கையிற் பாம்பு தீண்டி இறந்த அப்பூதியடிகளின் மகளைப் பதிகம் பாடி உயிர்ப்பித்தார். பின்பு அமுது செய்து, பல தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவாரூர் சென்று, திருப்புகலூரையடைந்தார். முருக நாயனருடைய திருமானிகையில் ஆங்குற்ற ஞானசம்பந்தரோடு தங்கியிருந்தார்.

பின்னர் இரு நாயன்மாரும் திருவீழிமிழலையை அடைந்தனர் ; அங்குப் பஞ்சமேற்பட்டமையின் கடவுளைத் தொழுது படிக்காகப் பெற்றுச் சிவனடியார்களை உண்பித்தனர். அதன்பின் அவ்விருவரும் வேதாரணியத்தை அடைந்தனர். ஆங்கு நாவுக்கரசர், அத்தலத்தே வேதங்களால் பூசிக்கப்பெற்று மூடியே கிடந்த கோயில் திருக்கதவு திறக்குமாறு பாடினார். பின்பு நாவுக்கரசர் நித்திரை செய்கையில் சிவபெருமான் கனவில் தோன்றி, 'நாம் வாய்மூரிலிருப்போம், வா' என்று அருள் செய்ய, அவர் வேதாரணியத்தினின்றும் செல்லுங்கால் சிவபெருமான் இவருக்குத் தரிசனம் தந்த கோலத்துடன் முன்னால் நடந்து சென்று அருகேயிருந்த ஆலயத்தில் மறைந்தனர். பின்னர் திருஞானசம்பந்தரும் வாய்மூரையடைந்தபோது சிவபெருமான் இருவருக்கும் காட்சியளித்தார்.

நாவரசர் பல தலங்களையும் கண்டு திருப்பைஞ்ஞீலிக்குச் செல்லும் வழியில் பசி தாகங்களால் பெரிதும் அல்லலுற்றுக் களைப் படைந்தனர். அச்சமயத்தில் சிவபெருமான் ஓர் அந்தணர் உருவில் காட்சியளித்துத் தம் பொதிசோற்றைக் கொடுத்து உண்ணச் செய்து அவருடைய களைப்பை நீக்கினார்.

அதன் பின்னர் நாவுக்கரசர் வடகயிலையில் சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் திருக்கோலத்தைக் கண்டு தொழ விரும்பித் திருக்காளத்தி முதலிய தலங்களைக் கடந்து, பாலைநிலத்தில் சாகமூலபலங்கள் புசித்தலையும் ஒழித்து, இரவும் பகலும் இடைவிடாது நடந்தார். இதனால் அவருடைய திருவடிகள் மணிக்கட்டுகள் வரை தேய்ந்தன. தேய்ந்தும் ஆசை மேலீட்டினால் தம் இரு கைகளையும் ஆதரவாகக்கொண்டு அவர் தாவிச் சென்றார்; அக்கைகளும் மணிக்கட்டுகளும் நைந்து கரைந்து சிதைந்தன. மேலும் ஆசை சிறிதும் குன்றுதலின்றி மேலிட்டமையால் கொடிய பருக்கைக் கற்கள் பொருந்திய வழியில் மார்பினால் நகர்ந்து நகர்ந்து போனார். மார்புத் தசையும் நைந்தது. எலும்புகள் முறியலுற்றன. பின்புரண்டு புரண்டு போனார். அதனால் உடல் முழுமையும் தேய்ந்துவிட நாயனார் கயிலைநாதனிடம் கொண்ட பேரன்பினால் மெல்ல நகருவதற்கு முயன்றும் முடியாமையின் வழியிலே கிடந்தார். இவருடைய பக்திமேம்பாட்டை உணர்ந்த பரமனார் திருவுளங்கொண்டு அவ்விடத்தில் தடாகம் ஒன்றுண்டாக்கி ஒரு மூனிவர் வடிவங்கொண்டு அவர்முன் தோன்றி, “தேவர்களாலும் அடைதற்கரிய அம்மலை மனிதர்களால் அடைதற்கெளிதோ? இனி நீர் திரும்பி விடுதலே உத்தமம்” என்றார். அதுகேட்ட நாவுக்கரசர், “திருக்கயிலையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானின் திருக்கோலத்தைக் கண்டாலன்றி அறித்தியமாகிய இவ்வுடலைக் கொண்டு திரும்பேன்” என மறுத்தார். சிவபெருமான் அவருடைய துணிவைக் கண்டு மறைந்தருளி விண்ணில் அசரீரியாக நின்று, “நாவுக்கரசர்! நீ எழுந்து இத்தடாகத்தில் முழுகித் திருவையாறு அடைந்து நம்மைக் கயிலைய மலையில் வீற்றிருந்தபடி அத்தலத்தில் கண்டு வணங்கு” என்று பணித்தருளினார். அதன்படியே நாவுக்கரசரும் அத்தடாகத்தில் படிந்து, திருவையாற்றையடைந்து அங்கு உமாதேவியோடும் சிவபெருமான் வீற்றிருத்தலைக் கண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினார்; தேவாரப் பதிகங்கள் பாடினார். பின்னர் சிவபெருமான் மறைந்தருள, நாயனார் மனம் வருந்தித்தேறித் திருப்பதிகங்கள் பாடிக்கொண்டு அங்கேயே சிவத்தொண்டுகள் செய்து கொண்டிருந்தார்.

நாவுக்கரசர் பாண்டிய நாட்டையடைந்து குலச்சிறையாரும், பாண்டிமாதேவியாரும் தம்மை வணங்கச் சில நாட்கள் அங்கிருந்து மீண்டும் திருப்புகலூரை அடைந்தார். ஆங்கு உழவாரத் தொண்டு செய்கையில், இவர்தம் வைராக்கியத்தை உலகோர்க்கு உணர்த்தப் பொருட்டுச் சிவபெருமான் உழவாரப் படைதோறும் பொன்னும் நவமணியுமாகத் தோன்றச் செய்தார். நாவரசர் அவையனைத்தையும் பருக்கைக் கற்களாக எண்ணிக் குளத்திலே எறிந்தார். மேலும் சிவபெருமான் அரம்பையர்களை ஏவி நாயனாரை மயக்குமாறு செய்தார். நாயனார் சிறிதும் மனம் மாறாமல் “பொய்யம் மாயப் பெருங்கடலில்” என்னும் திருத்தாண்டகம் பாடிச் சிவத்

தொண்டிலேயே ஈடுபட்டு இருந்தார். பின்னர் தமது எண்பத் தொன்றாவது வயதில் சித்திரைத் திங்கள் சதயத் திருநாளில் நாவுக்கரசர் சிவபெருமான் திருவடிகளை அடைந்தார்.

22. குலச்சிறை நாயனார்

பாண்டிய நாட்டில் மணமேற்குடி என்னும் ஊரில் சிவபக்தியில் சிறந்த குலச்சிறையார் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் பாண்டிய ருக்கு முதல் அமைச்சராக இருந்து மங்கையர்க்கரசியார் செய்து வந்த சிவத்தொண்டுகளுக்குப் பேருதவி புரிந்து வந்தார். அவரே திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளை மதுரைக்கு வரவேற்றுச் சைவ நெறி தழைக்குமாறு செய்தவர்; சமயப்போர் செய்த சமணர்களைக் கழுவினேற்றியவர்.

23. பெருமிழலைக் குறும்ப நாயனார்

இவர் பெருமிழலை என்னும் ஊரில் அவதரித்தார். சிவபக்தியிலும் அடியவர் பக்தியிலும் சிறந்து விளங்கினார்; சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரின் திருவடிகளையே எப்போதும் தியானம் செய்து வந்தார். சிவபெருமான் சுந்தரருக்குத் திருவஞ்சைக்களம் என்னும் ஊரில் உத்தர கைலாயத்தை அடையக் கட்டளையிட்டார். அதனை யோகத்தால் அறிந்த பெருமிழலைக் குறும்பர், “அவரைப் பிரிந்து உயிர் வாழேன்” என்று அவருக்கு முன் தமது யோகத்தால் பிரமரந்திர வாயிலைத் திறந்து சிவபெருமானின் திருவடி அடைந்தார்.

24. காரைக்காலம்மையார்

சோழ நாட்டில், காரைக்கால் என்னும் திருநகரில் தனதத்தனார் என்னும் வணிகர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்குப் புனிதவதியார் என்னும் திருமகளார் அவதரித்தார். அவ்வம்மையார் பரமதத்தன் என்னும் வணிகரை மணந்து அன்புற்று இன்புற்று இல்லறம் நடத்திவந்தார்.

ஒருநாள் பரமதத்தனைத் தொழில் காரணமாகக் காண வந்த சிலர், அவனுக்கு இரண்டு மாங்கனிகளைக் கொடுத்தனர். பரமதத்தன் அவற்றை வீட்டுக்கு அனுப்பினான். புனிதவதியார் அவற்றை

வாங்கிப் பத்திரமாக வைத்தார். அச்சமயம் சிவனடியார் ஒருவர் வந்தார். மிகுந்த பசியுடன் வந்த அடியவரைப் புனிதவதியார் முகமலர்ந்து வரவேற்று அன்போடு அமுதிட்டார்; கணவனார் அனுப்பிய மாங்கனிகளில் ஒன்றை அவருக்களித்தார். சிவனடியார் வயிரூர அமுதுண்டு சென்றார்.

பின்னர், பரமதத்தன் வீட்டுக்கு வந்து உணவருந்தினான். புனிதவதியார் எஞ்சியிருந்த ஒரு மாங்கனியைக் கணவனுக்குப் படைத்தார். அதனை உண்ட பரமதத்தன் அது மிகமிக இனிமையாக இருந்ததால் மற்றொன்றையும் கேட்டான். புனிதவதியார் ஒன்றும் தோன்றாமல் கடவுளை வேண்டி மாங்கனியொன்றினைப் பெற்றுக் கணவனிடம் கொடுத்தார். அக்கனியோ முன் உண்ட கனியைவிடப் பன்மடங்கு இனிமையாக இருப்பதைக் கண்டு அவன் “இது நான் அனுப்பிய பழம் அன்று; இப்பழம் உனக்கு ஏது?” என்று கேட்டான். அம்மையார் அக்கனியின் வரலாற்றைக் கூற, பரமதத்தன் வியப்படைந்து, “அப்படியாயின் மற்றொரு கனியை வரவழை, பார்க்கலாம்” என்றான். அம்மையார் முன்போலவே இறைவனை வேண்டினார். அதிமதூர மாங்கனியொன்று மீண்டும் அவர் கையில் வந்து நின்றது. பரமதத்தன் அதனைக் கையில் வாங்கினான். அது திடீரென்று மறைந்தது. அந்த அற்புதத்தைக் கண்ட பரமதத்தன் அவர் தெய்வப் பிறவியே என எண்ணி, அவருடன் வாழ அஞ்சி வாணிகம் செய்வதற்குச் செல்வானைப் போலக் கடற்கரைப் பட்டினமொன்றை அடைந்து அங்கு வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் புரிந்துகொண்டு இல்லறம் இயற்றினான்; அவள் வயிற்றில் பிறந்த பெண்ணுக்குப் புனிதவதியென்றே பெயரிட்டு அன்போடு வளர்த்துவந்தான்.

புனிதவதியாரின் சுற்றத்தார்கள் பரமதத்தன் பாண்டி நாட்டில் இருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு அவரை அங்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்றனர். புனிதவதியாரின் வருகையை அறிந்த பரமதத்தன் தன் குடும்பத்துடன் சென்று அவரை வணங்கி வரவேற்றான். அதுகண்ட உறவினர், “உன் மனைவியை நீ வணங்குவது ஏன்?” என்று கேட்டனர். பரமதத்தன் அவர்களைப் பார்த்து, “இவர் மானிடர் அல்லர்; நான் வணங்கும் தெய்வம்; நீங்களும் வணங்குங்கள்” என்றான். புனிதவதியார் அச்சொற்களைக் கேட்டவுடன் இறைவனை வணங்கித் தம் கணவனுக்காகத் தாங்கியிருந்த மனித உருவம் நீங்கிப் பேயுருவம் பெற்றார். இச்செய்தியைச் சேக்கிழார்,

“ஆனவப் பொழுது மன்றுள்

ஆடுவார் அருளி னாலே

மேனெறி உணர்வு கூர

வேண்டிற்றே பெறுவார் மெய்யில்

ஊனுடை வனப்பை எல்லாம்

உதறிஎற் புடம்பே யாக

வானமும் நிலனும் எல்லாம்

வணங்குபேய் வடிவம் ஆனார்”

[மன்றுள் ஆடுவார் — நடராசப் பெருமான். மேல்நெறி — முத்தி. மெய்யில்-உடம்பில். எற்புடம்பு-எலும்புரு. பேயுரு. வானம்-தேவர். நிலன்-உலக மக்கள்.]

அதன் பின்னர், அம்மையார் பல பிரபந்தங்கள் பாடிச் சிவபெருமானைத் தரிசிக்கத் திருக்கயிலைக்குத் தலையால் நடந்து சென்றார். சிவபெருமான் அவரை, “அம்மையே வா” என்று அழைத்தார். புனிதவதியார் “அப்பா” என்று அவரி அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார். பின்னர் அம்மையார் அவரை நோக்க, “ஐயனே! எக்காலத்தும் மாறாத அன்பு வேண்டும்; இனி உலகில் பிறவாதிருக்கவேண்டும்; பிறந்தாலும் உன்னை என்றும் மறவாதிருக்கவேண்டும்; நீ ஆடுகின்றபோது நான் மகிழ்ந்து பாடிக்கொண்டு உன் திருவடி கீழே இருத்தலும் வேண்டும்” என்று வேண்டினார். பின்னர் சிவபெருமானின் கட்டளைப்படி திருவாலங்காட்டிற்குச் சென்று அவருடைய திரு நடனம் கண்டு சிவப்பேறு பெற்றார். அவர் சிவபெருமானால் “அம்மைபே” என்று அழைக்கப்பட்டதால் காரைக்காலம்மையார் என்று வழங்கப்பெற்றார்.

25. அப்பூதியடிகள் நாயனார்

அப்பூதியடிகள் சோழ மண்டலத்தில் திங்களூரில் அவதரித்தார்; இவர் அந்தணர் குலத்தைச் சார்ந்தவர்; திருநாவுக்கரசரை நேரில் காணாதவராயினும் அவர்மீது மிகுந்த பக்தியுண்டு அவர் பெயரையே தம் மக்களுக்கும் வைத்திருந்தார். தாம் அமைத்த திருமடம், தண்ணீர்ப் பந்தல், சாலை, குளம் முதலியவைகளுக்கும் திருநாவுக்கரசர் பெயரையே இட்டு வழங்கினார்.

ஒரு சமயம் திருநாவுக்கரசர் திங்களூருக்கு வந்திருந்தார். அங்கு நாவுக்கரசர் அப்பூதியடிகளாரின் செயல்களை அறிந்து அவரைப் பார்த்து, “உம்முடைய பெயரால் தண்ணீர்ப் பந்தல் முதலியவற்றை வையாமல் வேறொரு பெயரால் வைத்த காரணம் என்ன?” என்றார் அப்பூதியடிகள் அவரை இன்னொன்றறியாதவராய், “சமண சமயத்தினின்று நீங்கிக் கல்லையே தெப்பமாகக் கொண்டு கடந்தவர் திருப்பெயரோ வேறொரு பெயர் என்று சொல்லத்தக்கது? திருநாவுக்கரசரின் பெருமையை உணராமல் சிவ வேடந்தாங்கியுள்ள நீர் யார்?” என்றார்.

அதற்குத் திருநாவுக்கரசர் கூறிய மறுமொழியாகச்
சேக்கிழார் பெருமான்,

“திருமறையோர் அதுமொழியத்
திருநாவுக் கரசரவர்
பெருமையறிந் துரைசெய்வார் ;
‘பிறதுறையி னின்றேற
அருளுபெருஞ் சூலையினல்
ஆட்கொள்ள அடைந்துய்ந்த
தெருருமுணர் வில்லாத
சிறுமையேன் யான்’ என்றார்”

[தெருளும் உணர்வு-தெளிவான அறிவு. பிறதுறை-புறச்
சமயம், சமண சமயம்.]

என்று பாடியுள்ளார்.

வந்தவர் நாவரசரே என்பதை நன்கறிந்த அப்பூதியடிகள்
இன்பக் கடலில் திளைத்து அவரடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினார் ;
அவரைத் தம் இல்லத்தில் திருவமுது செய்யுமாறு வேண்டினார்.
அரசர் அதற்கு இணங்கினார்.

அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசருக்கு அன்னம் பரிமாறு
வதற்காகத் தம் மகனாகிய மூத்த திருநாவுக்கரசை அனுப்பி
வீட்டின் புறத்தில் இருக்கும் வாழை மரத்திலிருந்து இலை பறித்து
வருமாறு அனுப்பினார். அச்சிறுவன் வாழையிலை பறிக்கும்
போது பாம்பு ஒன்று அவனைத் தீண்டியது. அவன் அரிந்த
இலையை ஓடிச் சென்று தந்தையாரிடம் கொடுத்து நடந்ததைக் கூறி
விஷம் தலைக்கேற மரணம் அடைந்தான். அப்பூதியடிகள் அவன்
உடலை மறைத்து வைத்து திருநாவுக்கரசருக்கு அமுது பரிமாறினார்.
இத்தகைய அப்பூதியடிகளாரின் செயலைப் பெரிய புராணம்,

“தளர்ந்துவீழ் மகனைக் கண்டு
தாயரும் தந்தை யாரும்
உளம்பதைத்து உற்று நோக்கி
உதிரம்சோர் வடிவும் மேனி
விளங்கிய குறியும் கண்டு
விடத்தினல் வீந்தான் என்று
துளங்குதல் இன்றித் தொண்டர்
அமுதுசெய் வதற்குச் சூழ்வார்”

[உதிரம்-இரத்தம். வீந்தான்-இறந்தான்]

என்று குறிப்பிடுகின்றது.

நாவரசர் உண்பதற்குமுன் யாவருக்கும் திருநீறு அளித்தார். அப்பூதியடிகள் கவலைகொண்டிருத்தலை இறையருளால் உணர்ந்த நாவுக்கரசர். “உங்கள் மூத்த மைந்தன் எங்கே?” என்றார். பெற்றோர்கள் இருவரும் அவரைப் பார்த்து, “பெரியர், அவன் இப்போது தங்களுக்கு உதவமாட்டான்” என்றனர். நாவரசர் செய்தியை அறிந்து ஆலயத்துக்குச் சென்று, “ஒன்றுகொலாம்” என்னும் திருப்பதிகம் பாடினார். பின்னே தூங்கி விழிப்பவன் போல் உயிர் பெற்று எழுந்தான். பின்னர் திருநாவுக்கரசர் திருவமுது உண்டு சென்றார். அப்பூதியடிகள் திருநாவுக்கரசரின் திருவடிகளையே நினைந்து நினைந்து சிவபரம்பொருளின் திருவடிகளை அடைந்தார்.

26. திருநீலநக்க நாயனார்

சோழ வள நாட்டில் சாத்தமங்கை என்னும் சிற்றூரில் திருநீலநக்க நாயனார் தோன்றினார். அவர் ஓர் அந்தணர். அவர் சிவ வழிபாடு புரியும் சமயங்களில் அவருடைய துணைவியார் பூசைக்கு வேண்டிய பொருள்களைத் தாங்கிவருவார்.

ஒருநாள் நாயனார் அயவந்தி ஆலயத்துக்குச் சென்று வழிபாடு செய்தார். அப்போது சுவாமியிது சிலந்தியொன்று விழுந்தது. அம்மையார் அதுகண்டு வாயால் ஊதிச் சிலந்தியை அப்புறப் படுத்தினார். நாயனார், வாய் நீர் இறைவன்மீது படுமாறு ஊதிய தால் மனைவியார்மீது ஆத்திரம் கொண்டு, மனைவியாரை நோக்கி, “உன்னை நான் இனித் துறந்தேன்” என்றார். அவ்வம்மையார் பயந்து ஆலயத்திலேயே தங்கி இருந்தார். நாயனார் வீட்டுக்குச் சென்றார்.

சிவபெருமான் நாயனாரின் கனவில் தோன்றி, “அன்பனே ! என் மேனியைப் பார். உன் மனைவி ஊதிய இடம் தவிர மற்ற இடம் எல்லாம் சிலந்தியின் கொப்புளங்கள் தோன்றியுள்ளன” என்றார். விழித்தெழுந்த நாயனார் மிகவும் வியப்படைந்து விரைந்து சென்று ஆலயத்திலிருந்த தம் அருமைத் துணைவியாரை அகத்துக்கு அழைத்து வந்தார் ; இறைவனை மனமார வாயாரப் பாடித் துதித்தார்.

ஒரு சமயம், திருஞானசம்பந்தர் அவ்வருக்கு எழுந்தருளினார். நாயனார் அவரை வரவேற்றுத் திருவமுது செய்வித்து அவரோடு வந்த பாணரையும் உபசரித்தார். சிலகாலங் கழித்துத் திருஞானசம்பந்தரின் திருமணத்தைத் தரிசித்துச் சிவப்பேற்றை அடைந்தார்.

27. நமிநந்தியடிகள் நாயனார்

இவர் சோழ நாட்டிலுள்ள ஏமாப்பேறூரில் தோன்றினார். இவர் ஓர் அந்தணர்; சிவத்தொண்டிலும் சிவனடியார் தொண்டிலும் வழுவாது வாழ்ந்தவர்.

நமிநந்தியடிகள் திருவாரூரில் கோயில் கொண்டிருக்கும் வன்மீக நாதரை வழிபட்டு அளவில்லாமல் விளக்குகள் வைக்க எண்ணினார். மாலைக்காலம் நெருங்கியவுடன் அருகிலுள்ள சமணர் வீடுகளில் சென்று சிவபெருமானுக்கு விளக்கு எரிக்க எண்ணெய் வேண்டுமெனக் கேட்டார். அவர்கள், “உங்கள் கடவுளின் கையில் நெருப்பு இருக்கும்போது விளக்கு எதற்கு?” என்று கேட்டனர். அவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு மனம் உடைந்த நாயனார் சிவபெருமானிடம் முறையிட்டார். அப்போது, “குளத்து நீரையே கொண்டு விளக்கு எரிப்பாயாக” என்று சிவபெருமான் அசரீரியாக மொழிந்தார். அடியவர் அவ்வாறே செய்து, பொழுது விடியுமளவும் விளக்கு எரித்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் திருவாரூர் வீதிவிடங்கப் பெருமான் திருவிழா வைக்கண்டு மகிழ்ந்து, பலரைத் தொட்டதால் தீட்டு உண்டாயிற்று என்று எண்ணி, அவர் மனைவியார் அழைத்தும் விட்டினுள் செல்லாமல், வெளியிலேயே இருந்தார். அதற்குள் கடவுள் திருவருளால் அவருக்குத் தூக்கம் உண்டாயிற்று. அயர்ந்து தூங்கும்போது அவர் கனவில் சிவபெருமான் தோன்றி, “திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் அனைவரும் சிவகணங்களே; அதை நீ காண்பாய்” என்று கூறி மறைந்தார்.

நாயனார் விழித்தெழுந்து தாம் நினைத்தது குற்றம் என்று அறிந்து திருவாரூருக்குச் சென்று அவ்வூரில் பிறந்தவர்களையெல்லாம் சிவகணங்களாகக் கண்டு வணங்கி, அவர்கள் அந்த உருவம் நீங்கப்பெற்று முன்போல் ஆனமையும் பார்த்துச் சிவபெருமானை மனமார ஒதினார். பின்னர் தம் குடும்பத்துடன் அவர் திருவாரூரில் குடிபுகுந்து சிவப்பணி செய்து முத்தி அடைந்தார்.

28. திருஞானசம்பந்தர்

சோழ வள நாட்டில் சைவ நெறி தழைத்தோங்கும் சீகாழி எனும் சிறந்த தலம் ஒன்று உண்டு. அங்குச் செந்தண்மை பூண்டொழுகும் அந்தணராகிய சிவபாத இருதயர் என்னும் ஒரு பெரியார் இருந்தார். அவர்தம் வாழ்க்கைத் துணைவியார் பகவதியார் என்னும் பண்புடைய நங்கையார். இருவரும் சிவனடியை

மறவாத சிந்தையாளர்கள். இருவரின் இல்லறமென்னும் நல்லறத்தின் பயகை ஓர் அழகிய புதல்வர் தோன்றினார். பெற்றோர் தம் அருமைப் பிள்ளையாரை நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்த்து வந்தார்கள்.

பிள்ளையார் அறிவிலும் திருவிலும் உயர்ந்து விளங்கினார். பிள்ளையாருக்கு வயது மூன்று ஆயிற்று. ஒரு நாள் சிவபாத இருதயர் பிள்ளையாரையும் உடன் கூட்டிக்கொண்டு கோயிலுக்குச் சென்றார். குழந்தையைக் கரையிலே இருக்கச் செய்து தாம் மட்டும் குளத்தில் இறங்கிக் குளிக்க ஆரம்பித்தார். பிள்ளையார் தம் தந்தையைக் காணாமல் திகைத்து, “அம்மா, அப்பா” என்று அழத் தொடங்கினார். அவர் அழகை கேட்டுச் சிவபெருமான் பார்வதியோடு அவர் முன்பு தோன்றினார். உடனே பார்வதி தேவியார் ஒரு பொற்கிண்ணத்தில் அவருக்கு ஞானப்பால் கொடுத்தார். அந்தப் பாலை உண்டதும் பிள்ளையாரின் அறிவும் வளர்ந்தது. அவர் அழகையை நிறுத்தி இறைவனையே எண்ணிக் கொண்டிருந்தார்.

சிவபாத இருதயர் நீராடியபின் குளக்கரைக்கு வந்து குழந்தையின் வாயில் பால் வடிவதைக் கண்டார்; ஆத்திரங்கொண்டார்; “உனக்குப் பால் தந்தவர் யார்?” என்று ஒரு கொம்பை எடுத்து ஒங்கினார். பிள்ளையார் வானத்தில் கூட்டிக் காட்டிச் சிவபெருமானின் அருளால் உமாதேவியார் தமக்குப் பால் கொடுத்த தன்மையை ஒரு பதிகமாகப் பாடினார்:

“தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர்

தூவெண் மதிசூடி

காடுடைய சுடலைப் பொடிபூசி

பென்னுள்ளங் கவர்கள்வன்

ஏடுடைய மலரான்முன் நாள்பணிந்

தேத்தவருள் செய்த

பீடுடையபிர மாபுரமேவிய பெம்மா

னிவனன்றே?”

[தோடு-காதணி. விடை-எருது. மதி - சந்திரன். ஏடு - இதழ். மலரான் - பிரமன். பீடு - பெருமை.]

என்பது அவர் பாடிய முதற் பாட்டாகும். இத்தெய்வத் திருப் பாட்டைக் கேட்டுச் சிவபாத இருதயர் பெருவியப்புக் கொண்டார். அன்று முதல் பிள்ளையாருக்குத் திருஞான சம்பந்தர் என்பது பெயராயிற்று.

திருஞானசம்பந்தர் இளம் பருவத்திலேயே தம் தந்தையாரின் தோள்மேல் ஏறிக்கொண்டு பற்பல சிவத்தலங்களையும் கண்டு

பதிகங்கள் பாடினார். திருநீலகண்டப் பெரும்பாணர் என்பவரும் எப்போதும் அவருடனே சென்று அவர் பாடல்களை யாழில் இட்டு வாசித்தார்.

சம்பந்தர் பற்பல தலங்களுக்கும் சென்று அற்புதங்கள் பல நிகழ்த்தினார். சிவபெருமானின் திருவருளால் அவருக்குத் திருவரத் துறை என்னும் ஊரில் முத்துச் சிவிகையும், முத்துக் குடையும், முத்துச் சின்னங்களும் கிடைத்தன. தகுந்த வயதில் சம்பந்தருக்கு உபநயனமும் நடைபெற்றது.

பின்னர் அவர் திருவையாறு முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு திருப்பாச்சிலாச்சிரமம் என்னும் ஊரை அடைந்தார். அங்குக்கொல்லி மழவன் என்பவனுடைய மகள் முயலகன் என்னும் நோயால் துன்புற்றிருப்பதைக் கண்டு பதிகம் பாடி அந்நோயை நீக்கினார். சம்பந்தர் அவ்ஹரை விட்டுப் புறப்பட்டுத் திருவலஞ்சுழி, பட்டிச்சுரம் முதலிய தலங்களைத் தரிசித்துத் திருவாவடு துறையை அடைந்தார். அங்குத் தம் தந்தையார் சிவபாத இருதயர் செய்ய விரும்பிய யாகத்திற்குப் பொருள் இல்லாமையை உணர்ந்து இறைவனின் அருளை வேண்டிப் பதிகம் பாடினார். இறைவன் திருவருளால் ஒரு பூதம் அவருக்கு வேண்டிய பொன்னைக் கொண்டுவந்து கொடுத்துச் சென்றது.

ஒரு சமயம் திருஞானசம்பந்தர் திருமருகல் என்னும் ஊருக்குச் சென்றிருந்தார். அங்குப் பாம்பினால் தீண்டப்பட்டு ஒரு வணிகன் உயிர் துறந்தான். அதனால் அவன் மனைவி கதறி அழுவதைக் கண்ணுற்று மனம் இரங்கிச் சிவபெருமானைக் குறித்து ஒரு பதிகம் பாடினார். அந்த வணிகன் தூங்கி எழுப்பவனைப்போல உயிர் பெற்று விழித்தெழுந்தான். அதன் பின்னர், சம்பந்தர் திருவாரூர், திருப் புகலூர் முதலிய ஊர்களுக்குச் சென்று திருவிழிமிழலை அடைந்தார். அங்கு திருநாவுக்கரசர் என்னும் சிவனடியாரைக் கண்டு அளவளாவினார். இருவரும் திருமறைக்காடு என்னும் வேதாரணியத்தை அடைந்தனர். அங்குச் சிவாலயம் வேதங்களால் எப்போதும் மூடப்பட்டிருந்தது. திருநாவுக்கரசர் பதிகம் பாடிக்கதவைத் திறப்பித்தார். இருவரும் இறைவனை மனமார வழிபட்டனர். பின்னர் சம்பந்தர் பதிகம் பாடிக்கதவை அடைப்பித்தார். அன்றுமுதல் அக்கதவும் திறப்பதும் அடைப்பதுமாக இருந்தது.

அக்காலத்தே பாண்டியன் சமண சமயத்தில் மூழ்கிக் கிடந்தான். அவன் மனைவியாராகிய மங்கையர்க்கரசியாரும், அமைச்சராகிய குலச்சிறை நாயனாரும் சைவ மதத்தைச் தழுவிச் சிவத் தொண்டில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவர்களிருவரின் வேண்டு கோளுக்கிணங்கி, சம்பந்தர் பாண்டிய நாட்டின் தலைநகராகிய மதுரையை அடைந்தார். அவர் தம்மை வாதில் வெல்வதற்கு வந்திருப்பதாக அறிந்த சமணர்கள், அவர் தங்கியிருந்த மடத்

துக்குத் தீ வைத்தனர். அத்தீ அவரை ஒன்றும் செய்யவில்லை. அது வெப்பு நோயாகி அரசனைப் பற்றிக் கொண்டது. சமணர்கள் அந்த நோயைத் தீர்க்க எவ்வளவோ பாடுபட்டும் பயனில்லை. சம்பந்தர் பதிகம் பாடி திருநீறு பூசி,

“மந்திர மாவது நீறு ; வானவர் மேலது நீறு ;
சுந்தர மாவது நீறு ; துதிக்கப்படுவது நீறு ;
தந்திர மாவது நீறு ; சமயத்தில் உள்ளது நீறு ;
செந்துவர் வாயுமை பங்கன் திருவால் வாயான் திருநீறே”

[வானவர்-தேவர்கள். சுந்தரம்-அழகு.]

என்னும் திருநீற்றுப் பதிகத்தைப் பாடினார். அரசனின் வெப்பு நோய் நீங்கிற்று.

பின்னர் சமண சமய ஆசாரியர்களுடன் திருஞானசம்பந்தர் அனல் வாதத்திலும் புனல் வாதத்திலும் வெற்றி பெற்றார். பாண்டியன் அன்றுமுதல் நல்லறிவு வாய்ந்து சைவ சமயத்தைத் தழுவினான். சம்பந்தர் பாண்டியனிடம் விடை பெற்றுச் சீகாழி வந்தடைந்தார். பிறகு அத்தலத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு திருக்களர், பாதாளிச்சுரம் முதலிய தலங்களை வழிபட்டுச் சென்றார். பிறகு போதிமங்கை என்னும் ஊரில் புத்தநந்தி என்பவன் அவரை எதிர்த்ததால் அவன் தலையில் இடிவிழுந்து மாண்டான். அவருடன் வாதிட்ட பெளத்தர்கள் எல்லோரும் தோல்வியடைந்து சைவர்கள் ஆனார்கள். பின்பு சம்பந்தர் திருவோத்தூரை அடைந்தார். அங்கு ஒரு சிவனடியார் வைக்கும் பனை மரங்கள் எல்லாம் ஆண் பனைகளாகிக் காயாமல் இருப்பதைக் கண்டு சமணர்கள் அவரை இகழ்ந்தார்கள்.

திருஞானசம்பந்தர் ‘பூத்தேர்ந்தாயன்’ என்னும் பதிகம் பாடி அவற்றைப் பெண் பனைகளாக மாறி காய்க்கும்படி செய்தார். மயிலாப்பூரில் சிவநேசச் செட்டியார் என்பவர் திருஞான சம்பந்தருக்கு மணம் முடிக்க எண்ணி இருந்த தம் பெண் பாம்பு கடித்து இறந்ததால் அவள் எலும்புகளைக் குடத்திலிட்டுச் சம்பந்தர் மயிலாப்பூருக்கு வந்தபோது அவரிடம் அக்குடத்தைப் படைத்தார். திருஞானசம்பந்தர் இறைவன் திருவருளை எண்ணி “மட்டிட்ட புண்ணை” என்ற பதிகத்தைப் பாடினார். பூம்பாவை என்னும் அப்பெண் உயிருடன் எழுந்தாள்.

சம்பந்தர் தம்மால் உயிர்ப்பிக்கப்பட்ட பெண்ணை மணக்க மறுத்துவிட்டார்.

அதன் பிறகு திருஞானசம்பந்தர் சீகாழிக்கு மீண்டார். அங்கு ஒரு நல்ல நாளில் நம்பாண்டார் நம்பி என்பவரின் பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். திருமணம் செய்து கொண்ட அன்றே சம்பந்தர் திருநல்லூர் பெருமணத்திலுள்ள

சிவாலயத்தில் தம் மனைவியாருடன் சென்று இறைவனை வழி பட்டார். அங்கு தோன்றிய பேரொளியில் ஞானசம்பந்தர் தம் மனைவியாருடன் சென்று சுற்றத்தாரும் அடியார்களும் பின் தொடர மரணமிலாப் பெருவாழ்வை அடைந்தார். திருமணத் துக்கு வந்திருந்தோரும் அப்பேரொளியில் கலந்து பேரின்பப் பெரு வாழ்வை அடைந்தார்கள்.

29. ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார்

சோழவள நாட்டில் பெருமங்கலம் என்னும் திருப்பதியில் கலிக்காம நாயனார் தோன்றினார்; இவர் வேளாளர் மரபினர்; திருப்புகூர்ச் சிவபிரானிடத்தே அளவிலா அன்பு பூண்டு வழிபட்டவர்.

ஒரு சமயம் சந்தரமூர்த்தி நாயனார் சிவபிரானையே தமது மூத்த மனைவியாரிடம் தூதாக அனுப்பினார் என்ற செய்திகேட்டு, அது முதல் சுந்தரரிடத்தில் கலிக்காமர் வெறுப்புக் கொண்டிருந்தார். இச்செய்தியைக் கேள்வியுற்ற சுந்தரர், தாம் செய்த செயல் தவறு என்று உணர்ந்து சிவபிரானிடம் முறையிட்டார். சிவபிரான் தம் அன்பர்கள் இருவரும் நட்புக் கொள்ளுமாறு செய்ய விரும்பிக் கலிக்காமருக்குச் சூலை நோய் தந்தருளினார்.

ஏயர்கோன் கலிக்காமர், நோய் நீங்குமாறு இறைவனை வேண்டி னார். சிவபெருமான் அவர்முன் தோன்றி “இந்நோய் சுந்தரனால் நீங்கும்” என்று கூறி மறைந்தார். அவ்வாறே சுந்தரரிடமும் சென்று கலிக்காமரின் நோயைத் தீர்க்குமாறு கட்டளையிட்டார். சுந்தரர் மனம் மகிழ்ந்து கலிக்காமரைக் காணச் சென்றார். அவரது வருகையைக் கேள்விப்பட்ட கலிக்காமனார் அவரைப் பார்க்க மன மின்றி உடைவாளால் தம் வயிற்றைக் கிழித்துக்கொண்டு உயிர் துறந்தார். நம்பியாரூரர் “நானும் உயிர் துறப்பேன்” என்று உடைவாளை எடுத்தார். இறைவன் திருவருளால் கலிக்காமர் உயிர்பெற்று எழுந்து ஆரூரைத் தடுத்தார். இருவரும் நண்பராயினர். சுந்தரர் திருவாரூருக்குத் திரும்பினார். ஏயர்கோன் கலிக்காமர் திருத்தொண்டு புரிந்து சிவபதம் அடைந்தார்.

30. திருமூல நாயனார்

இவர் திருக்கயிலையில் வாழ்ந்த ஒரு சித்தர். இவர் நிலவுலகத் தில் அகத்திய முனிவருடன் வாழ விரும்பிப் பல தலங்களைக் கண்டு வணங்கித் திருவாவடுதுறையை அடைந்தார். அங்கு மூலன் என்ற இடையன் இறந்து கிடக்க அவன் பசுக்களின்பொருட்டுத்

தம் உடலை ஓரிடத்தில் பத்திரப்படுத்தி அவன் உடலில் நுழைந்தார். மூலனின் மனைவி அவரைத் தன் கணவனாகவே எண்ணி நெருங்கினாள். பின்னர் சிவயோகியார் என்று அறிந்து அகன்றாள். மூலன் உடம்பில் நுழைந்ததால் இவருக்குத் திருமூலர் என்ற பெயர் வந்தது. இவர் பாடிய மூவாயிரத் திருப்பாடல்களின் தொகுப்பே திருமந்திரம் எனப்படும்.

பின்னர் சிவபெருமானின் திருவருளினால் திருமூலர் திருக்கயிலையை அடைந்தார்.

31. தண்டியடிகள் நாயனார்

தண்டியடிகள் நாயனார் திருவாரூரில் பிறவிக் குருடராக... தோன்றியும் சிவத்தொண்டில் சிறிதும் வழுவாது வாழ்ந்து வந்தார். இவர் ஒரு சமயம் கமலாலயக் குளத்தில் நீர் குறைவாக இருப்பது கண்டு கீழ்க் கரைக்கும் மேல் கரைக்கும் தறி நட்டு அதில் கயிறு கட்டி அந்தக் கயிற்றையே கண்ணாகக் கொண்டு குளத்தைச் சீர்திருத்தினார். அது கண்டு அங்கிருந்த சமணர்கள், 'நீர் இப்படிச் செய்வதால் குளத்தில் உள்ள உயிர்கள் இறந்து போகுமே. கண்தான் தெரியவில்லை, காதுகளும் கேட்கவில்லையோ?' என்றார்கள்; அவர் வைத்திருந்த கூடை, மண்வெட்டி முதலியவற்றையும் பிடுங்கி எறிந்தார்கள்.

தண்டியடிகள் உள்ளம் உடைந்து இறைவனிடம் முறையிட்டார். சமணர்கள் குருடர்களாகி ஊரைவிட்டு அகன்றனர். தண்டியடிகள் இவ்வாறு தொண்டு செய்து இறைவன் திருவடியடைந்தார்.

32. முர்க்க நாயனார்

இவர் தொண்டை மண்டலத்தில் திருவேற்காடு என்ற ஊரில் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்தார். சிவனடியார்களுக்கு அமுது படைக்கச் செல்வம் குறைந்ததால் இவர் சூதாடி வென்ற பொருளைக்கொண்டு அடியவர்களை ஆதரித்து வந்தார்.

ஒரு சமயம் கும்பகோணம் சென்று பலரிடம் சூதாடி வென்று அப்பொருளால் சிவனடியார்களுக்கு அன்னமிட்டுத் தாம் கடைப் பந்தியில் இருந்து அன்னம் உண்டார். சூதாட்டத்தில் தம்முடன்

மாறு பேசுவாரைக் கையிலிருக்கும் உடைவாளால் குத்தி வந்ததால் இவரை மூர்க்க நாயனார் என்று அழைத்தார்கள். திருப்பணிகள் பல புரிந்து இவர் சிவபதம் அடைந்தார்.

33. சோமாசி மாற நாயனார்

சோழவள நாட்டில் திருவம்பர் என்னும் ஊரில் சோமாசி மாறனார் தோன்றினார். இவர் சிவ வேள்விகள் பல செய்து திருவாரூரை அடைந்தார். அங்குச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரை வழிபட்டுச் சிவபதம் அடைந்தார்.

34. சாக்கிய நாயனார்

இவர் சங்கமங்கை என்னும் சிற்றூரில் பௌத்தர் குலத்தில் அவதரித்தார். இவர் தமது சமயம் பொய் என்று அறிந்து புறத்தே புத்த சமயத்தவரைப் போல நடித்து அகத்தே சிவபெருமானை வழிபட்டு வந்தார். இவ்வாறு இவர் வழிபட்டு வந்த நிலையைச் சேக்கிழார் பிரானார்,

“எந்நிலையில் நின்றாலும்
எக்கோலம் கொண்டாலும்
மன்னியசீர்ச் சங்கரன்தான்
மறவாமை பொருள்என்றே
துன்னியவே டந்தனைத்
துறவாதே தூயசிவந்
தன்னையிக்கும் அன்பினால்
மறவாமை துணைப்பார்”

என்று பாடியுள்ளார்.

சாக்கிய நாயனார் கற்களையே மலராக எண்ணித் தினந்தோறும் சிவலிங்கத்தின்மீது அவற்றை எறிந்து வழிபட்டு வந்தார். இறைவனும் அதனை அன்பின் செயல் என ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஒருநாள் சாக்கியர் சிவலிங்கத்தின்மீது கல்லெறிந்து வழிபட மறந்து உணவு உண்ணச் சென்றார். பின்னர் நினைவு தோன்றி ஓடிச் சென்று, கல் ஒன்றை எடுத்துச் சிவபெருமான்மீது எறிந்தார்; சிவபெருமான் இடபவாகனத்தின்மீது காட்சி தந்து அவரை ஆட்கொண்டார்.

35. சிறப்புலி நாயனார்

இவர் திருவாக்கூர் என்னும் ஊரில் அந்தணர் குலத்தில் தோன்றிச் சிவபக்தியிலும் சிவனடியார் பக்தியிலும் சிறந்து விளங்கினார். திருவைந்தெழுத்தை ஒதி வேள்வி புரிந்து அதன் பயனைச் சிவபெருமானுக்கே தத்தம் செய்து அவர் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

36. சிறுத்தொண்ட நாயனார்

இவர் திருசெங்காட்டாங்குடியில் வேதியர் குலத்தில் தோன்றி பரஞ்சோதியார் என்னும் பெயருடன் வேதமும் வில் வித்தைகளும் கற்றுச் சோழ மன்னனின் அமைச்சராய் விளங்கினார். இவர் ஒருசமயம் வடநாடு சென்று வாதாபியை வென்று மிகுந்த திறைகள் கொண்டு வந்தார். இவ்வாறு இவர் வடபுலத்தே வாதாபியை வென்று மீண்ட செய்தியைப் பெரிய புராணம்,

“ மன்னவர்க்குத் தண்டுபோய்
வடபுலத்து வாதாவித்
தென்னகரம் துகளாகத்
துளைநெடுங்கை வரையுக்கைத்துப்
பன்மணியும் நிதிக்குவையும்
பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்னனஎண் ணிலகவர்ந்தே
இகலரசன் முன்கொணர்ந்தார் ”

என்று கூறுகிறது.

அரசன் பரஞ்சோதியாருக்குத் திரளான செல்வம் கொடுத்து சிவத்தொண்டில் ஈடுபடுத்தினான். இவர் வெண்காட்டு நங்கை என்னும் தம் மனைவியாருடன் இல்லறம் நடத்தி வந்தார்; தம்மைத் தொண்டர்களில் சிறியவர் என்று மதித்துச் சிறுத் தொண்டர் என்னும் திருப்பெயர் பெற்றார்.

இங்ஙனம் இவர் சிறுத்தொண்டர் என்று பெயர் பெற்ற பான்மையைச் சேக்கிழார்,

“ சீதமதி அரவினுடன்
செஞ்சடைமேல் செறிவித்த
நாதன் அடி யார்தம்மை
நயப்பாட்டு வழிபாட்டால்

மேதகையார் அவர்முன்பு
மிகச்சிறிய ராய்அடைந்தார்
ஆதலினால் சிறுத்தொண்டர்
எனநிகழ்ந்தார் அவனியின்மேல் ”

என்று பாடியுள்ளார்.

சிவபெருமான் சிறுத்தொண்டரின் அன்பை உலகறியச் செய்ய விரும்பிப் பைரவ வேடம் பூண்டு அவர் இல்லத்தை அடைந்தார் ; அவர் நாயனாரை நோக்கி, “ஒரு தாய்க்கு ஒரு மகனாக அங்கம் பழுதில்லா மைந்தன் ஒருவனை அறுத்துக் கறி சமைத்துத் தர வேண்டும்” என்று கேட்டார். சிறுத்தொண்டர் சிறிதும் மனம் தளராமல் தன் மகன் சீராளனை அவர் விருப்பப்படி செய்து உண்கலத்தில் இட்டார். பைரவர் எல்லா உறுப்பும் சரியாகச் சமைக்கப் பட்டனவோ என்று கேட்ட நாயனார் தலையைத் தவிர எல்லா உறுப்புகளும் சமைக்கப்பட்டன என்றார்.

பைரவர் அதுகேட்டு அதனையும் சமைத்துக்கொண்டு வருக என்றார். அவ்வாறு நேரும் என்று முன்னரே எண்ணியிருந்த தோழி ஒருத்தி முன்பே சமைத்து வைத்திருந்த தலைக்கறியையும் படைத்தாள். பைரவர் நாயனாரையும் தம்முடன் உட்கார்ந்து உண்ணுமாறு கட்டளையிட்டார். நாயனாரும் அதற்கு உடன் பட்டார். உண்பதற்குமுன் பைரவர் அவரைத் தடுத்து, “உமக்கு மைந்தர் இருப்பின் அழையுங்கள்” என்றார். நாயனார் அவர் சொல்லைத் தட்டாமல் தெருவில் அவர்தம் மனைவியாருடன் சென்று “சீராள” என்று அழைத்தார்.

அப்போது சிவபெருமானின் திருவருளால் சீராளன் பள்ளிக் கூடத்திலிருந்து ஓடிவருபவன்போல ஓடிவந்தான். அன்னையார் அவனைத் தழுவி எடுத்து கணவர் கையில் கொடுத்தார். நாயனார் சிறுவனை எடுத்துக்கொண்டு வீட்டில் நுழைந்தார். அதற்குள் அங்கு இலைகளிலிருந்த உணவுகளுடன் பைரவர் மறைந்து விட்டார். சிவபெருமான் இடபவாகனத்தில் ஏறிக் காட்சி கொடுத்துச் சிறுத்தொண்டரைத் தம் திருவடியில் சேர்த்துக் கொண்டார்.

சிறுத்தொண்டரின் தொண்டு சிறியதொரு தொண்டோ ? பெருந்தொண்டன்றோ ? அருந்தொண்டன்றோ ? அதனால்தானே பட்டினத்தடிகள்,

“ வாளால் மகவுஅரிந்து ஊட்ட
வல்லேன் அல்லன் ”

என்று அத்தொண்டினைப் புகழ்ந்துள்ளார் !

37. கழறிற்றறிவார் நாயனார்

இவர் சேர நாட்டில் மகோதை என்னும் நகரத்தை ஆண்டு வந்த சேரமன்னர். இவருக்குச் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் என்னும் வேறு பெயரும் உண்டு. இறைவன் திருவருளால் எல்லா உயிர்களும் பேசுவதை அறியும் தன்மை பெற்றிருந்ததால் இவரைக் கழறிற்றறிவார் என்று அழைத்தார்கள்.

ஒருநாள் இவர் யானைமீது பவனி செல்கையில் வண்ணன் ஒருவன் தன் தலையில் தாங்கிய உழமண் மழைநீரால் கரையைப் பெற்று உடம்பெல்லாம் திருநீறு பூசியவன்போல் இருந்தான். அவன் சிவவேடத்தினை நினைவூட்டியதாகக் கூறி அவனை வணங்கிச் சென்றார்.

சேரமான் பெருமாள் தினந்தோறும் பூசை வேளையில் நடராசப் பெருமானின் சிலம்பொலி கேட்பது வழக்கம். ஒரு நாள் அவர் சிவபெருமானிடமிருந்து திருமுகம் கொணர்ந்த பாண பத்திரர் என்பவர்க்கு வேண்டிய பொருள்களை அளித்தனுப்பினார். மற்றொரு சமயம், சிவபெருமான் வன்றெண்டர் பாடலைக் கேட்டு இன்புற்றிருந்ததால் சேரமான் பெருமாள் வழக்கம்போல் சிலம்போசை கேளாமல் காலந்தாழ்த்திக் கேட்டுத் திகைத்தார். பின்னர் சிவபெருமானால் செய்தியறிந்து தில்லை சென்று சுந்தரமூர்த்தியை வணங்கிப் பொன் வண்ணத்தந்தாதி பாடினார். பின்னர் திருவாரூர் சென்று, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை பாடித் துதித்தார்.

அவர் சுந்தரருடன் பல தலங்களுக்கும் சென்று இறைவனை வழிபட்டார். சுந்தரர் ஒரு சமயம் திருவஞ்சைக்களத்துச் சிவபெருமானை வழிபட்டார். இறைவன் கட்டளைப்படி வெள்ளை யானையின்மீது ஏறிச் சிவகணங்கள் எதிர்கொள்ளத் திருக்கயிலைக்குப் புறப்பட்டார். போகும்போது சேரமான் பெருமானின் நினைவாகவே சென்றார். சேரமான் இதனை யோசுத்தால் உணர்ந்தார். உடனே அவர் ஒரு குதிரையின்மீது ஏறித் திருவைந்தெழுத்தை ஒதினார். குதிரை விரைவாகப் பறந்து சென்றது. ஆனால் அது நந்தி தேவரால் தடைப்பட்டு நின்றது. அப்போது சேரமான் பெருமாள் திரு ஆதிவுலா என்னும் நூல் இயற்றப்பட்டது. அவர் சிவபெருமான் திருவருளால் சிவகணங்களுள் ஒருவரானார்.

38. கணநாத நாயனார்

சோழ வள நாட்டில் சீர்காழி என்னும் திருப்பதியில் கணநாதர் தோன்றினார். இவர் செந்தண்மைமிக்க அந்தணர். சிவபெருமானிடம் அன்பு பூண்டவர்களிடத்தில் இவர் மிகவும்

நேசம் கொண்டு உதவி புரிந்து வந்தார். திருஞானசம்பந்தரை வழிபட்டுத் திருக்கயிலையை அடைந்தார். அங்குச் சிவகணங்களின் தலைவராகி வழித்தொண்டில் நிலைபெற்று நின்றார்.

39. கூற்றுவ நாயனார்

இவர் திருக்களந்தை என்னும் பதியில் உதித்த ஒரு குறுநில மன்னர். இவர் பற்பல அரசர்களுடும் வென்றார்; தமக்கு நவரத்தின முடியொன்றைச் சூட்டுமாறு தில்லைவாழ் அந்தணர்களை வேண்டினார். அவர்கள் மறுத்தனர். முடிவில் கூற்றுவ நாயனார் நடராசப் பெருமானின் திருவடிகளே தமது மணிமுடியாகட்டும் என்று வழிபட்டுத் துயின்றார். அவர் விரும்பியவாறே சிவபெருமான் கனவில் தோன்றித் தம் திருவடிகளைச் சூட்டினார். நல்லாட்சி புரிந்து வந்த கூற்றுவனார் சில ஆண்டுகள் கழித்துச் சிவபதம் அடைந்தார்.

40. பொய்யடிமையில்லாத புலவர்

இவர்கள் நாற்பத்தொன்பது சிவனடியார்கள்; இவர்கள் கடைச் சங்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள்; இவர்களில் நக்கீரர், கபிலர், பரணர், கல்லாடர் முதலியோர் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள் சிவபெருமானிடம் அன்பு பூண்டு சிவபதவி அடைந்தார்கள்.

41. புகழ்ச்சோழ நாயனார்

இவர் சோழர் குலத்திலே அவதரித்தவர். சிவபக்தி மிக்கவர். இவர் எல்லா மன்னர்களும் தமக்குத் திறை செலுத்த அதிகன் என்னும் மலைநாட்டரசன் மாத்திரம் தமக்கு அடங்காது இருக்கிறான் என அறிந்து அவனை அடக்குதற்குத் தம் சேனையை அனுப்பினார். அவர்கள் பகைவர்களை வென்று அவர்தம் தலைகளை வெட்டி அரசன்முன் வைத்தனர். அரசன் அத்தலைகளுள் ஒன்று சடைமுடி தரித்திருப்பதை அறிந்து மனம் நொந்து, தாம் சிவபெருமானுக்குத் தீங்கிழைத்ததாக எண்ணி அத்தலையை ஒரு தட்டில் ஏந்தித் தீ வளர்த்து அதில் புகுந்தார். அதனால் இவர் சிவபெருமான் திருவடியடைந்து பேரின்பப் பெருவாழ்வை அடைந்தார்.

42. நரசிங்க முனையரைய நாயனார்

இவர் திருமுனைப்பாடி நாட்டை ஆண்ட ஓர் அரசர். சிவனடியாரிடத்தில் மிகுந்த அன்பு பூண்டு ஆதரிக்கும் உள்ளம் படைத்தவர். இவர் திருவாதிரை நாளில் வரும் சிவனடியார்களுக்கு அமுதளித்து நூறு பொன் கொடுத்து வருவார்.

ஒரு சமயம் போலிச் சிவபக்தன் ஒருவன் வந்தான். அவனையாவரும் இகழ்ந்து பேசினார்கள். ஆனால் நரசிங்க முனையரையர் அவனுக்கு இனிய உணவளித்து இருநூறு பொன் கொடுத்து அனுப்பினார். இவ்வாறு இவர் சிவவேடம் பூண்ட அடியவர்களிடத்திலும் அன்பு காட்டி இறைவன் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

43. அதிபத்த நாயனார்

இவர் ஒரு செம்படவர். சோழ நாட்டில் நாகப்பட்டினத்துக் கடற்கரையையடுத்த ஒரூரில் தோன்றினார். இவர் தினந்தோறும் தம் வலையில் அகப்படும் முதல் மீனைச் சிவபெருமானுக்கு என்று விட்டுவிடுவது வழக்கம். இவ்வாறு நடைபெறும் காலத்தில் சில நாட்கள் ஒரு மீனை கிடைத்து வந்தது. இதனால் நாயனார் வறுமைக் கடலில் ஆழ்ந்தார். பின்னர் ஒரு நாள் பொன் மீன் ஒன்று அகப்பட்டது. அதனையும் நாயனார் சிவபெருமானுக்கே படைத்துவிட்டார். அதனால் சிவபெருமான் இடபவாகனராகத் தோன்றிக் காட்சி தந்து மறைந்தார். இறுதியில் அதிபத்தர் இறைவன் திருவடி நிழலை எய்தினார்.

44. கலிக்கம்ப நாயனார்

இவர் திருப்பெண்ணாகடம் என்னும் திருத்தலத்தில் தோன்றினார். இவர் ஒரு வைசியர் கலிக்கம்பர் நாடோறும் சிவனடியார் திருவடிகளை மனைவியார் நீர் வார்க்கத் தாம் தூய்மைப்படுத்தி அவர்களுக்கு அமுது படைப்பார்.

ஒரு நாள் இவரிடமிருந்து நீங்கிய பணியாளன் ஒருவன் சிவனடியார் வேடங்கொண்டு வந்தான். அவனையும் இவர் வழிபடக் கால்களைப் பிடித்தார். ஆனால் இவர்தம் மனைவியார், “இவன் நம் வேலைக்காரனாவான்.” என்று நீர் வார்க்காமல் கால

தாமதம் செய்தார். அதனால் ஆத்திரம் கொண்ட கலிக்கம்பர் மனையாரின் கையை வெட்டி எறிந்தார். அடியாரைப் பூசித்து அமுது படைத்தார். சில நாட்களுக்குப் பின்னர் இவர் சிவபதம் அடைந்தார்.

45. கலிய நாயனார்

இவர் தொண்டை நாட்டில் திருவொற்றியூரில் எண்ணெய் ஆட்டும் தொழிலாளர் மரபில் தோன்றினார். ஒரு சமயம் இவர் ஒரு காட்டின் வழியே செல்லும்போது சிவலிங்கமொன்றினைக் கண்டு அவருக்குப் பகைவர்களால் துன்பம் நேராமல் இருப்பதற்காகத் தம் செல்வம் முதலியவைகளை எடுத்து வந்து சிவாலயங்களைக் கட்டினார்; தம் நண்பர்களுடன் எல்லா ஆயுதங்களும் தாங்கிக் காவல் புரிந்தார். பொருள் முடையாகும் சமயங்களில் தீவட்டி எரித்தார்; எண்ணெய் வாங்க ஆற்றல் இல்லாதபோது தம் தலை மயிரை எரித்துக் கோயிலில் ஒளியை உண்டாக்கினார். இவ்வாறு எதற்கும் அஞ்சாத கலியர்முன் சிவபெருமான் காட்சி தந்து, “அன்பே! உன் அன்பை மெச்சினேன் உனக்கு வேண்டிய வரம் யாது?” என்றார். உடனே கலியர், “தேவரீர் இங்ஙனம் தனியாக இராமல் திருக்கைலையை அடையவேண்டும்” என்றார் அடியாரின் வேண்டுகோளின்படியே சிவபெருமான் திருக்கோயிலுடன் புஷ்பக விமானத்தில் திருக்கயிலையை அடைந்தார்.

46. சத்தி நாயனார்

இவர் சோழ நாட்டில் வரிஞ்சையூர் என்னும் திருத்தலத்தில் வேளாளர் குலதிலகராகத் தோன்றினார். சிவனடியார்களை இகழ்ந்து கூறும் பாதகர்களின் நாலைத் தண்டாயத்தினால் இழுத்துக் கத்தியால் அரிந்து திருத்தொண்டில் சிறந்து விளங்கினார்.

“தீங்கு சொற்ற திருவிலார் நாவினை

வாங்க வாங்குதன் டாயத்தி னுல்வலித்(து)

ஆங்க யிற்கத்தி யால்அரிந்(து) அன்புடன்

ஓங்கு சீர்த்திரு தொண்டின் உயர்ந்தனர்.”

[சொற்ற-சொன்ன. திருவிலார்-பாபிகள். தண்டாயம்-பற்றி இழுக்கும் குறடுபோன்ற ஓர் ஆயுதம்.]

இவ்வாறு சிறப்புற விளங்கிச் சிவபதம் அடைந்தார்

47. ஐயடிகள் காடவர்கோன் நாயனார்

இவருக்கு ஐயடிகள் என்னும் வேறொரு பெயரும் உண்டு. இவர் காஞ்சிபுரத்தில் தோன்றினார். இவர் பல்லவர் குலத்தில் தோன்றிச் சிறந்த சிவத்தொண்டு புரிந்தவர். அரசாட்சி துன்பத்துக்கே காரணம் என்று உணர்ந்த நாயனார் தமது ஆட்சியைத் தம் மைந்தனிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு சிவத்தலங்களைக் கண்டு வழிபடப் புறப்பட்டார் ; சேஷத்திரத் திருவெண்பா என்னும் அரிய நூலை இயற்றினார் ; முடிவில் சிவபதவி அடைந்தார்.

48. கணம்புல்ல நாயனார்

இவர் இருக்குவேளூர் என்னும் வளம் மிகுந்த ஊரில் வாழ்ந்து வந்தார். இவர் திருக்கோயிலில் திருவிளக்கு ஏற்றும் திருப்பணியில் ஈடுபட்டவர். இவ்வாறு நடைபெறும் நாளில் இறைவன் திருவருளால் இவர்தம் செல்வம் குறைந்தது. அதனால் நாயனார் புலிச்சரம் சென்று தம்மிடம் மிகுதியாக உள்ள பொருள் முதலியன விற்று தீபந்திருப்பணி புரிந்து வந்தார். சில நாளில் பொருள் முட்டுப்பாடு அதிகமாகவே நாயனார் கணம்புல்லே விற்றுத் திருப்பணி புரிந்தார். ஒரு நாள் அந்தப் புல்லும் விற்பனையாகவில்லை. அதனால் நாயனார் அப்புல்லையே விளக்காக எரித்தார். அது போதாமையால் தம் திருமுடியை எரிக்கத் தொடங்கினார். அதற்குள் சிவபெருமான் காட்சி தந்து முத்தியளித்தார்.

49. காரி நாயனார்

இவர் திருக்கடவூரில் வேதியர் குலத்தில் தோன்றிய சிவனடியார் ஆவார். இவர் காரிக்கோவை என்னும் தமிழ் நூல் இயற்றி அதனைத் தமிழ் நாட்டரசர்களுக்கு விளக்கிக் கூறி அதனால் கிடைக்கும் ஊதியத்தைக் கொண்டு திருப்பணிகள் புரிந்துவந்தார். முடிவில் இவர் இறைவன் திருவுள்ளப்படி முத்தியடைந்தார்.

50. நின்றசீர் நெடுமாற நாயனார்

இவர் பாண்டி நாட்டை ஆண்ட மன்னர். இவர் தந்தையார் சந்துருசாதன பாண்டியர். இப்பாண்டிய மன்னர் சைன சமயத்தில் முழுகி இருத்தலைக் கண்டு இவர் தம் பத்தினியாராகிய மங்கையர்க்கரசியார் சைவ நெறிக்கு இவரைத் திருப்ப எண்ணித் திருஞானசம்பந்தரை மதுரைக்கு வரவேற்றார். அவர் சமணர்களை வாதில் வென்றார். அதனால் இப்பாண்டியர் சைவராயினார். நெடுங்காலம் திருநீற்றுநெறி விளங்க வாழ்ந்தபின் நெடுமாறர் முத்தியடைந்தார்.

51. வாயிலார் நாயனார்

இவர் தொண்டை நாட்டில் உள்ள மயிலாப்பூரில் தோன்றினார். இவர் இவ்வறத்தில் இருந்து சிவமூர்த்திக்கு மனத்தினாலேயே திருக்கோயில் முதலியன அமைத்துத் திருமஞ்சனம். தூபதீபம் செய்து வந்தார். இவ்வாறு தம் மனத்தினாலேயே இவர் எல்லாத் தொண்டுகளையும் செய்து வந்த பான்மையைச் சேக்கிழார்,

“மறவாமை யான் அமைத்த
மனக்கோயில் உள்ளிருத்தி
உறவாதி தனை உணரும்
ஒளிவிளக்குச் சுடர் ஏற்றி
இறவாத ஆனந்தம்
எனும்திருமஞ் சனம்ஆட்டி
அறவாணர்க்கு அன்புஎன்னும்
அமுதுஅமைத் துஅர்ச்சனை செய்வார்”

என்று புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

இத்தொண்டுகளால் இவர் பேராணந்தம் அடைந்து சிவ பதவியை எய்தினார்.

52. முனையடுவார் நாயனார்

இவர் சோழவள நாட்டில் திருநீடுர் என்னும் ஊரில் பிறந்தார். இவர் ஒரு வேளாளர். இவர் தம் பகைவர்களை வென்று

திரட்டிய பொருளையெல்லாம் சிவனடியார்களுக்குக் கொடுத்து சிவனருளால் முத்தி அடைந்தார்.

53. கழற்சிங்க நாயனார்

இவர் ஒரு பல்லவ மன்னர் ; சிவபெருமான் திருவருளால் நாட்டை ஆண்டுவந்தார். இவர் பல சிவத்தலங்களையும் வழிபட்டு வருகையில் ஒரு சமயம் திருவாரூரில் புற்றிடங் கொண்டார். சந்நிதியில் வழிபட்டு ஆலயத்தைச் சுற்றி வரும்போது அவரது மனைவியார் பூமண்டபத்தின் கீழே விழுந்த ஒரு மலரை எடுத்து முகர்ந்தார். செருத்துணையார் என்னும் சிவனடியார் அதுகண்டு ஆத்திரங்கொண்டு தம் உடைவாளால் அவரது மூக்கினை வெட்டி வீழ்த்தினார். கழற்சிங்கரும் தம் வாளை எடுத்து அவ்வம்மையாரின் கையை வெட்டி வீழ்த்தினார். இவ்வாறு நீதியுடன் அரசாண்டு முத்தி நெறியடைந்தார் கழற்சிங்கர்.

54. இடங்கழி நாயனார்

கோனாடு என்னும் நாட்டில் கொடும்பாளூர் என்னும் ஊரில் இவர் அவதரித்தார். இவர் சூரிய வமிசத்தைச் சார்ந்த ஒரு குறுநில மன்னர். சிவபக்தியில் சிறந்த இம் மன்னர் சிவனடியார்களுக்குத் திருவமுது படைக்கும் நியமம் பூண்டிருந்தார். அடியார் ஒருவர் சிவனடியார்க்குப் படைக்க அமுதில்லாமல் அரசரின் நெற்களத்தில் திருடலானார். காவலர்கள் அவரை அரசர் முன் அழைத்துச் சென்று நிறுத்தினர். அரசர் உண்மைநிலையறிந்து பொக்கிஷத்தையும் அம்பாரத்தையும் சிவனடியார்தம் மனம் போலக் கொள்ளையிடுமாறு செய்து சில நாள் அரசாண்டு முத்தியடைந்தார்.

55. செருத்துணை நாயனார்

பளம் மிக்க காவிரி பாயும் சோழ நாட்டிலே உள்ள மருகல் நாட்டில் தஞ்சாவூர் என்னும் சிறந்த பதி ஒன்று உண்டு. இங்கு வேளாளர் குலத்தில் செருத்துணையார் என்னும் சிவபக்தர் வசித்து வந்தார்.

இவர் சிவாலயத்துக்குச் சென்று இறைவனுக்கு வேண்டிய திருப்பணிகள் செய்வதிலேயே தம் காலத்தைக் கழித்து வந்தார். இத்தொண்டு செய்துவரும் நாளிலே, காடவர்கோன் கழற்சிங்கரு ருடைய பட்டத்தரசி சிவபெருமான் ஆலயத்தில் அவருடைய பாதங்களில் வீழ்ந்திருந்த ஒரு புது மலரை எடுத்து முகர்ந்தார். இதைக் கண்ட செருத்துணையார் மிகவும் கோபங் கொண்டு இப்பட்டத் தரசியைக் கீழே தள்ளி மூக்கினைப் பிடித்து, சிவபெருமான் திரு முடியிலே அணிகின்ற இப்பூவை முகர்ந்து பார்த்த உன் மூக்கினை அறுப்பேன்” என்று கூறிக் கத்தியினால் அரிந்தார்.

இத்தொண்டினை உலகறியச் செய்த செருத்துணையார் பல ஆண்டுகள் சிவத் தொண்டிலேயே தம் காலத்தைக் கழித்து இறைவன் திருவடிடைந்தார்.

56. புகழ்த்துணை நாயனார்

செருவிவிபுத்தாரிலே வேதியர் குலத்திலே புகழ்த்துணையார் என்னும் சிவனடியார் ஒருவர் இருந்தார்.

இவர் சிவபெருமானைத் தொழுதுவரும் நாளிலே உலகிலே பஞ்சம் தோன்றியது. மக்கள் யாவரும் பஞ்சத்தால் வாடினர். புகழ்த்துணையார் பஞ்சத்தால் பாதிக்கப்பட்டாலும் இறைவனுக்குச் செய்யும் தொண்டிலிருந்து சிறிதும் பிறழ்ந்தாரல்லர். நாடோறும் சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் ஆட்டும்பொழுது மிகுந்த பசியினால் இவர் வருந்தினார்.

ஒரு நாள் இவர் சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் ஆட்டும் போது பசி மயக்கத்தினால் களைப்புற்றுக் குடத்தைக் கைதவறி விட்டுச் சிவபெருமானுடைய தலையின்மீது மயங்கி விழுந்தார். அதனால் சிறு உறக்கம் கொண்டார். அப்போது பெருமான் இவர் கனவில் தோன்றி, “இப்பஞ்சம் திரும்வரையில் யாம் உனக்குத் தினம் ஒரு பொற்காசு அளிக்கின்றோம்; அதைக் கொண்டு உன் பசியைத் தீர்க்க” என்று சொல்லி மறைந்தார்.

விழித்தெழுந்த புகழ்த்துணையார் இறைவனின் திருவடிகளில் ஒரு பொற்காசு இருக்கக் கண்டு மகிழ்ந்து அதை எடுத்துக்கொண்டார். பஞ்சத்தில் தம்மைக் காப்பாற்றிய சிவபெருமானுக்குத் தொண்டுகள் பல புரிந்து சிவலோகத்தை அடைந்தார்.

57. கோட்புலி நாயனார்

சோழவள நாட்டில் திருநாட்டியத்தான் குடியில் வேளாள ருடைய மரபிலே கோட்புலியார் என்ற சிவபக்தர் அவதரித்தார். இவர் சோழ மன்னரது படைத் தலைவராக விளங்கிப் பகை வர்களை வென்று புகழ் பெற்றவர். இவர் தாம் பெறும் ஊதியங்களை எல்லாம் சிவபெருமானுக்குச் செந்நெல் வாங்கி அவற்றைச் சேகரித்து வைப்பதிலேயே செலவழித்தார். ஒரு சமயம் இவர் அரசனது ஆணைப்படி போருக்குச் செல்ல நேர்ந்தபோது, தமது சுற்றத்தினரிடம் சிவபெருமானுக்கு அமுது படைப்பதற்காகத் தாம் சேமித்து வைத்த நெற்களஞ்சியங்களை எல்லாம் கொடுத்துச் சிவபெருமானுக்குப் படைக்கச் சொல்லிப் போயினார்.

ஆயின் இவர் சென்ற சிறிது காலத்திற்கெல்லாம் நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்படவே இவருடைய சுற்றத்தினர் கோட்புலியார் கொடுத்த நெல்லைத் தம் செலவுக்கு உபயோகித்துவிட்டனர்.

போருக்குச் சென்ற கோட்புலியார் தம் ஊருக்குத் திரும்பினார்; திரும்பியதும் தம் சுற்றத்தினர் செய்த தீங்கை அறிந்தார். மனத்திலே மிகுந்த பகைமை கொண்டு அவர்தம் சுற்றத்தினரைத் தமது மாளிகைக்கு வரும்படி அழைத்தார். ஆசையுடன் வந்த சுற்றத்தினரை எல்லாம் தமது வாளினால் இவர் கொன்றார். தாம் சிவனுக்களித்த உணவை உண்டதால் பசங்குழவி ஒன்றையும் தூக்கி எறிந்து கொன்றார்.

இவரது செய்கையைக் கண்டு, தம்பால் இவர் கொண்ட அன்பை எண்ணி வியந்து சிவபெருமான் இவர்முன் தோன்றி, “அன்பனே! நின்னால் கொல்லப்பட்ட அனைவரும் சிறந்த உலகினை அடைந்து பின் நமது உலகத்தை அடைவார்கள் நீ இப்போதுள்ள நிலைமையிலேயே நம்முடன் வருவாயாக” என்று கூறி இவருக்கு இணையில்லா முத்தி அளித்தனர்.

58. பத்தராய்ப் பணிவார்

இவர்கள் தொகையடியார்கள். சிவதரிசனம் செய்வதும் சிவ கதைகள் கேட்டலும், சிவத்தொண்டு புரிதலுமே இவர்களின் முக்கியமான தொழில்கள். இவர்கள் திருவாரூரில் புற்றிடங் கொண்ட பெருமானை வழிபட்டு முத்தியடைந்தனர்.

59. பரமனையே பாடுவார்

இவர்கள் தமிழும் வடமொழியும் கற்றவர்கள். இவர்கள் சிவபெருமானையே பொருளாகக் கொண்டு இயல் இசை பாடியவர்களாதலின் பரமனையே பாடுவார் என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

60. சித்தத்தைச் சிவன்பாலே வைத்தார்

இவர்கள் சிவயோக நெறியில் சித்தத்தை வைத்துப் பெருமானுடைய திருவடித் தொண்டின் வழியில் நின்று முத்தியடைந்தனர். அதனால் இவர்கள் இப்பெயர் பெற்றார்கள்.

61. திருவாரூர்ப் பிறந்தார்

மிசுந்த சிறப்பினை உடைய திருவாரூரில் பிறந்தவர்கள் திருக்கயிலாயத்தில் உள்ள சிவசுணங்களை ஆவர். இவர்கள் ஐம்பொறி அடக்கம் வாய்ந்தவர்கள்.

62. முப்போதும் திருமேனி தீண்டுவார்

சிவாகம முறைப்படி இவர்கள் இறைவனைக் காலை, நண்பகல், மாலை என்னும் மூன்று காலத்திலும் அர்ச்சிப்பார்கள். இவர்கள் ஆதிசைவர்கள் ஆவர்.

63. முழுநீறு பூசிய முனிவர்

இவர்கள் கற்பம், அனுகற்பம், உபகற்பம் என்னும் மூவகை விபூதிகளில் ஏதேனும் ஒன்றை உடல் முழுவதும் பூசுவர். இவர்கள்

சாதி ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவர்கள் ; மும்மலம் அறுத்தவர்கள் ;
தத்துவ நெறி உணர்ந்தவர்கள்.

64. அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார்

சேர சோழ பாண்டிய நாடுகளுக்கு அப்பால் உள்ள நாடுகளில் அவதரித்துச் சிவபெருமான் திருவடியை அடைந்த அடியார்களும், தனியடியார்களுக்கு முன்னும் பின்னும் சிவபெருமான் திருவடியை அடைந்தவர்களும் அப்பாலும் அடிச்சார்ந்தார் ஆவர்.

65. பூசலார் நாயனார்

தொண்டை நாட்டிலே திருநின்ற ஊரில் அந்தணர் குலத்தில் பூசலார் நாயனார் என்பவர் அவதரித்தார். அவர் சிவபெருமானுடைய நாமத்தையே எப்போதும் சபித்தவண்ணம் இருப்பார். சிவத்தொண்டே தொண்டுகளிலெல்லாம் சிறந்த தொண்டு என்ற உயர்ந்த கொள்கையினை உடையவராய்ச் சிவனடியார்களை ஆதரித்து வந்தார் பூசலார். ஒரு சமயம் அவர் சிவபெருமானுக்கு கோயில் கட்டக் கருதினர். ஆயினும் பணம் இல்லாமையால் மிகவும் வருந்தித் தம் மனத்தினாலேயே கோயில் கட்ட நிச்சயம் செய்து அதற்கேற்ற பொருள்களைத் தேட ஆரம்பித்தார். கோயிலையும் சிறப்பாகத் தம் மனத்தே கட்டியும் முடித்தார். எனவே, சிவபெருமானை வணங்கவும், அவரைத் தம் மனக் கோயிலில் எழுந்தருளவும் ஒரு நல்ல நாளைக் குறித்தார்.

அக்காலத்திலே காஞ்சிபுரத்தை ஆண்ட காடவ மன்னன் ஒரு பெரிய கோயிலைக் கட்டுவித்துச் சிவபெருமான் ஆலயத்தே எழுந்தருளுவதற்கும் ஒரு நல்ல நாளைக் குறிப்பிட்டான். அந்நாளைக்கு முதல் நாள் சிவபெருமான் அக்காடவன் கணவிலே தோன்றி, “அன்பனே, நாம் நாளை பூசலாரது ஆலயத்திற்குப் போகப்போகிறோம். ஆதலால் நீ கருதிய இக்கும்பாபிடேகத்தை நாளைக்குச் செய்யாமல் வேறொரு நாளில் செய்க” என்று சொல்லி மறைந்தார். இவ்வாறு ஈசனார் மன்னனின் கணவில் கூறிய பான்மையைச் சேக்கிழார்;

“ நின்றஊர்ப் பூசல் அன்பன்
 நெடிதுநாள் நினைந்து செய்த
 நன்றுநீடு ஆல யத்து
 நானைநாம் புகுவோம் நீஇங்கு
 ஒன்றிய செயலை நானே
 ஒழிந்துபின் கொள்வாய் என்று
 கொன்றைவார் சடையார் தொண்டர்
 கோயில்கொண்ட டருளப் போந்தார்”

என்று பாடியுள்ளார். என்னே வியப்பு ! மனத்தில் ஒரு கோயில் கட்டுவதோ ? அதை ஈசனார் ஏற்பதோ !

இதனால் வியப்படைந்த மன்னன் அப்பூசலாரைக் கண்டு தொழுதல் வேண்டும் என்ற விருப்புடன் திருநின்றவூரை அடைந்தான். அங்கிருந்த முதியோர்களைக் கண்டு, “இங்குப் பூசலார் கட்டிய கோயில் எங்குள்ளது ?” என்று வினவ, அதற்கு அவர்கள் “இங்குப் பூசலார் கட்டிய கோயில் ஒன்றும் இல்லை” என்று சொல்ல, மன்னன் சில பெரியோர்களை அழைத்துக்கொண்டு தானே அவரைக் காணச் சென்றான்.

பூசலாரைக் கண்டதும் காடவன் சிவபெருமான் தன் கனவில் கூறியதையும் எடுத்துச் சொல்லிக் கோயிலைக் காட்டும்படி வேண்டினான். பூசலார் சிவபெருமான் தம்மிடம் கொண்டுள்ள அன்பை எண்ணி மகிழ்ந்து, தாம் மனத்தே கட்டிய கோயிலின் சிறப்பைத் தெரிவித்தார். இதைக் கேட்ட மன்னன் அவருடைய திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணக்கம் தெரிவித்துத் தன் ஊர் மீண்டான்.

பின்னர் பூசலார் நல்ல நாளில் சிவபெருமானைத் தம் மனத்தே எழுப்பிய ஆலயத்தில் பிரதிட்டை செய்தார். அவர் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து பின் சிவபெருமான் திருவடியை அடைந்தார்.

66. மங்கையர்க்கரசியார்

இவர் மங்கையர்க்குத் தனியரசி; சோழர் குலக்கொழுந்து போன்றவர். திருஞானசம்பந்தரே இவரைப் பாராட்டிப் பாடியுள்ளார். நின்றசீர் நெடுமாறன் என்னும் தம் கணவர் சைவ நெறி தழுவுவதற்குச் சிறந்த துணைவராக விளங்கினார். தம் கணவரோடு சிவபெருமான் திருவடி நிழலை அடைந்தார்.

67. நேச நாயனார்

இவர் காமபீலி என்னும் திருத்தலத்தில் வாழ்ந்த சாலியர். இவர் சிவனடியார்களுக்கு உடை, கோவணம், கீள் முதலியன கொடுத்து ஆதரித்து வந்தார். சிவபெருமானிடத்தில் இடையறாத அன்பு பூண்டு அவர் திருவடிகளில் இரண்டறக் கலந்தார்.

68. கோச்செங்கட் சோழ நாயனார்

திருவானைக்கா என்னும் திருத்தலத்தில் சிலந்தி ஒன்று சிவபெருமானுக்கு நூலால் பந்தல் அமைத்து வழிபட்டு வந்தது. அங்கு வாழ்ந்த யானையொன்று தானும் சிவபெருமானை வழிபட எண்ணிச் சிலந்தி கட்டிய பந்தலைச் சிதைத்தது. உடனே சிலந்தி அடங்காக் கோபங் கொண்டு யானையின் துதிக்கையில் நுழைந்தது ; யானை வலி தாங்கமாட்டாமல் துதிக்கையைத் தரையில் அறைந்தது. யானையும் இறந்தது ; சிலந்தியும் இறந்தது.

சிவபெருமான் திருவருளால் சிலந்தி சுபதேவன் என்னும் சோழ மன்னனின் மனைவியாகிய கமலவதி என்பாளுக்குப் புத்திரனாகப் பிறந்தது. அம்மைந்தன் கோச் செங்கண்ணன் என அழைக்கப்பட்டான். இம்மன்னனின் பிறப்பைப் பற்றிய வரலாறு வருமாறு:—கமலவதியின் வயிற்றிலிருந்து இவன் பிறப்பதற்கு முன்பு சோதிடர்கள், 'இவன் பெறப்போகும் மைந்தன் இன்னும் ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறந்தால் பேரரசனாகத் திகழ்வான்' என்றனர். அதுகேட்ட அரசி அக்குழந்தையைப் பெருமல் தாமதித்து, ஒரு நாழிகை கழித்தே அப்பிள்ளையைப் பெற்றாள். உரிய காலத்திற்கு மேலும் குழந்தை தாயின்வயிற்றில் இருந்ததால் அக்குழந்தையின் கண்கள் சிவந்துவிட்டன. அதனாலேயே அக்குழந்தை 'கோச் செங்கண்ணன்' என்று பெயர் பெற்றது. உரிய காலத்திற்குமேல் குழந்தை தாயின் வயிற்றில் தங்கியதால், தாய் இறந்துவிட்டாள்.

கோச்செங்கட் சோழன் தன் பழம் பிறவியுணர்ந்து, திருவானைக்காவில் திருமதிவின் திருப்பணிகளைக் கவனித்து முடிவில் மரணமிலாப் பெருவாழ்வை அடைந்தான்.

69. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார்

நடுநாட்டில் திருஎருக்கத்தம்புலியூர் என்னும் திருப்பதி யொன்று உண்டு. திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர் அவ்வூரில்

அவதரித்தார். அவர் யாழ் வாசிப்பதில் மிகவும் திறமையுடையவர்.

ஒரு நாள் அவர் மதுரையில் யாழ் வாசிக்கும்போது மிகுதியாக மழை பொழிந்தது. உடனே அசரீரியால் பலகையிடக் கட்டளை பெற்றுப் பலகை பெற்று, அதனால் யாழ் வாசித்தார் ; திருவாரூரில் சிவபெருமானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வடவாயிலால் சென்று இறைவனை வழிபட்டார் ; பின்னர் சீகாழிக்குச் சென்று திருஞான சம்பந்தரின் ஒப்புதல் பெற்று அவருடைய திருப்பதிகங்களை யாழில் அமைத்துப் பாடினார் ; திருஞானசம்பந்தரைப் பிரியாமல் அவருடன் பல தலங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டார் ; அவருடைய திருமணத்தில் சிவபதம் அடைந்தார்.

70. சடைய 'நாயனார்'

இவர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனரின் அருமைத் தந்தையார். இவர் திருநாவலூரில் ஆதிசைவர் குலத்திற் தோன்றி அக்குலம் விளங்குமாறு அற வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தார்.

71. இசை ஞானியார்

பெருமை மிகுந்த சடைய நாயனரின் திருமனைவியாராகிய இவரே சுந்தரரின் அன்னையார். அவரைப் பெற்றருளிய பேற்றைப் பெற்ற இவ்வம்மையாரின் பெருமையை என்னென்று புகழ்வது !

72. சுந்தரமூர்த்தி நாயனார்

(முதல்கள் 17 முதல் 21 காண்க)

வாழ்த்து

வெய்தி நீடுக ; மாமழை மன்னுக ;
மெய்வி ரும்பிய அன்பர் விளங்குக ;
சைவ நன்னெறி தாம்தழைத் தோங்குக ;
தெய்வ வெண்திரு நீறு சிறக்கவே !”

—பெரிய புராணம்.